

RENAI QATAR

ഇസ്‌ലാമിന്റെ ജീവൻ

കെ. കുഞ്ഞിതു മദനി

ഇസ്‌ലാമിന്റെ ജീവൻ

കെ. കുഞ്ഞീതു മദനി

പ്രസാധനം:

കേരള നദ്വത്തുൽ മുജാഹിദീൻ

പ്രസിദ്ധീകരണ വിഭാഗം

മുജാഹിദ് സെന്റർ, കോഴിക്കോട് - 2

ISLAMINTE JEEVAN

ISLAMINTE JEEVAN

By
K. Kunheethu Madani

First Edition 1997

Published by
Kerala Nadvathul Mujahideen Publishing Wing
Mujahid Centre, Calicut - 2.

Copies - 3000

Typesetting
Suvarna Graphics Clt-2

Printed at
Geethanjali Offset Prints, Feroke

Price: Rs. 20/-

പ്രസ്താവന

അല്ലാഹു തന്റെ അസ്തിത്വത്തിലും വിശേഷ ഗുണങ്ങളിലും ഏകനാണെന്ന വിശ്വാസമാണ് പ്രവാചകന്മാർ പ്രബോധനം ചെയ്ത ദൈവിക സന്ദേശങ്ങളുടെ അടിത്തറ. ഇതിന്മേലാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും ആചാരമര്യാദകളും പടുത്തുയർത്തപ്പെട്ടത്. ആദം നബി(അ) മുതൽ മുഹമ്മദ് നബി(സ.അ) വരെയുള്ള പ്രവാചകന്മാർ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി പഠിപ്പിച്ചതും ഈ ഏകത്വമാണ്. മനുഷ്യന്റെ പാപങ്ങളിൽ പൊറുക്കപ്പെടാത്ത ഒന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിന് വിരുദ്ധമായ വിശ്വാസവും പ്രവർത്തനങ്ങളുമാണ്. ശിർക്ക് പരമായ ഏതുതരം പ്രവണതകളെയും- അത് എത്ര ഗോപ്യമായാൽ പോലും അതെത്ര ചെറിയതായാൽ പോലും- ജനങ്ങളെ എക്കാലത്തും ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടത് മത പ്രബോധന രംഗത്ത് അനിവാര്യമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ഇഹപരജീവിതത്തിന്റെ വിജയമാണ് മതപ്രബോധനം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ തൗഹീദ് എന്തെന്നും, ശിർക്ക് എന്തെന്നും പഠിപ്പിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കാരണം ശിർക്കോടുകൂടി ഒരാൾ മരണമടഞ്ഞാൽ അയാൾ ശാശ്വതമായി പരാജയപ്പെട്ടതു തന്നെ.

ഈ മഹത്തായ ആശയത്തെ സ്പഷ്ടവും ആധികാരികവുമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് വായനക്കാരുടെ കയ്യിലിരിക്കുന്നത്.

പ്രസാധകർ

ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മറ്റു കൃതികൾ

അല്ലാഹുവിന്റെ ഔലിയാക്കൾ
ജോലി ചെയ്തവനേ കുലിയുള്ളൂ.
സുന്നത്തും ബിദ്അത്തും
അടിത്തറ തൗഹീദ്

നവംബർ ൧൯൮൭

ഇസ്‌ലാമിന്റെ ജീവൻ

ഇസ്‌ലാമിന്റെ ജീവൻ തൗഹീദാണ്. തൗഹീദുമായി മഹ്ശറയിലെത്തുന്നവന് മാത്രമേ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്വർഗം തുറന്നുകിട്ടുകയുള്ളൂ. തർക്കമില്ലാത്ത ഒരു പരമാർത്ഥമാണിത്. തൗഹീദിന്റെ വിപരീതമാണ് ശിർക്ക്. ശിർക്ക് പടപ്പുകളിൽ നിന്ന് വന്നുപോകുന്ന തെറ്റുകളിൽ ഏറ്റവും ഗുരുതരമായതാണ്. കാരണം അത് അല്ലാഹു ഒരിക്കലും പൊറുക്കാത്ത ഒരു മഹാപാപമാണ്. പടച്ച തമ്പുരാൻ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുന്നു:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا (٤ / ١١٦)

“തന്നോട് പങ്കു ചേർക്കപ്പെടുന്നത് തീർച്ചയായും അല്ലാഹു പൊറുക്കുകയില്ല. അതൊഴികെയുള്ള പാപങ്ങൾ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ പൊറുത്തുകൊടുക്കുന്നതാണ്. ആർ അല്ലാഹുവോട് പങ്കു ചേർക്കുന്നുവോ അവൻ (നേർമാർഗത്തിൽ നിന്ന്) ബഹുദൂരം തെറ്റിപ്പോയിരിക്കുന്നു; തീർച്ച.” (വി.ഖു. 4: 116)

അതുകൊണ്ട് ശിർക്കിൽ നിന്ന് തൗബഃ ചെയ്യാതെ മരിച്ചുചെല്ലുന്നവന് എന്നെന്നേക്കുമായി സ്വർഗം ഹറാമായിത്തീരുന്നു. അവൻ ശാശ്വതമായി നരകാവകാശിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ താക്കീത് നോക്കുക:

إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ (٥ / ٧٢)

“വല്ലവനും അല്ലാഹുവോട് പങ്കു ചേർക്കുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും അല്ലാഹു അവൻ സ്വർഗം ഹറാമാക്കുന്നതാണ്. അവന്റെ വാസസ്ഥലം നരകമായിരിക്കുന്നതുമാണ്.” (വി.ഖു. 5: 72)

ജീവനില്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നുമില്ല

ജീവനില്ലാത്തവന്റെ അവയവങ്ങൾ കൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ലല്ലോ. അതുപോലെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ജീവനായ ‘തൗഹീദ്’ സ്വീകരിക്കാത്തവൻ അല്ലാഹുവിന്നർപ്പിക്കുന്ന ഇബാദത്തുകൾ കൊണ്ടും പ്രയോജനമില്ല. ശിർക്ക് അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്തിനെക്കൂടി നിഷ്ഫലമാക്കുന്നു. ഖുർആൻ നൽകുന്ന കഠിനമായ താക്കീത് നോക്കുക:

وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ (٣٩ / ٦٥)

“നിന്റെ പക്കൽ നിന്ന് ശിർക്ക് വന്നുപോയാൽ തീർച്ചയായും നിന്റെ കർമ്മം നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുന്നതാണ്. തീർച്ചയായും നീ (പരലോകത്ത്) നഷ്ടക്കാരിലകപ്പെട്ടുപോകുന്നതുമാണ് എന്ന് (നബിയേ) നിനക്കും നിന്റെ മുമ്പുള്ളവർക്കും തീർച്ചയായും ദിവ്യസന്ദേശം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.” (വി.ഖു. 39: 65)

അതെ. എന്റെ അടിമകളെ തൗഹീദിലേക്ക് വിളിക്കാനായി ഞാൻ നിയോഗിച്ചിട്ടുള്ള നീ തന്നെ ശിർക്കിലകപ്പെട്ടുപോയാൽ നിന്റെ സർവകർമ്മങ്ങളും നിഷ്ഫലമായിത്തീരുന്നതാണ്; തന്നിമിത്തം നിനക്ക് പരലോകം നഷ്ടപ്പെടുന്നതുമാണ് എന്ന സന്ദേശമാണ് ആദം(അ) മുതൽ മുഹമ്മദ്(സ) വരെയുള്ള പ്രവാചകന്മാർക്ക് അല്ലാഹു നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

തൗഹീദോടു കൂടി മരിച്ചുപോകുന്നവർക്ക് മാത്രമേ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ പ്രാർത്ഥന ഫലം ചെയ്യുകയുള്ളൂ. നാൽപ്പത്തിരണ്ട് വർഷം നബി(സ)യെ സംരക്ഷിച്ചുപോന്ന അബൂതാലിബ് തൗഹീദ് സ്വീകരിക്കാതെ മരണമടഞ്ഞു. അപ്പോൾ അല്ലാഹു നിരോധിക്കാത്ത കാലത്തോളം ഞാൻ താങ്കൾക്കു വേണ്ടി പാപമോചനം തേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്ന് നബി(സ) പ്രസ്താവിച്ചു. തദവസരത്തിലവതരിച്ച ഖുർആൻ വചനം നോക്കുക:

“ശിർക്ക് വെച്ചുപുലർത്തിയവർ നരകക്കാരാണ് എന്ന് തങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായിക്കഴിഞ്ഞ ശേഷം അവർക്കു വേണ്ടി - അവർ അടുത്ത ബന്ധു

ക്കളായാൽ പോലും - പാപമോചനം തേടാൻ നബിക്കും സത്യവിശ്വാസികൾക്കും പാടുള്ളതല്ല.” (വി.ഖു. 9: 113)

തൗഹീദുള്ളവരുടെ നിയമാനുസൃതമായ പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുമെന്ന് നബി(സ) അരുളുന്നു:

ما من رجل مسلم يموت فيقوم على جنازته اربعون رجلا لا يشركون بالله شيئا الا شفّعهم الله فيه (مسلم)

“ഒരു മുസ്‌ലിമായ മനുഷ്യൻ മരിക്കുകയും എന്നിട്ട് അല്ലാഹുവിനോടു യാതൊന്നിനെയും പങ്കു ചേർക്കാത്ത നാല്പത് ആളുകൾ അവന്നു വേണ്ടി നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവന്റെ കാര്യത്തിൽ അവരുടെ ശുപാർശ അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുന്നതാണ്.” (മുസ്‌ലിം)

തൗഹീദ് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മരിച്ചുചെല്ലുന്നവർക്ക് മാത്രമേ പരലോകത്തു വെച്ച് നബി(സ)യുടെ ശുപാർശ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. തിരുദൂതർ അരുളുന്നു:

لكل نبي دعوة مستجابة فتعجل كل نبي دعوته واني اخبات دعوتي شفاعتي لأمتي يوم القيامة فهي نائلة ان شاء الله من مات امتي لا يشرك بالله شيئا (مسلم)

“ഓരോ പ്രവാചകനും ഉത്തരം ലഭിക്കുന്ന ഓരോ പ്രാർത്ഥനയുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ മറ്റൊരാൾ പ്രവാചകന്മാരും അവരുടെ ആ പ്രാർത്ഥന മുൻകൂട്ടി നടത്തിക്കഴിഞ്ഞു. എന്റെ ആ പ്രാർത്ഥന അന്ത്യദിനത്തിൽ എന്റെ സമുദായത്തിന് ശുപാർശയായി ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ സമുദായത്തിൽ നിന്ന് അല്ലാഹുവോട് യാതൊന്നിനെയും പങ്കു ചേർക്കാതെ മരിക്കുന്നവന് - അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചാൽ - ആ ശുപാർശ ലഭിക്കുന്നതാണ്.” (മുസ്‌ലിം)

അപ്പോൾ തൗഹീദ് സ്വീകരിച്ചവരുടെ ഇബാദത്തുകൾ മാത്രമേ അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കുകയുള്ളൂ. തൗഹീദ് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മരിച്ചുപോയവർക്ക് മാത്രമേ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ പ്രാർത്ഥന ഫലം ചെയ്യുകയുള്ളൂ. തൗഹീദ് സ്വീകരിച്ചവരുടെ പ്രാർത്ഥന മാത്രമേ മരിച്ചുപോയവർക്ക് ഫലം ചെയ്യുകയുള്ളൂ. തൗഹീദ് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മരിച്ചുപോയവർക്ക് മാത്രമേ മഹ്ശറയിൽ വെച്ച് നബി(സ)യുടെ ശുപാർശ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ തൗഹീദ് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മരിച്ചുപോയവർക്ക് മാത്രമേ അല്ലാ

ഹുവിന്റെ സ്വർഗം തുറന്നുകിട്ടുകയുള്ളൂ. ചുരുക്കത്തിൽ തൗഹീദ് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മരിച്ചുപോയാൽ ശാശ്വതമായി സ്വർഗം നിർബന്ധമായിത്തീരുന്നു. മരിച്ച് ശിർക്കിലകപ്പെട്ടുകൊണ്ട് മരിച്ചുപോയാൽ ശാശ്വതമായി നരകവും നിർബന്ധമായിത്തീരുന്നു. ഒരു തിരുവചനം നോക്കുക:

عن جابر قال اتى النبي صلعم رجل فقال يا رسول الله ما الموجبتان؟ قال من مات لا يشرك بالله شيئا دخل الجنة ومن مات يشرك بالله شيئا دخل النار (مسلم)

“ജാബിർ(റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: ഒരു മനുഷ്യൻ നബി(സ)യെ സമീപിച്ച് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു: ‘അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരേ, സ്വർഗം നിർബന്ധമാക്കുന്നതും നരകം നിർബന്ധമാക്കുന്നതുമായ രണ്ട് കാര്യങ്ങളേതാണ്?’ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ‘അല്ലാഹുവോട് യാതൊന്നിനെയും പങ്കുചേർക്കാതെ മരിച്ചുപോകുന്നവൻ സ്വർഗത്തിൽ കടക്കുന്നതാണ്; അല്ലാഹുവോട് വല്ലതിനെയും പങ്കു ചേർത്തുകൊണ്ട് മരിച്ചുപോകുന്നവൻ നരകത്തിൽ കടക്കുന്നതുമാണ്.” (മുസ്ലിം)

അതുകൊണ്ട് പടച്ചവനിലും പരലോകത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഓരോ സഹോദരനും ഓരോ സഹോദരിയും തങ്ങളുടെ ജീവനെക്കാൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ടത് തൗഹീദാണ്. തങ്ങളുടെ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ അവർ ഭയപ്പെടേണ്ടത് ശിർക്കാണ്.

തൗഹീദ്

മുകളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന സർവ അനുഗ്രഹങ്ങളും ഏക റബ്ബായ അല്ലാഹുവിന്റേത് മാത്രമാണ്; അതുകൊണ്ട് താഴെ നിന്ന് ചെയ്യുന്ന സർവ ഇബാദത്തുകളും ഏക ഇലാഹായ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമായിരിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന സത്യം മനസ്സിലുറപ്പിക്കുക, തുറന്നു പറയുക, കർമ്മങ്ങൾ ആ വിശ്വാസത്തിന് സാക്ഷിയാക്കുകയും ചെയ്യുക. ഇതാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ ജീവനായ തൗഹീദ്.

ശിർക്ക്

പടച്ചതമ്പുരാന്റെ അധികാരത്തിലും അവകാശത്തിലും ഗുണങ്ങളിലും പടപ്ലകളെ പങ്കു ചേർക്കുക എന്നതാണ് ശിർക്ക്. ഒരു ഉദാഹരണം പറയട്ടെ. സന്താന സൗഭാഗ്യം നൽകുക എന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവി

ലും അധികാരത്തിലും മാത്രമുറപ്പട്ട കാര്യമാണ്. സന്താന സൗഭാഗ്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അപേക്ഷ പ്രാർത്ഥനയാണ്. പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹുവിന് മാത്രമവകാശപ്പെട്ട ആരാധനയാണ്. പ്രാർത്ഥനകൾ കേൾക്കുന്നവൻ, അതിനു ഉത്തരം നൽകാൻ കഴിവുള്ളവൻ എന്നിവ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമുള്ള ഗുണങ്ങളുമാണ്. അതുകൊണ്ട് സന്താന സൗഭാഗ്യത്തിനായി ‘ഖുത്ബൈത്ത്’ നടത്തുന്നവൻ ജീലാനിയോട് ആയിരം തവണ പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുവഴി അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരത്തിലും അവകാശത്തിലും ഗുണങ്ങളിലും അവർ ജീലാനിയെ ആയിരം തവണ പങ്കു ചേർക്കുന്നു. ജീലാനി അല്ലാഹുവിങ്കൽ ശുപാർശ പറഞ്ഞു സന്താന സൗഭാഗ്യം നേടിത്തരുമെന്ന് വിശ്വസിക്കട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹു കൊടുക്കുന്ന കഴിവുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സന്താന സൗഭാഗ്യം സ്വയം നൽകുമെന്ന് വിശ്വസിക്കട്ടെ, രണ്ടായാലും അത് കൊടുംശിർക്ക് തന്നെ. തന്മൂലം അവൻ തൗഹീദിൽ നിന്ന് പുറത്തുപോകുന്നു.

തൗഹീദിന്റെ പ്രതിജ്ഞ

أشهد ان لا اله الا الله وان محمدا رسول الله

എന്ന് ചൊല്ലിക്കൊണ്ടാണ് ഒരാൾ തൗഹീദിന്റെ പ്രതിജ്ഞയെടുക്കേണ്ടത്. ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് മുഹമ്മദ് റസൂലുല്ലാ’ എന്ന സത്യം മനസാ, വാചാ, കർമ്മണാ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചതായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ‘ലാ ഇലാഹ’ (ആരാധ്യനേയില്ല) ‘ഇല്ലല്ലാ’ (അല്ലാഹു അല്ലാതെ). അല്ലാഹു അല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ ആരാധ്യനേയില്ല. അതെ. അല്ലാഹു മാത്രമാണ് ആരാധ്യൻ എന്നാണ് ഈ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. നാലു പദങ്ങളിലുള്ള ഈ ചെറുവാക്യം ഒരു അസത്യത്തെ പാടെ നിഷേധിക്കുന്നു; ഒരു പരമസത്യം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നൂഹ് നബിയുടെ ജനതയിലാണ് മനുഷ്യവർഗത്തിൽ ആദ്യമായി ശിർക്കൻ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ ഉടലെടുത്തത്. അന്നു മുതൽ ഇന്നു വരെയുള്ള കാലയളവിൽ വഴിതെറ്റിപ്പോയ മനുഷ്യ മക്കൾ മലക്കു കൾക്ക് മുതൽ നിർജീവ വസ്തുക്കൾക്ക് വരെ ദിവ്യത്വം കല്പിച്ച് അവരെ ആരാധിച്ചുവരുന്നു എന്നത് ഒരു വസ്തുതയാണ്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ തൗഹീദിന്റെ പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുന്നവൻ രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കേണ്ടതുണ്ട്. (1) നാളിതുവരെ അന്യായമായി ആരാധിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന സർവ വ്യാജ ദൈവങ്ങളെയും അസന്നിധ്യമായി ഞാൻ നിഷേധിക്കുന്നു, ‘ലാ ഇലാഹ’. (2) ആരാധനക്കുള്ള അർഹത സത്യദൈവമായ അല്ലാഹു

വിന്ന് മാത്രം ഞാൻ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, 'ഇല്ലല്ലാ'. മറ്റൊരു ശൈലിയിൽ പറഞ്ഞാൽ സർവ്വ വ്യാജദൈവങ്ങളിലും ഞാൻ അവിശ്വസിക്കുന്നു. സത്യദൈവമായ അല്ലാഹുവിൽ മാത്രം ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ട് പ്രഖ്യാപനങ്ങളുടെയും സംയോജനമാണ് 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ'. അപ്പോൾ അല്ലാഹു ആരാധനയാണ് എന്നതല്ല, മറിച്ച് അല്ലാഹു മാത്രമാണ് ആരാധന എന്ന് എന്നതാണ് 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ'യുടെ പ്രമേയം.

ഇബാദത്ത്

ഇബാദത്ത് അർപ്പിക്കപ്പെടാൻ അർഹനായി അല്ലാഹു അല്ലാതെ മറ്റൊരുമില്ല എന്നാണല്ലോ 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ'യുടെ അർത്ഥം. ഇബാദത്ത് (ആരാധന) എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ നമസ്കാരം, സകാത്ത്, നോമ്പ്, ഹജ്ജ് എന്നീ നാലു കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ ഇന്ന് പലർക്കും ഓർമ്മ വരികയുള്ളൂ. എന്നാൽ നബി(സ)യും മുശ്റിക്കുകളും തമ്മിൽ ഇബാദത്തിന്നർഹൻ അല്ലാഹു മാത്രമാണ് എന്നും, അല്ല; അവനും ചില പടപ്പുകളും അതിന്നർഹരാണ് എന്നുമുള്ള അതിഘോരമായ തർക്കം നടന്നത് ഈ നാലു ഇബാദത്തുകളും നിർബന്ധമാക്കപ്പെടുന്നതിന് മുമ്പായിരുന്നു. അപ്പോൾ നിലവിലില്ലാത്ത ഒരു കാര്യത്തിന്റെ പേരിലായിരുന്നോ ഈ വിധത്തിൽ തർക്കം പിടിച്ചിരുന്നത്? ഒരിക്കലുമല്ല. ഈ നാലു കാര്യങ്ങളും ഇസ്ലാം നിശ്ചയിച്ച പ്രത്യേക ആരാധനാമുറകൾ മാത്രമാണ്.

ഇബാദത്ത് എന്നത് വിപുലാർത്ഥമുള്ള ഒരു സാങ്കേതിക പദമാണ്. അഭൗതികമായ മാർഗത്തിൽ അഥവാ കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി ഗുണവും ദോഷവും വരുത്താൻ ഒരു വ്യക്തിക്ക് കഴിവുണ്ട് എന്ന വിശ്വാസമാണ് ഇബാദത്തിന്റെ ഉറവിടം. ആ വിധത്തിലുള്ള ഒരു കഴിവ് ഒരു വ്യക്തിക്കോ ശക്തിക്കോ ഉണ്ടെന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ, അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ മുമ്പിലർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന താഴ്മ, വിനയം, വിധേയത്വം, സ്നേഹം, ഭയം, ഭരമേല്പനം, ധനവ്യയം, അന്നപാനാദികളുപേക്ഷിക്കൽ, അവയവങ്ങളുടെ ചലനം, നേർച്ച, വഴിപാട് തുടങ്ങിയ സർവ്വ കാര്യങ്ങളും ആരാധനയുടെ വകുപ്പിലുൾപ്പെടുന്നു. ഗുരുവായുരപ്പന്റെ മുമ്പിൽ കൈ കുപ്പി നിൽക്കുന്നവനെ നോക്കുക. അവന്റെ അവയവങ്ങളും ശരീരവും ഇബാദത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയാണ്. അവിടെ നമസ്കാരവും നോമ്പുമൊന്നുമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അഭൗതികമായ മാർഗത്തിൽ ഗുണവും ദോഷവും വരുത്താനുള്ള കഴിവ് ലോകരക്ഷിതാവായ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമേയുള്ളൂ. അവന്റെ പടപ്പുകളിലൊരാൾക്കും ആ കഴിവില്ല. അതുകൊണ്ട്

ഇബാദത്തിന്നർഹൻ അവൻ മാത്രമാണ്. അതാണ് തൗഹീദ്. അതാണ് 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്'.

ദുആ (പ്രാർത്ഥന)

ഇബാദത്തിന് നബി(സ) നൽകിയ വിവരണം നോക്കുക:

الدعاء هو العبادة (احمد)

"പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ആരാധന." (അഹ്മദ്)

മറ്റൊരു റിപ്പോർട്ട് ഇപ്രകാരമാണ്:

الدعاء مخ العبادة (الترمذی)

"പ്രാർത്ഥന ആരാധനയുടെ മജ്ജയാണ്." (തൂർമുദി)

നബി(സ)യുടെ ഈ വിവരണമനുസരിച്ച് പ്രാർത്ഥനയും പ്രാർത്ഥനയുൾക്കൊള്ളുന്ന മറ്റു കർമ്മങ്ങളുമാണ് ആരാധന എന്ന് ഗ്രഹിക്കാം. ഈയടിസ്ഥാനത്തിൽ 'പടച്ചവനെ, രക്ഷിക്കണേ' എന്നത് ഒരു പ്രാർത്ഥനയായതുകൊണ്ട് അതൊരു ഇബാദത്താണ്. നമസ്കാരം പ്രാർത്ഥനയുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കർമ്മമായതുകൊണ്ട് അതും ഒരു ഇബാദത്താണ്.

അഭൗതികമായ മാർഗത്തിൽ ഒരു ഗുണലബ്ധിയോ ദുരിതമോചനമോ നേടാനുള്ള അർത്ഥന മാത്രമേ പ്രാർത്ഥനയാകുകയുള്ളൂ. കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സഹായിക്കാനുള്ള അർത്ഥനയൊന്നും പ്രാർത്ഥനയല്ല. അതനുസരിച്ച് രോഗിയായ മുജീബ് തന്റെ രോഗം ശമിപ്പിക്കാനായി ഡോക്ടറോട് പേക്ഷിച്ചു എന്നും അവൻ രോഗശമനത്തിനായി അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു എന്നും പറയുന്നു. മറിച്ച് പറയുകയില്ല. ഈ രണ്ട് അഭ്യർത്ഥനകൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഗ്രഹിക്കുക. ഒന്നാമത്തെ അപേക്ഷ ഡോക്ടർ തന്റെ ഭൗതികമായ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് മുജീബിനെ കണ്ട്, അവന്റെ അപേക്ഷ കേട്ട്, പരിശോധിച്ച്, മരുന്ന് കുറിച്ചുകൊടുത്ത്, അത് വാങ്ങിക്കഴിച്ചുകൊണ്ട് രോഗം സുഖപ്പെടുത്താനുള്ളതാണ്. അതെ. മരുന്ന് എന്ന കാരണം മുഖേന രോഗമെന്ന കാര്യം അകറ്റാനുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് അതൊരു പ്രാർത്ഥനയല്ല. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥനയിൽ പരിശോധനയും മരുന്നുമില്ല. അർത്ഥന അല്ലാഹുവിനെത്തന്നെ മാർഗവും അവൻ മുജീബിനെ സഹായിക്കുന്ന മാർഗവും അജ്ഞാതമാണ്. അതുകൊണ്ട് അതൊരു പ്രാർത്ഥനയാണ്. പ്രാർത്ഥന ആരാധനയാണ്. അരാധനക്കർഹൻ അല്ലാഹു മാത്രമാണ്. തന്നിമിത്തം പ്രാർ

തമന അല്ലാഹുവിന്നേ അർപ്പിക്കാവും. അതാണ് തൗഹീദ്. അതാണ് 'ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്'.

ഇനി തന്റെ രോഗശമനത്തിനായി മുജീബ് ഒരു ജാറത്തിൽ ചെന്ന് തല കുനിച്ചു നിൽക്കുന്നു എന്ന് സങ്കല്പിക്കുക. അപ്പോഴും ഇതേ അവസ്ഥ തന്നെയാണുള്ളത്. കാഴ്ചയും പരിശോധനയും മരുന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് അതും കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായ് സഹായിക്കാനുള്ള ഒരുപേക്ഷയാണ്. അതെ. പ്രാർത്ഥനയാണ്. കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി രോഗം ശമിപ്പിക്കുക എന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവിൽ മാത്രമുൾപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. അതിനു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന അവൻ മാത്രമവകാശപ്പെട്ട ആരാധനയാണ്. പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുന്നവൻ, അതിന് ഉത്തരം നൽകാൻ കഴിവുള്ളവൻ എന്നിവ അവൻ മാത്രമുള്ള ഗുണങ്ങളുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ മൂന്ന് കാര്യങ്ങളിലും ജാറത്തിൽ മറവ് ചെയ്യപ്പെട്ടവനെ അല്ലാഹുവിന്റെ പങ്കുകാരനാക്കുകയാണ് തന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിയിലൂടെ മുജീബ് ചെയ്യുന്നത്. അതുവഴി അവൻ തൗഹീദിൽ നിന്ന് അകന്നു പോകുന്നു.

ഇസ്തിഗാസ (സഹായം തേടൽ)

അഭൗതികമായ മാർഗത്തിൽ സഹായം തേടുന്നതിന് മാത്രമേ 'ദുആ' (പ്രാർത്ഥന) എന്ന പദമുപയോഗിക്കുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് തന്നെ എല്ലാ ദുആകളും ആരാധനയുടെ വകുപ്പിൽ പെടുന്നു. എന്നാൽ 'ഇസ്തിഗാസ' എന്ന പദത്തിന് സഹായം തേടുക എന്ന് മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളൂ. ഭൗതികമായ മാർഗത്തിൽ സഹായിക്കാനുള്ള അപേക്ഷക്കും അഭൗതികമായ മാർഗത്തിൽ സഹായിക്കാനുള്ള അപേക്ഷക്കും 'ഇസ്തിഗാസ' എന്ന പദമുപയോഗിക്കാം. അപകടത്തിലകപ്പെട്ടുപോകുന്ന മനുഷ്യൻ ഭൗതികമായ മാർഗത്തിലും അഭൗതികമായ മാർഗത്തിലും സഹായം തേടാറുണ്ട്. ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങിയ കുഞ്ഞുമോൻ ആയ്മറയില്ലാത്ത കിണറ്റിന്റെ അടുത്തെത്തിയിരിക്കുന്നു. അടുക്കള ജനലിലൂടെ രംഗം കണ്ട ഉമ്മ 'മുജീബേ കുട്ടി' എന്ന് അലമുറ കൂട്ടുന്നു. (ജ്യേഷ്ഠൻ മുജീബ് വസ്ത്രമലക്കുകയാണ്.) അതുകേട്ട ഉമ്മാമ 'പടച്ചവനെ എന്റെ കുട്ടി' എന്ന് അലമുറയിട്ട് നിലവിളിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഒന്നാമത്തെ സഹായാർത്ഥന മുജീബ് തന്റെ ഭൗതികമായ കാതുകൾ കൊണ്ട് കേട്ട്, കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് കണ്ട്, കാലുകൾ കൊണ്ട് ഓടിപ്പെന്ന്, കൈകൾ കൊണ്ട് കുട്ടിയെ പിടിച്ചു രക്ഷിക്കാനുള്ളതാണ്. തന്നിമിത്തം അതൊരു പ്രാർത്ഥനയല്ല. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തേത്

അല്ലാഹുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയും അവന്നുള്ള ഇബാദത്തുമാണ്. ഇപ്പോൾ ഉമ്മയും ഉമ്മാമ്മയും നടത്തിയ സഹായാർത്ഥനകൾക്ക് 'ഇസ്തിഗാസ' എന്ന പദമുപയോഗിക്കാം. എന്നാൽ ഉമ്മാമ നടത്തിയ സഹായാർത്ഥനക്ക് മാത്രമേ 'ദുആ' (പ്രാർത്ഥന) എന്ന പദമുപയോഗിക്കുകയുള്ളൂ.

അതുകൊണ്ട് സഹായമർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ വിശ്വാസവും അർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ വ്യത്യാസവുമനുസരിച്ച് ഒരു സഹായാപേക്ഷ ഭൗതികമായ മാർഗത്തിലുള്ള സഹായാർത്ഥനയാകാം. അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്താകാം. പടപ്പുകൾക്കുള്ള ഇബാദത്തുമാകാം. മൂന്നുപേർ ഒരു തോണിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു. നാലാമൻ മുജീബ് തോണി തുഴയുന്നു. നടുപ്പുഴയിലെത്തിയപ്പോൾ തോണി മറിഞ്ഞു മുവരും. വെള്ളത്തിൽ വീണ് മരണവുമായി മല്ലടിക്കുന്നു. തദവസരത്തിൽ ഒന്നാമൻ 'മുജീബേ, രക്ഷിക്കേണേ' എന്നും രണ്ടാമൻ 'പടച്ചവനേ, രക്ഷിക്കേണേ' എന്നും മൂന്നാമൻ 'ബദ്രീങ്ങളേ, രക്ഷിക്കേണേ' എന്നും ഇസ്തിഗാസ നടത്തുന്നു. ഇവിടെ ഒന്നാമത്തെ ഇസ്തിഗാസ മുജീബ് കഴുകക്കാൽ നീട്ടിത്തന്നോ വെള്ളത്തിലെടുത്തുചാടി കൈപിടിച്ചോ ഭൗതികമായ മാർഗത്തിൽ തന്നെ രക്ഷിക്കാനുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് അതൊരു പ്രാർത്ഥനയല്ല. രണ്ടാമന്റെ ഇസ്തിഗാസ അല്ലാഹുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയും അവന്നുള്ള ഇബാദത്തുമാണ്. എന്നാൽ മുജീബിനെപ്പോലെ ബദ്രീങ്ങളും ഓടിവന്ന് വെള്ളത്തിലെടുത്തുചാടി തന്നെ രക്ഷിക്കുമെന്ന് മൂന്നാമൻ ഒരിക്കലും ഉദ്ദേശിക്കുകയില്ലല്ലോ. കാരണം, അവർക്കിപ്പോൾ തന്റെ അപേക്ഷ കേൾക്കാൻ ഭൗതികമായ കാതുകളില്ല. തന്റെ സ്ഥിതി കാണാൻ കണ്ണുകളില്ല. ഓടിയടുക്കാൻ കാലുകളില്ല. പിടിച്ചു രക്ഷിക്കാൻ കൈകളുമില്ല. അപ്പോൾ ഭൗതികമായ ഈ ഉപാധികളുടെയൊന്നും സഹായമില്ലാതെ തന്നെ അവർക്ക് കേൾക്കാനും കാണാനും രക്ഷിക്കാനും കഴിയുമെന്നാണ് അവൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ ഇസ്തിഗാസയിലൂടെ അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവിലും അവകാശത്തിലും ഗുണങ്ങളിലും അവൻ ബദ്രീങ്ങളെ പങ്കു ചേർക്കുന്നു. അതുവഴി അവൻ തൗഹീദിൽ നിന്ന് പുറത്തുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു.

കൊടുംമുശ്ശരിക്കുക

തിരുദുതർ പ്രബോധനമാരംഭിച്ച ഘട്ടത്തിൽ അറബികൾ വച്ചുപുലർത്തിയിരുന്ന വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ പച്ച ശിർക്കായും അവരെ കൊടും മുശ്ശരിക്കുകയും ശാശ്വത നരകക്കാരായും വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. ആ ശിർക്കിനെ തകർത്തുകൊണ്ടാണ് ഇസ്ലാമി

ലെ തൗഹീദ് സ്ഥാപിതമായത്. അതുകൊണ്ട് തകർക്കപ്പെട്ട ആ ശിർക്ക് എന്തായിരുന്നു എന്ന് ഗ്രഹിച്ചാൽ പകരം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട തൗഹീദ് അതല്ലാത്തതാണ് എന്ന് ഗ്രഹിക്കാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. ഒരു വസ്തുവിനെ അതിന്റെ വിപരീതം കൊണ്ട് പരിചയപ്പെടുത്താൻ എളുപ്പമാണല്ലോ. നബി(സ) പ്രബോധനം തുടങ്ങിയ ശൈലി നോക്കുക:

يا ايها الناس قولوا لا اله الا الله تفلحوا (احمد)

“ജനങ്ങളേ, അല്ലാഹു അല്ലാതെ മറ്റൊരു ആരാധ്യനേയില്ല എന്ന സത്യം സ്വീകരിക്കുക. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് വിജയം കൈവരിക്കാം.” (അഹ്മദ്)

നബി(സ) മക്കാ നിവാസികളെ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് വിളിക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണല്ലോ. അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കാനല്ലേ അദ്ദേഹം അവരെ ആദ്യമായി ക്ഷണിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്? അവനിൽ വിശ്വസിച്ച ശേഷമല്ലേ അവനെ മാത്രം ആരാധിക്കുന്ന പ്രശ്നമുദിക്കുന്നുള്ളൂ? മക്കാ മുശ്റിക്കുകൾക്ക് അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ മൊഴികളിലൂടെ തന്നെ അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വസ്തുതയാണിത്. അല്ലാഹുവല്ലാതെ മറ്റൊരു റബ്ബില്ല (വി.ഖു. 23:86,87), അവനല്ലാതെ മറ്റൊരു സ്രഷ്ടാവില്ല (വി.ഖു. 29: 61), അവനല്ലാതെ മറ്റൊരു അന്നദാതാവില്ല (വി.ഖു. 10: 31), അവനല്ലാതെ മറ്റൊരു ഉടമസ്ഥനില്ല (വി.ഖു. 23: 84, 85), അവനല്ലാതെ മറ്റൊരു അഭയകേന്ദ്രമില്ല (വി.ഖു. 23: 88, 89), അവനല്ലാതെ (പ്രപഞ്ച കാര്യങ്ങൾ) നിയന്ത്രിക്കുന്ന മറ്റൊരുവനില്ല (വി.ഖു. 10: 31), സർവ കാര്യങ്ങളുടെയും ആധിപത്യം അവന്റെ കൈകളിലാണ് (വി.ഖു. 23: 88, 89), അവൻ ആരാധനക്കർഹനാണ് (വി.ഖു. 38: 5) എന്നീ കാര്യങ്ങൾ മുശ്റിക്കുകൾക്ക് ബോധ്യമായിരുന്നു. അതെ, മുകളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന സർവ അനുഗ്രഹങ്ങളും ഏക റബ്ബായ അല്ലാഹുവിന്റേതാണ് മാത്രമാണ് എന്ന തൗഹീദിന്റെ ആദ്യ പകുതിയിൽ അവർക്ക് വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. ബദർ യുദ്ധത്തിനുപോകുമ്പോൾ അബൂബക്രയുടെ കീഴ്പിടിച്ചു കൊണ്ട് അബൂജഹ്ൽ നടത്തിയ പ്രാർത്ഥന നോക്കുക:

اللهم انصر على الجندين واكرم الفتيين وخير القبيلتين (تفسير ابن كثير 2/297)

“അല്ലാഹുവേ, ഈ രണ്ട് സൈന്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉന്നതരെയും ഇരു സംഘങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ആദരണീയരെയും ഇരു ഗോത്രങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമരെയും നീ സഹായിക്കേണമേ.” (തഹ്സീർ ഇബ്നുനുകസീർ 2: 297)

മുശ്റിക്കുകളുടെ നേതാവായ സുഹൈൽ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരി

ച്ച് ഹുദൈബിയ കരാർ എഴുതിയത് ‘ബിസ്മിക്കല്ലാഹുമ്മ’ (അല്ലാഹുവേ, നിന്റെ നാമത്തിൽ ഞങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നു - ബുഖാരി) എന്ന വാചകത്തോടെയായിരുന്നു. താഴെ നിന്ന് ചെയ്യുന്ന സർവ ഇബാദത്തുകളും ഏക ഇലാഹായ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമായിരിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന തൗഹീദിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ മാത്രമേ അവർ വഴി തെറ്റിപ്പോയിരുന്നുള്ളൂ. അവർ പടച്ചവനോടൊപ്പം പടപ്പുകളെയും ആരാധിച്ചുവന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് നബി(സ) അവരെ ആദ്യം തന്നെ തൗഹീദിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചത്.

അവരുടെ ദൈവങ്ങൾ

അവർ അല്ലാഹുവോടൊപ്പം മലക്കുകളെയും ജിന്നുകളെയും മറ്റു മഹാത്മാരെയും അവരുടെ ബിംബങ്ങളെയും ജാറങ്ങളെയും ആരാധിച്ചുവന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു:

قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا، أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا (57, 56 / 17)

“(നബിയേ,) പറയുക: (മുശ്റിക്കുകളേ,) അല്ലാഹുവിന് പുറമെ (രക്ഷകരായുണ്ടെന്ന്) നിങ്ങൾ ജല്പിക്കുന്നവരെ നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചുനോക്കൂ. എന്നാൽ നിങ്ങളിൽ നിന്ന് ദുരിതമകറ്റാനോ (അതിൽ) മാറ്റം വരുത്താനോ അവർക്ക് കഴിയുകയില്ല. ആരെയാണോ അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അവരിൽ ഏറ്റവും അടുത്തവർ തന്നെ തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിങ്കലേക്ക് കൂടുതൽ അടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവർ അവന്റെ കാര്യവും ആശിക്കുന്നു. അവർ അവന്റെ ശിക്ഷ ഭയപ്പെടുന്നു. അവന്റെ ശിക്ഷ (സർവ്വരും) ഭയപ്പെടേണ്ടത് തന്നെ.” (വി.ഖു. 17: 56, 57)

ഈ പരിശുദ്ധ വചനത്തിൽ മുശ്റിക്കുകളുടെ ദൈവങ്ങൾക്ക് മൂന്ന് വിശേഷണങ്ങളാണ് അല്ലാഹു നൽകിയിരിക്കുന്നത്. (1) ആ ദൈവങ്ങൾ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് കൂടുതൽ അടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാണ്. (2) അവർ അവന്റെ കാര്യവും ആശിക്കുന്നവരാണ്. (3) അവർ അവന്റെ ശിക്ഷ ഭയപ്പെടുന്നവരുമാണ്. ഈ മൂന്നു വിശേഷണങ്ങളും ബിംബങ്ങളുടേതല്ലെന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണല്ലോ. മറിച്ച് അവ മൂന്നും മഹാത്മാരുടെ വിശേഷണങ്ങളാണ്. ഈ ദൈവങ്ങൾക്ക് തഹ്സീർ ജലാലൈനി നൽകിയ

വിവരണം നോക്കുക:

كالمثكة وعيسى وعزير

“മലക്കുകൾ, ഇസാ, ഉസൈർ എന്നിവരെപ്പോലുള്ളവർ.”

ബിംബങ്ങൾ മഹാമാരുടെ പ്രതിമകൾ

“ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: (മക്കാ വിജയദിവസം) അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ മക്കയിലെത്തിയപ്പോൾ കഅ്ബയിൽ കടക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. കാരണം അതിൽ ദൈവങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം കല്പിച്ചതനുസരിച്ച് അവ പുറത്തേറിയപ്പെട്ടു. കൂട്ടത്തിൽ ഇബ്റാഹീം നബിയുടെയും ഇസ്മായീൽ നബിയുടെയും ബിംബങ്ങളും പുറത്തേറിയപ്പെട്ടു.....” (ബുഖാരി)

അടിമകളായ ദൈവങ്ങൾ

സർവരുടെയും ഉടമയായ അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകളാണ് തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങളെന്നാണ് മുശ്ശരിക്കുകൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. ഒരു തിരുവചനം നോക്കുക:

ഇബ്നു അബ്ബാസ് ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “മുശ്ശരിക്കുകൾ ഇപ്രകാരം തൽബിയത്ത് ചൊല്ലിയിരുന്നു: ‘അല്ലാഹുവേ, ഞങ്ങളിതാ നിന്റെ വിളിക്ക് ഉത്തരം നൽകിക്കൊണ്ട് വന്നിരിക്കുന്നു. നിനക്ക് പങ്കുകാരേയില്ല.’ (ഇബ്നു അബ്ബാസ് പറയുന്നു:) അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ പറയു: ‘മതി, മതി. അതുകൊണ്ട് അവസാനിപ്പിക്കുക. ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് നാശമാണ്, പക്ഷേ മുശ്ശരിക്കുകൾ തുടർന്നു പറയു: ഒരു വിധത്തിലുള്ള പങ്കുകാരനാഴികെ. ആ പങ്കുകാരൻ നിന്റേതല്ല തന്നെ. അവനും അവന്റെ കൈവശമുള്ളതും നിന്റെ കൈവശത്തിലാണ്.” (മുസ്ലിം)

അതെ അധികാരത്തിലോ അവകാശത്തിലോ ഗുണങ്ങളിലോ അല്ലാഹുവിനോട് തുല്യനായ ഒരു പങ്കുകാരനും അവനില്ല. മറിച്ച് അവന്റെ പടപ്പുകളും അടിമകളുമായ പങ്കുകാർ മാത്രമേ അവന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് നൽകപ്പെടുന്നതെല്ലാം ഫലത്തിൽ അല്ലാഹുവിനുള്ളത് തന്നെയാണ്. ഇതായിരുന്നു മുശ്ശരിക്കുകളുടെ വാദം.

ശിർക്ക് ചെയ്യാനുള്ള ന്യായങ്ങൾ

ശിർക്ക് ചെയ്യാൻ മൂന്ന് ന്യായങ്ങളാണ് അവർ പറഞ്ഞിരുന്നത്.

1) **بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّهُتَدُونَ (22 / 43)**

“അല്ല, ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കൾ ഒരു മാർഗത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നതായി ഞങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ കാല്പാടുകൾ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ സന്മാർഗം പ്രാപിച്ചവർ തന്നെയാണ് എന്ന് അവർ (മുശ്ശരിക്കുകൾ) പറയുന്നു.” (വി.ഖു. 43: 22)

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ (3 / 39)

“അവൻ പുറമെ ഔലിയായൊരാളെ സ്വീകരിച്ചവർ. (മക്കാ മുശ്ശരിക്കുകൾ പറയുന്നു:) അവർ ഞങ്ങളെ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് കൂടുതൽ അടുപ്പിച്ചുതരാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് ഞങ്ങൾ അവരെ ആരാധിക്കുന്നത്.” (വി.ഖു.39:3)

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاءُنَا عِنْدَ اللَّهِ (3)

(18 / 10)

“തങ്ങൾക്ക് ഉപദ്രവമോ ഉപകാരമോ ചെയ്യാത്തവയെ അല്ലാഹുവിന് പുറമെ അവർ (മക്കാമുശ്ശരിക്കുകൾ) ആരാധിക്കുന്നു. ഇവർ അല്ലാഹുവിങ്കൽ ഞങ്ങളുടെ ശുപാർശക്കാരാണ് എന്ന് അവർ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.” (വി.ഖു. 10: 18)

ശിർക്കിന്റെ വകുപ്പുകൾ

1) പ്രാർത്ഥന: പടപ്പുകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ശിർക്കിന്റെ വകുപ്പുകളിൽ മുഖ്യമായത്. എന്നാൽ അത്യാപത്തുകളിലകപ്പെട്ട് മരണത്തിനിരയാകുമെന്ന് കണ്ടാൽ അവർ അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും തങ്ങളുടെ മറ്റു ദൈവങ്ങളെ അവർ മറന്നുകളയുകയുമാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അവരെ സംബന്ധിച്ച് അടിവരയിട്ട് പറഞ്ഞ ഒരു വസ്തുതയാണിത്. അല്ലാഹു പറയുന്നു:

هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّىٰ إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرَيْنَ بِهِمْ بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِنْ أَجَبْنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ (10)

(22 /

“അവനാണ് കരയിലും കടലിലും നിങ്ങൾക്ക് സഞ്ചാര സൗകര്യം നൽകു

നന്ത്. അങ്ങനെ നിങ്ങൾ കപ്പലുകളിലായിരിക്കുകയും നല്ല ഒരു കാറ്റ് നിമിത്തം അവ അവരെയും കൊണ്ട് സഞ്ചരിക്കുകയും അവർ അതിൽ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴാ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റ് അവയെ ബാധിച്ചു. നാനാ ഭാഗത്തു നിന്നും തിരമാല അവരുടെ നേർക്ക് വന്നു. തങ്ങൾ അത്യാപത്തിലകപ്പെട്ടുപോയെന്ന് അവർ വിചാരിച്ചു. അപ്പോൾ കീഴ്വണക്കം അല്ലാഹുവിന് നിഷ്കളങ്കമാക്കിക്കൊണ്ട് അവനെ അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു: (അല്ലാഹുവേ,) നീ ഞങ്ങളെ ഇതിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുത്തിയാൽ തീർച്ചയായും ഞങ്ങൾ നന്ദി കാണിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കുന്നതാണ്.” (വി.ഖു. 10: 22)

2) നേർച്ചകൾ: നേർച്ച എന്ന ഇബാദത്തിൽ പടപ്പുകളെ പങ്കു ചേർക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ശിർക്കിന്റെ മറ്റൊരു വകുപ്പ്. തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങൾ അല്ലാഹുവിങ്കൽ ശുപാർശ പറഞ്ഞു തങ്ങൾക്ക് ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളും ദുരിത മോചനവും നേടിത്തരുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു. അതിന് പ്രത്യുപകാരമായി കന്നുകാലികളും കാർഷിക വിഭവങ്ങളും പണവും അവർ ആ ദൈവങ്ങൾക്ക് നേർച്ചയും വഴിപാടുമായി അർപ്പിച്ചുപോന്നു. അതിനായി അവർ ബലിപീഠങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു.

وَمَا أَهْلٌ بِهِ لَبِغٍ لِلَّهِ

“അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ പേരിൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതും” (16: 115) (നിങ്ങൾക്ക് ഹറാമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു) എന്ന് ഖുർആൻ നാലു തവണ ആവർത്തിച്ചുപറഞ്ഞത് അവരുടെ ഈ ശിർക്കിനെ സംബന്ധിച്ചാണ്.

3) മധുവർത്തികൾ: അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് ചില ഇടദൈവങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ മറ്റൊരു ശിർക്ക്. അല്ലാഹു അത്യുന്നതനും തങ്ങൾ പാപികളും എളിയവരുമാണ്. അതുകൊണ്ട് അവങ്കലേക്ക് ചില മധുവർത്തികൾ ആവശ്യമാണ് എന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം.

4) പടപ്പുകളുടെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്യുക, 5) ശിർക്കിന്റെ ചികിത്സാ മുറകൾ സ്വീകരിക്കുക, 6) മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളറിയാൻ പടപ്പുകളെ സമീപിക്കുക എന്നിവയായിരുന്നു അവരുടെ ശിർക്കിന്റെ മറ്റിനങ്ങൾ.

വിയോജിപ്പിന്റെ മർമ്മം

ചുരുക്കത്തിൽ ആരാധനക്കർഹൻ അല്ലാഹു മാത്രമാണ് എന്ന തൗഹീദിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിലെ ‘മാത്ര’മെന്ന ബിന്ദുവിലാണ് അവർ

വിയോജിച്ചത്. അതേയവസരത്തിൽ മുകളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന സർവ അനുഗ്രഹങ്ങളും അല്ലാഹുവിന്റേത് മാത്രമാണ്. അധികാരാവകാശങ്ങളിൽ അവന് തുല്യനായി ഒരു പങ്കുകാരനുമില്ല. അവൻ മുഖ്യമായ ആരാധനാണ്. അത്യാപൽഘട്ടങ്ങളിൽ അവനോട് മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് കൊണ്ടേ ഫലമുള്ളൂ എന്നീ കാര്യങ്ങൾ അവർക്ക് ദൃഢബോധ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ സാധാരണ ഘട്ടങ്ങളിൽ ചില മധുവർത്തികൾ ആവശ്യമാണ്. അവർ അന്യരല്ല, അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകൾ തന്നെയാണ്. ശുപാർശ പറഞ്ഞു അവങ്കലുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങൾ നേടിത്തരാൻ മാത്രമേ അവർക്ക് കഴിയുകയുള്ളൂ. അവർ ചെയ്തുതരുന്ന ഈ ഉപകാരത്തിന് പ്രത്യുപകാരമായി അവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവർക്ക് നേർച്ചാ വഴിപാടുകളർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആരാധനക്കർഹൻ അല്ലാഹു മാത്രമെന്നതിലെ ‘മാത്ര’മെന്നത് സ്വീകാര്യമല്ല. ഇതായിരുന്നു അവരുടെ നിലപാട്. ഇപ്പോൾ മുശ്രിക്കുകൾക്ക് തൗഹീദുമായി ചെറിയ ഒരു വിയോജിപ്പേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്ന് തോന്നുന്നില്ലേ? എന്നാൽ അവരുടെ ആ വിശ്വാസം അവർക്കു ശാശ്വതമായി സ്വർഗം മുടക്കാനേ ഉപകരിക്കുന്നുള്ളൂ. അതിന്റെ പേരിലാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അവരെ കൊടുംമുശ്രിക്കുകളും ശാശ്വത നരകക്കാരും പടപ്പുകളിൽ ഏറ്റവും മോശക്കാരുമായി പ്രഖ്യാപിച്ചത്.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ (٦ / ٩٨)

“തീർച്ചയായും വേദക്കാരിലും മുശ്രിക്കുകളിലും പെട്ട സത്യനിഷേധികൾ നരകാഗ്നിയിലാണ്. അവരതിൽ ശാശ്വതരായിരിക്കും. അക്കൂട്ടർ തന്നെയാണ് പടപ്പുകളിൽ വെച്ച് മോശക്കാർ.” (വി.ഖു. 98: 6)

അപ്പോൾ ആരാധനക്കർഹൻ അല്ലാഹു മാത്രമാണ് എന്നതിലെ ‘മാത്ര’മെന്നതാണ് തൗഹീദിന്റെ മർമ്മം. ആ മർമ്മത്തിന്റെ പ്രാധാന്യമെത്രമാത്രമാണ്? അത് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മരിച്ചുപോകുന്നവൻ ശാശ്വതമായി സ്വർഗാവകാശിയായിത്തീരുന്നു. അത് തള്ളിക്കളയുന്നവൻ ശാശ്വതമായി നരകാവകാശിയുമായിത്തീരുന്നു.

കോലം മാറിയ കാലം

തങ്ങളുടെ ശിർക്കിലുറച്ചുനില്ക്കാനായി ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ല’യോട് ബദ്റും ഉഹ്ദും നടത്താൻ മുശ്രിക്കുകൾ സഹിച്ച കഷ്ടപ്പാട് ഓർമ്മയിൽ

വെക്കുക. എന്നിട്ട് 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ' സ്വീകരിച്ച മുസ്ലിം കേരളത്തിലേക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചുനോക്കുക. ആദ്യമായി തൗഹീദിന്റെ ആദ്യപകുതിയാണ് പറഞ്ഞുനോക്കാം. മുകളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന സർവ അനുഗ്രഹങ്ങളും ഏക റബ്ബായ അല്ലാഹുവിന്റേത് മാത്രമാണ്. ശരി. തർക്കമില്ല. എന്നാൽ മുശ്ശരിക്കുകയോ തിരുദ്യുതരുമായി പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞ ആരാധനയുടെ രംഗമൊന്ന് പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. വലിയ ഒരു അത്ഭുതം തന്നെ സംഭവിച്ചതായി കാണാം. അന്നുള്ളവർക്ക് തങ്ങളുടെ ശിർക്കിലുറച്ചു നിൽക്കാനായി 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ' തള്ളിക്കളയേണ്ടി വന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നുള്ളവർക്ക് ആ വാക്യം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് തന്നെ അതേ ശിർക്കുകയോ നിലനിർത്താൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു! തൽഫലമായി 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ' സ്വീകരിച്ചവന്റെ വായിൽ നിന്ന് 'ബദ്രീങ്ങളേ, കാക്കണ്ണേ' എന്ന പ്രാർത്ഥന ഉയരുന്നു. അവന്റെ വീട്ടിൽ നിന്ന് മുഹ്യിദ്ദീൻ കോഴി കൂകിത്തെളിയുന്നു. ജീവനുള്ള തനിക്ക് സഫലീകരിക്കാൻ കഴിയാത്ത ആഗ്രഹങ്ങളുമായി അവൻ ജാറത്തിൽ ചെന്ന് നൂറുമ്പിയ എല്ലുകളുടെ മുമ്പിൽ തല കുനിച്ചുനിൽക്കുന്നു. അവൻ രിഫാഇയെ പിടിച്ചു അല്ലാഹുവിനേക്കാൾ അടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അവന്റെ മാതാവ് മമ്പുറം തങ്ങളുടെ കാലു പിടിച്ച് സത്യം ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ ഭാര്യ, മറഞ്ഞ കാര്യമറിയാനായി 'ജിന്നു കൂടിയ ബീവി'യെ സമീപിക്കുന്നു. അവന്റെ കുട്ടിയുടെ കഴുത്തിൽ ഐക്കല്ല് തൂങ്ങുന്നു. വിശേഷ ബുദ്ധിയിൽ കമ്മിയില്ലാത്ത അവന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ കമ്മിയുള്ളവനെ പിടിച്ച് 'ഔലൂ'യാക്കി, തങ്ങൾക്ക് സഫലീകരിക്കാൻ കഴിയാത്ത ആഗ്രഹങ്ങളുമായി അവന്റെ ചുറ്റും ഭജനമിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ശംസുൽ ഉലമ ജാറത്തിനു തറക്കല്ലിടുന്നു. അവന്റെ ഖാളി പുതുകിപ്പണിത ജാറത്തിന്റെ ഉൽഘാടനം നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ'യും ശിർക്കിന്റെ ഈ പരിപാടികളും തമ്മിൽ ഒത്തുതീർപ്പിലെത്തിയതെന്നാണ്? കാലവും സ്ഥലവും ആളുകളുടെ പേരുകളും മാറിയതുകൊണ്ട് വിധിയിൽ മാറ്റം വന്നുപോയതാണോ? ഒരിക്കലുമല്ല. അന്ന് അബൂജഹലിന് പിടികിട്ടാതെ പോയ 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ'യുടെ വല്ല പൊരുളും ഇന്ന് ഇവർക്ക് പിടികിട്ടിയതാണോ? അതുമല്ല. 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ' എന്ന ശബ്ദം ചൊല്ലിപ്പറയുകയും അതിന്റെ ആശയം തള്ളിക്കളയുകയും ചെയ്തു എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. തൽഫലമായി മക്കാ വിജയത്തോടെ മരിച്ചുവീണിരുന്ന ജാഹിലിയ്ക്കിത്തന്നു സമുദായത്തിൽ വീണ്ടും ജന്മം ലഭിച്ചു. ഈ സമുദായത്തിൽ

ന്റെ മുഖമുദ്രയായിരുന്ന തൗഹീദ് അവർ കളഞ്ഞുകുളിക്കുകയും ചെയ്തു. പടച്ച തമ്പുരാന്റെ താക്കീത് നോക്കുക:

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُو حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ

(6 / 35)

“തീർച്ചയായും പിശാച് നിങ്ങളുടെ ശത്രുവാണ്. അതുകൊണ്ട് അവനെ നിങ്ങളുടെ ശത്രുവായി തന്നെ കണക്കാക്കുക. അവൻ തന്റെ പക്ഷക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നത് അവർ നരകക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്.” (വി.ഖു. 35: 6)

സമുദായമക്കളിൽ വന്നുഭവിച്ച ശിർക്കിന്റെ വകുപ്പുകൾ

i) പ്രാർത്ഥന

ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവിന് മാത്രമർപ്പിക്കുക എന്നതാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ ജീവനായ തൗഹീദ്. ഇബാദത്തിന്റെ ജീവൻ പ്രാർത്ഥനയാണ്. അതുകൊണ്ട് പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹുവിന് മാത്രമർപ്പിക്കുക എന്നതാണ് തൗഹീദിന്റെ ജീവൻ. അതനുസരിച്ച് തൗഹീദിന്റെ പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുന്നവൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടാനർഹനായി അല്ലാഹു അല്ലാതെ മറ്റാരുമില്ലെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലുറപ്പിക്കുന്നു, തുറന്നു പറയുന്നു, കർമ്മങ്ങളെ ആ വിശ്വാസത്തിന് സാക്ഷിയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നാണ്. തന്നിമിത്തം തൗഹീദോടു കൂടി മരിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഓരോ സഹോദരനും സഹോദരിയും - അവരെത്ര എളിയവരും പാപികളുമാകട്ടെ - പടച്ച തമ്പുരാനോട് മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യമെന്ന് പറയട്ടെ, സമുദായ മക്കൾ ഇന്ന് പടച്ചവന്റെ അവകാശത്തിൽ പടപ്പുകളെ പങ്കുചേർക്കുന്ന മുഖ്യമായ രംഗവും പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ്. പടപ്പുകളോടുള്ള പ്രാർത്ഥന സജീവമായി നിലനിന്നുവരുന്നത് പ്രധാനമായും മൂന്ന് മേഖലകളിലാണ്.

1) 'അപകട ഘട്ടത്തിലുള്ള പ്രാർത്ഥന: 'ദുആ' എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ ആണ്ടുറുതി ദിവസങ്ങളിലും മറ്റും കൂലിക്കാരെ വരുത്തി വട്ടമിട്ടിരുന്ന് ചൊല്ലിപ്പറയിക്കുന്ന രൂപം മാത്രമേ ഒരുപക്ഷെ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഓർമ്മ വരികയുള്ളൂ. എന്നാൽ ആ പ്രാർത്ഥനകളെല്ലാം അല്ലാഹുവിനോട്

തന്നെയാണ് നടത്തപ്പെടുന്നത്. പക്ഷെ, അവയെല്ലാം തിരുദ്യുതരുടെ മാതൃകയിലുൾപ്പെടാത്തതുകൊണ്ട് അനാചാരങ്ങളാണ്. ചൊല്ലിപ്പറയുന്ന വചനങ്ങളുടെ അർത്ഥമറിയാത്തത് കൊണ്ട് മനസ്സറിയാത്ത ചടങ്ങുകളാണ്. പ്രത്യേക ഭയാശങ്കകളൊന്നുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് നിർജീവങ്ങളുമാണ്.

മനുഷ്യൻ അപകടത്തിലകപ്പെട്ടു മരണത്തിനിരയാകുമെന്ന് തോന്നുമ്പോഴാണ് അവന്റെ നിഷ്കളങ്കത പ്രകടമാകുന്നത്. പുഴവക്കിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു ബസ്സ് നിയന്ത്രണം വിട്ടുപോകുന്നു. ഏത് നിമിഷവും അപകടം സംഭവിക്കാം. യാത്രക്കാരുടെ സർവ്വ അഹങ്കാരങ്ങളും പമ്പകടക്കുന്നു. സർവ്വ കഴിവുകളും തളർന്നുപോകുന്നു. പതിനെട്ടടവുകളും പരാജയപ്പെടുന്നു. മരണം കൺമുമ്പിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരുന്നു. ഇനി മനുഷ്യാതീത ശക്തിക്കേ തങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂവെന്ന് അവർക്ക് ദൃഢബോധ്യമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളുടെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്ന് നിഷ്കളങ്കമായ പ്രാർത്ഥനകളുയരുന്നു: (1) പടച്ചവനേ.... (2) ബർദീങ്ങളേ.... (3) കർത്താവായ യേശുവേ.... (4) സ്വാമി അയ്യപ്പാ.... (5) ഗുരുവായുരപ്പാ.... (6) കൊടുങ്ങല്ലൂരമ്മേ... ഇതാണ് ജീവൻ തുടിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ. ഇവിടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ രൂപവും ഭാഷയും എല്ലാവർക്കുമറിയാം. കുലിക്കാരുടെ ആവശ്യം നേരിടുന്നില്ല.

തമ്പുരാനേ, നിന്റെ ഈ അടിമ അതിനിസ്സാരനും ഏറ്റവും എളിയവനും പരമ നിസ്സഹായനുമാണ്. അവന്റെ ഉടമയായ നീ അതിമഹാനും ഏറ്റവും വലിയവനും സർവ്വശക്തനുമാണ് എന്ന് നിഷ്കളങ്കമായി സമ്മതിക്കുകയാണ് ഈ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ സത്യവിശ്വാസി ചെയ്യുന്നത്. അടിമയുടെ ചെറുപ്പവും ഉടയുടെ വലുപ്പവും ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഈ പ്രാർത്ഥനയെയാണ് ആരാധനയുടെ മജ്ജ എന്ന് നബി (സ) വിശേഷിപ്പിച്ചത്. മറ്റ് അഞ്ചു പേരും ഇതേ വികാരം പടപ്പുകളോട് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അതുവഴി അവർ ആരാധനയുടെ ജീവനിൽ പടപ്പുകളെ പങ്കുചേർക്കുന്നു. മക്കാ മുശ്രിക്കുകൾ അല്ലാഹുവിനോടു മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവരുടെ സങ്കല്പ ദൈവങ്ങളെ മറന്നുകളയുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്ന് ഖുർആൻ അടിവരയിട്ട് പറഞ്ഞത് ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലാണ്. കാരണം, അത്തരം ഘട്ടങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ മധുവർത്തികൾ മുഖേന അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് അടുത്തുവരുമ്പോഴേക്ക് തങ്ങളുടെ കഥ കഴിഞ്ഞു പോകുമെന്നാണ് അവർ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നത്.

എന്നാൽ ഇന്ന് നമ്മുടെ സഹോദരീ സഹോദരന്മാരെ സംബന്ധിച്ച് അടിവരയിട്ട് പറയേണ്ട ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്. അവർ അത്യാപത്തുകളിൽ

ലകപ്പെടുമ്പോൾ പടപ്പുകളെ മാത്രം വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പടച്ചവനെ മറന്നുകളയുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ്. കാരണം, അത്തരം ഘട്ടങ്ങളിൽ അത്യുന്നതനായ അല്ലാഹുവിങ്കൽ തങ്ങളുടെ സങ്കടമെത്തുമ്പോഴേക്ക് തങ്ങളുടെ കഥ കഴിഞ്ഞുപോകുമെന്നാണ് അവർ ഭയപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അടുത്തുള്ളവരെ തന്നെ വിളിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ശുപാർശ പറഞ്ഞു അല്ലാഹുവിങ്കലുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങൾ നേടിത്തരാൻ മാത്രമേ തങ്ങളുടെ ഔലിയാക്കൾക്ക് കഴിയുകയുള്ളൂ എന്നായിരുന്നു അന്നുള്ളവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ അല്ലാഹു നൽകുന്ന കഴിവുകൾ കൊണ്ട് തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സ്വയം സഫലീകരിച്ചുതരാൻ തങ്ങളുടെ ഔലിയാക്കൾക്ക് കഴിയുമെന്നാണ് ഇന്നുള്ളവർ വിശ്വസിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രാർത്ഥനകൾ നേരെ വിപരീതമായി മാറുന്നത്.

മനസ്സറിയാതെയുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ പടച്ചവനോട്, മനസ്സറിഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ പടപ്പുകളോട് എന്ന ദുരവസ്ഥയിലാണ് ഇന്നുള്ളവർ ചെന്നെത്തിയിരിക്കുന്നത്. പുതുമാരനിറങ്ങുമ്പോൾ ഒരു ചടങ്ങു പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹുവിനോട് നടത്തുന്നു. പക്ഷെ, എന്താണ് ചൊല്ലിപ്പറയുന്നതെന്നറിയാത്തതുകൊണ്ട് ചില വയസ്സന്മാർ മാത്രം മനസ്സറിയാതെ ആമീൻ ചൊല്ലുന്നു. തുടർന്ന് പുതുമാരനും പാർട്ടിയും സഞ്ചരിക്കുന്ന വാഹനം അപകടത്തിലകപ്പെട്ടാൽ ബർദീങ്ങളേ.... അവർ മനസ്സറിഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ആമിനക്കുട്ടി സുബ്ഹ് നമസ്കാരത്തിൽ “ഞങ്ങളെ നീ ചൊവ്വായ മാർഗത്തിൽ നയിക്കേണമേ” (വി.ഖു. 1: 6) എന്ന് മനസ്സറിയാതെ അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. കാരണം അതിന്റെ അർത്ഥമോ അതൊരു പ്രാർത്ഥനയാണെന്ന വിവരമോ അവർക്കറിയുകയില്ല. തുടർന്ന് കുഞ്ഞിമോളോടൊത്ത് പുഴക്കടവിൽ പോയി, കുഞ്ഞിമോൾ അബദ്ധത്തിൽ വെള്ളത്തിൽ വീണുപോയാൽ “നേർച്ചക്കാരേ, എന്റെ കുട്ടി” അവർ മനസ്സറിഞ്ഞുകൊണ്ട് പടപ്പുകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഈ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ ഇസ്ലാമിന്റെ ജീവനായ തൗഹീദിൽ നിന്ന് താൻ പുറത്തുപോകുന്നു എന്ന വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാൻ അവർക്ക് ഭാഗ്യം ലഭിക്കാതെ പോകുന്നു.

2) ജാറപുജ: പടപ്പുകളോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെ സജീവമായ രണ്ടാമത്തെ മേഖല ജാറങ്ങളാണ്. ഖബ്റുകളെ സംബന്ധിച്ച് നബി(സ) നൽകിയ മാർഗനിർദ്ദേശങ്ങളിൽ ചിലത് നോക്കുക:

സുമാമ ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “ഞങ്ങൾ ഫുളാലഃ(റ)യൊന്നിച്ച് റോമിലെ

റോഡസിലായിരുന്നു. തദ്വസരത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ ഒരു കുട്ടുകാരൻ മരണമടഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഫുളാല കല്പിച്ചതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെബ്ർ സമനിരപ്പാക്കപ്പെട്ടു. പെബ്റുകൾ സമനിരപ്പാക്കി വിടാൻ നബി(സ) കല്പിക്കുന്നത് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന് അദ്ദേഹം തുടർന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു.” (മുസ്ലിം)

ജാബിർ(റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “പെബ്ർ കുമ്മായമിട്ട് മിനുക്കുന്നതും അതിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നതും അതിന്മേൽ കെട്ടിടമുണ്ടാക്കുന്നതും അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതൻ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു.” (മുസ്ലിം)

അബൂൽഹയ്യാജ് ഉദ്ധരിക്കുന്നു: അലി(റ) എന്നോട് പറഞ്ഞു: അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതൻ ഏതൊരു കാര്യത്തിന് എന്നെ നിയോഗിച്ചയച്ചുവോ അതേ കാര്യത്തിന് ഞാൻ താങ്കളെ നിയോഗിച്ചയക്കുന്നു. അതെ, ഒരു പ്രതിമയെയും തകർക്കാതെയും ഉയർന്നുനിൽക്കുന്ന ഒരു പെബ്റും സമനിരപ്പാക്കാതെയും താങ്കൾ വിട്ടുകളയരുത്.” (മുസ്ലിം)

അബൂഹുറയ്റ(റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “അല്ലാഹുവേ, എന്റെ പെബ്ർ ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ബിംബമാക്കരുതേ എന്നും തങ്ങളുടെ പ്രവാചകന്മാരുടെ പെബ്റുകൾ ആരാധനാസ്ഥലങ്ങളാക്കിയ ജനതയെ അല്ലാഹു ശപിക്കട്ടെ എന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായി.” (അഹ്മദ്)

ഈ വിധത്തിൽ ഒരു പെബ്ർ ജാറമാക്കാനായി ചെയ്യുന്ന ഓരോ കാര്യവും തിരുദൂതർ നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുസ്ലിം സമുദായം തങ്ങളുടെ പ്രവാചകന്റെ ഈ മാർഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ ചെവിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ സമുദായത്തിൽ ഒരു പെബ്റും ബിംബമായി ആരാധിക്കപ്പെടുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, നാളെയുടെ കാര്യം ഓർമ്മിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വിരുതന്മാർക്ക് ഇന്നു വേണ്ടത് പണമാണ്. അതിനായി അവർ തിരുദൂതരുടെ ഈ കല്പനകളും നിരോധനാജ്ഞകളും കാറ്റിൽ പറത്തിക്കൊണ്ട് മരിച്ചവന്റെ പെബ്ർ കോടിശ്വരന്റെ മകളുടെ മണിയറ പോലെ അണിയിച്ചൊരുക്കുന്നു. കള്ളക്കഥകളാകുന്ന ഒരു കറാമത്ത് മാല ഗദ്യമായോ പദ്യമായോ അച്ചടിച്ച് പുറത്തിറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതോടെ ആഗ്രഹ സഫലീകരണത്തിന് ഒരു കേന്ദ്രവും കൂടി തുറന്നുകിട്ടിയല്ലോ എന്ന് പൊതുജനങ്ങൾ ആശ്വസിക്കുന്നു. ഇനി കയ്യും മെയ്യുമനങ്ങളാതെ സുഖമായി ജീവിക്കാമല്ലോ എന്ന് ജാറ പുജാരികൾ ആശ്വസിക്കുന്നു. തനിക്കിനി ആ ഭാഗത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ എന്ന് ഇബ്ലീസും ആശ്വസിക്കുന്നു.

കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തന്റെ ആഗ്രഹ

ങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്ന ഇരുകാലി മൃഗം തന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളുമായി ജാറത്തിലെത്തുന്നു. കടന്നുചെല്ലുമ്പോൾ, തേച്ചുമിനുക്കി, പച്ചപ്പട്ടു പുതച്ച്, വർണക്കില്ലയണിഞ്ഞ്, 250 വോൾട്ടേജ് പ്രകാശത്തിൽ തെക്കുവടക്കായി ചെരിച്ചു കിടത്തിയ ആ ബിംബം അവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നു. ദുന്യാവിൽ വെച്ച് അവന്റെ മനം ഏറ്റവുമധികം കുളിർപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ചയാണത്. അവൻ തന്റെ കൺകണ്ട ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിലെത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അതോടെ അവന്റെ ദൃഷ്ടികൾ വികസിക്കുന്നു. തലകുനിയുന്നു. അവയവങ്ങൾ നിശ്ചലമാകുന്നു. മനസ്സ് വാചാലമാകുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻ തന്റെ വലിയീനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്. പ്രാർത്ഥന നാക്കു കൊണ്ട് ഉരുവിടേണ്ടതില്ല. കാരണം, വലിയ്ക്ക് തന്റെ പൽബകം കാണുമെന്ന് ‘സുന്നത്ത് ജമാഅത്തി’ന്റെ പടവാളുകളിൽ നിന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതാണ് ജീവൻ തുടിക്കുന്ന, നിഷ്കളങ്കമായ പ്രാർത്ഥന. അവന്റെ മനസ്സും ശരീരവും അതിൽ പങ്കു കൊള്ളുന്നു. പള്ളിയിൽ വച്ചുള്ള നമസ്കാരം അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജീവനില്ലാത്ത ഒരു ചടങ്ങു മാത്രമാണ്.

ഒന്നാമത് വേണ്ടത് ഒരാൾക്കുട്ടിയാണ്. ഒരു പെൺകുട്ടിക്ക് വേണ്ടിയാണ് രണ്ടാമന്റെ വരവ്. മൂന്നാമനു ലിംഗത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വാശിയില്ല; ഒരു കുട്ടിയെ കിട്ടിയാൽ മതി. അല്പസ്വല്പം കഞ്ചാവ് കൈകാര്യം ചെയ്തുവരുന്ന നാലാമത് വേണ്ടത് പോലീസിൽ നിന്നുള്ള സംരക്ഷണമാണ്. അഞ്ചാമന്റെ ലോറിയൊന്ന് ചെക്ക്പോസ്റ്റ് കടത്തിക്കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു കൊലപ്പുള്ളിയായ ആറാമന്റെ അപേക്ഷ 302ൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കിത്തരണമെന്നാണ്. അങ്ങനെ, ജാറപ്പടി അടയുന്നത് വരെ സഫലീകരണം തുടരുന്നു! എന്നിട്ടും വലിയീന് തളർച്ചയൊന്നുമില്ല. പിന്നെയും ആഗ്രഹങ്ങൾ സഫലീകരിച്ചുകളയാമെന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ജീവനുള്ളവർക്ക് ഉറങ്ങേണ്ടതുണ്ടല്ലോ.

വാസ്തവത്തിൽ ആ പെബ്റിന്റെ മുടുകല്ല് ഒന്ന് തുറന്ന് അതിലുള്ള നൂരുമ്പിയ എല്ലുകളും ആ തലയോട്ടിയുടെ ഭീകരതയും ഈയാളുകൾ കാണുകയാണെങ്കിൽ പേടിച്ഛോടാൻ അവർക്ക് ഈ ദുന്യാവ് സ്ഥലം മതിയാകുകയില്ല. പക്ഷെ, കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പ് ചെരിച്ചു കിടത്തിയ ആ പച്ചപ്പുതപ്പുകാരൻ അവരെ ചതിയിലകപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അവരുടെ ശാശ്വത രക്ഷ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു. അവനെ തട്ടിമാറ്റിയാൽ ആ പെബ്ർ മറ്റു കോടിക്കണക്കിലുള്ള സാധാരണ പെബ്റുകളിലൊന്നായി മാറുന്നതാണ്. അത് ജീവനുണ്ടായിരുന്നവന്റെ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ ജീവനുള്ളവർ

അവന്റെ ജഡം മറവു ചെയ്ത കുഴിയാണ് എന്ന വകതിരിവ് ആളുകൾക്ക് തിരിച്ചുകിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

3) ഔറാദുകൾ: പടപ്പുകളോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെ സജീവമായ മൂന്നാമത്തെ മേഖല ദിക്റുകളും ഔറാദുകളുമാണ്. നമ്മുടെ 'സബീന'യിലുള്ള മാലകൾ, മൗലിദുകൾ, ബൈത്തുകൾ, മന്ത്രങ്ങൾ എന്നിവ പടപ്പുകളോടുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്. സത്യം ഗ്രഹിക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സഹോദരീ സഹോദരന്മാർ തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സഫലീകരിച്ചു കിട്ടുമെന്ന വ്യാമോഹത്തോടെ കൂലിക്കാരെ വരുത്തി അവ ചൊല്ലിപ്പറയിക്കുന്നു. സത്യത്തിൽ തങ്ങളുടെ ദുസ്തായവും ആവിർത്തും നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണ് തങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്ന വസ്തുത അവർ അറിയാതെ പോകുന്നു. അതിനൊരു ഉദാഹരണമാണ് 'ഖുത്ബൈത്ത്' എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന 'ഖുത്ബിയുത്ത്' എന്ന പദ്യവരികൾ. ഒരു തമിഴ്നാട്ടുകാരനാണ് അത് കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയത്. ആയിരം തവണ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ ശൈഖ് ജീലാനി ഉടനെ ഉത്തരം ചെയ്യുമെന്ന് അദ്ദേഹം മരിച്ച് എഴുന്നൂറ് വർഷത്തിനു ശേഷമാണ് ഈ മനുഷ്യൻ കണ്ടുപിടിക്കുന്നത്. അതുവഴി ഒരു ഇരുപ്പിൽ ആയിരം തവണ നിഷ്കളങ്കമായി ശിർക്ക് ചെയ്യാൻ അയാൾ പൊതുജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അതിലെ ചില വരികൾ കാണുക:

ومن ينادى اسمي الفا بخلوته	عزما بهمته صرما لغفوته
اجبته مسرعا من اجل دعوته	فليدع يا عبد القادر محيي الدين
يا سيدى سدى غوثى ويا مددى	كن لى ظهيرا على الاعداء بالمدد
بصرفؤادى صراطا انت سالكه	فالله اعطاكه فانت مالكه
ونجه من لظى فيها مهالكه	سلطان كل ولى محيى الدين

“വല്ലവനും ഏകാന്താവസ്ഥയിലിരുന്ന് ദൃഢനിശ്ചയത്തോടും ഉണർവോടും കൂടി എന്റെ പേർ ആയിരം തവണ വിളിച്ചാൽ ആ വിളിയുടെ ഫലമായി ഉടനെ ഞാൻ ഉത്തരം ചെയ്യുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് അബ്ദുൽഖാദിർ മുഹ്യിദ്ദീനേ എന്ന് അവൻ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എന്റെ യജമാനരേ, എന്റെ അവലംബമേ, എന്റെ രക്ഷകനേ, എന്റെ സഹായി

യായിട്ടുള്ളവരേ, ശത്രുക്കൾക്കെതിരിൽ എനിക്ക് പിന്തുണ നൽകിക്കൊണ്ട് എന്റെ തുണക്കേണമേ. അങ്ങു സഞ്ചരിക്കുന്ന മാർഗം എന്റെ മനസ്സിൽ തെളിയിച്ചു കാണിക്കേണമേ. അല്ലാഹു അങ്ങയ്ക്ക് ആ മാർഗം നൽകുകയും അങ്ങ് അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനായിരിക്കുകയുമാണല്ലോ. എല്ലാ വലികളുടെയും മേലാളനായ മുഹ്യിദ്ദീനേ, ഈ അടിമയെ നരകാഗ്നിയിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കേണമേ. അതിലാണല്ലോ ഇവന്റെ നാശം പതിയിരിക്കുന്നത്.”

പടച്ച തമ്പുരാനോട് മാത്രം നടത്തേണ്ട പ്രാർത്ഥന നൂരുമ്പിയ എല്ലുകളോട് നടത്തിയാൽ ആ നൂരുമ്പിയ എല്ലുകൾ ഉടനെ ആഗ്രഹം സഫലീകരിച്ചു തരുമെന്നാണ് ഈ തമിഴൻ ജല്പിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ഇബ്ലീസ് ഇയാളുടെ തലയിൽ എത്ര കാലം അടയിരുന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം? സമുദായ മക്കളെ നരകത്തിലേക്ക് തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുക എന്ന ഇബ്ലീസിന്റെ മൂറാട് ഈ ഖുത്ബൈത്തിലൂടെ സഫലീകരിക്കപ്പെടുമെന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണ്. മറ്റു വല്ലവരുടെയും മൂറാട് അതുകൊണ്ട് സഫലീകരിക്കപ്പെടുമെങ്കിൽ അത് ആമാശയവും കീഴയും നിറക്കാനുള്ള ആവിർത്താഴിലാളികളുടെ മൂറാട് മാത്രമാണ്.

'സബീന'യിലെ മറ്റൊരു വിർഭാണ് 'നാരിയുത്തു സ്വലാത്ത്'. നബി (സ)യുടെ പേരിൽ ചൊല്ലേണ്ട സ്വലാത്ത് അല്ലാഹുവിന്റെ വഹ്യ് അനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു. അതു സ്വർഗത്തിലേക്കുള്ളതാണ്. എന്നാൽ നബി(സ) വഹ്യാത്തായി എഴുന്നൂറ് വർഷം കഴിഞ്ഞ ശേഷം ഇബ്രാഹീമു നാസി എന്ന മനുഷ്യൻ നരകത്തിലേക്കുള്ള ഒരു സ്വലാത്ത് കെട്ടിയുണ്ടാക്കി. അതു 'സ്വലാത്തുനാസി' (صلاة النازي) എന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടു. തുടർന്നു അതു പകർത്തി എഴുതിയപ്പോൾ 'അനാസി' എന്ന വാക്കിലെ 'സാ'യുടെ പുളളി വിട്ടുപോയതു കാരണം സ്വലാത്തുനാരി' (صلاة الناري) എന്നായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോഴത് - അതിന്റെ ആശയം പോലെത്തന്നെ - അസ്സലാത്തുനാരിയുടേ (നരകത്തിലേക്കുള്ള സ്വലാത്ത്) എന്ന പേരിൽ തന്നെ സബീനയിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അതിന്റെ അവസാന ഭാഗം നോക്കുക:

تخل به العقد وتفرج به الكرب وتقضى به الحوائج وتنال به الرغائب وحسن
اخواتم ويستسقى الغمام بوجهه الكريم

“നബി(സ)യെ കൊണ്ട് സർവ്വ കെട്ടിക്കുടുക്കുകളും അഴിഞ്ഞുകിട്ടും. അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് സർവ്വ ബുദ്ധിമുട്ടുകളിൽ നിന്നും തുറവി ലഭിക്കും. അദ്ദേഹം

ത്തെക്കൊണ്ട് സർവ ആവശ്യങ്ങളും നിവർത്തിക്കപ്പെടും. അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് സർവ ആഗ്രഹങ്ങളും സഫലീകരിക്കപ്പെടും. ശുഭകരമായ അന്ത്യവും ലഭിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദരണീയമായ മുഖം കൊണ്ട് മേഘത്തോട് മഴ തേടുകയും ചെയ്യാം.”

ശുഭകരമായ അന്ത്യം ലഭിക്കാൻ ഏത് സ്വലാത്താണ് ചൊല്ലേണ്ടത്? അല്ലാഹുവിന്റെ വഹ്യാനുസരിച്ച് നബി(സ) പഠിപ്പിച്ച സ്വലാത്തോ അതോ ഇബ്ലീസിന്റെ വഹ്യാനുസരിച്ച് ഇബ്രാഹീമുനാസി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ സ്വലാത്തോ? നബി(സ)യുടെ മുഖം കൊണ്ട് മഴ തേടാനല്ല, മറിച്ച് മഴ തേടാനുള്ള നമസ്കാരം നടത്താനാണ് അദ്ദേഹം (നബി) കല്പിച്ചത്.

ഈ സമുദായത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ തലമുറ നബി(സ) യോന്നിച്ച് ജീവിച്ചവരായിരുന്നു. അതേയവസരത്തിൽ ഈ സമുദായത്തിൽ കൊടുംദാരിദ്ര്യം അനുഭവിച്ചവരും അവർ തന്നെയായിരുന്നു. അവരിൽ പലർക്കും കഴിക്കാൻ ഭക്ഷണമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ധരിക്കാൻ വസ്ത്രമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തല ചായ്ക്കാൻ ഇടമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സഞ്ചരിക്കാൻ വാഹനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭക്ഷണം കഴിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവർ തളർന്നുവീണിരുന്നു. പച്ച ഇല ഊരിത്തിന്നിരുന്നത് കാരണം അവർ ആടുകളെപ്പോലെ കാഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അരയിൽ തറ്റുടുക്കാൻ തുടവരെ എത്തുന്ന ഒരു കീറു തുണിയാണ് ചിലർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നഗ്നത വെളിപ്പെടുമെന്ന ഭയത്താൽ അതിന്റെ താഴെ അറ്റങ്ങൾ കൈകൾ കൊണ്ട് കുട്ടിപ്പിടിക്കുന്നത് കാരണം കുഞ്ഞുങ്ങളാണ് അവർ നടന്നിരുന്നത്. ജനിച്ചുവളർന്ന വീടുകളും നേടിവച്ച സമ്പത്തും ഇട്ടെറിഞ്ഞ് നബി(സ)യുടെ കൂടെ കൂടിയപ്പോഴാണ് അവർ ഈ കൊടുംദാരിദ്ര്യത്തിലകപ്പെട്ടു പോയത്. ഭൗതികമായ സർവ ആഗ്രഹങ്ങളും സഫലീകരിച്ചുകൊടുക്കുക എന്ന കർത്തവ്യം നബി(സ)ക്ക് അനുണ്ടായിരുന്നില്ലേ? എന്നിട്ട് നബിയെക്കൊണ്ട് കാഠിന്യമെന്ന് കാറും പുറത്ത് ഒരു തട്ടുള്ളവന് രണ്ടു തട്ടുകളും ലഭിക്കുമെന്നും തേങ്ങാ കുലകളും അടക്കാ കുലകളും തടിച്ചുകൊഴുക്കുമെന്നും വ്യാമോഹിച്ചുകൊണ്ട് നാരിയത്തുസ്സിലാത്തിലൂടെ നരകത്തിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുവഴി ഇബ്ലീസിന്റെ സർവ ആഗ്രഹങ്ങളും സഫലീകരിക്കപ്പെടുന്നു. അല്ലാഹു നല്കുന്ന താക്കീതു നോക്കുക:

“തീർച്ചയായും പിശാച് നിങ്ങളുടെ ശത്രുവാണ്. അതുകൊണ്ട് അവനെ നിങ്ങൾ ശത്രുവായി തന്നെ കണക്കാക്കുക. അവൻ തന്റെ പക്ഷക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നത് അവർ നരകക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കാൻ വേണ്ടി

മാത്രമാണ്.” (വി.ഖു. 35: 6)

പടച്ചവനോട് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. പടപ്പുകളിലൊരാളോടും പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന പരമാർത്ഥം അഞ്ചു മാർഗങ്ങളിലൂടെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ സത്യവിശ്വാസികളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

1) പടച്ചവനോട് മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കാൻ കല്പിച്ചു.
“നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: നിങ്ങൾ എന്നോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക. ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാം. എന്നെ ആരാധിക്കുന്നതിന് അഹങ്കാരം നടിക്കുന്നവർ വഴിയേ നിന്ദൂരായി നരകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണ്.” (വി.ഖു. 40: 60) ഈ വചനത്തിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ചു തന്നെയാണ് രണ്ടാമത് ഇബാദത്ത് എന്ന് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

2) പടപ്പുകളിലാരോടും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും നിരോധിച്ചു.
وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا (١٨ / ٧٢)

“പള്ളികൾ അല്ലാഹുവിനുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവോടൊപ്പം ആരെയും വിളിച്ചുപ്രാർത്ഥിക്കരുത്.” (വി.ഖു. 72: 18)

قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا (٢٠ / ٧٢)
“(നബിയേ) പ്രഖ്യാപിക്കുക: (മുശ്രിക്കുകളേ) ഞാൻ എന്റെ രക്ഷിതാവിനെ മാത്രമേ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയുള്ളൂ. അവനോട് യാതൊരാളെയും ഞാൻ (പ്രാർത്ഥനയിൽ) പങ്കു ചേർക്കുകയില്ല.” (വി.ഖു. 72: 20)

3) പടപ്പുകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിലുള്ള വിഡ്ഢിത്തവും അപകടവും തുറന്നുകാണിച്ചു.

وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ. وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ (٤٦ / ٦٠)

“അല്ലാഹുവിനു പുറമെ ഖിയാമംനാൾ വരെയും തനിക്ക് ഉത്തരം നൽകാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവനെക്കാൾ വഴിപിഴച്ചവൻ (ഈ ലോകത്ത്) ആരാണുള്ളത്? അവരാകട്ടെ ഇവരുടെ പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി ബോധമില്ലാത്തവരാകുന്നു. മനുഷ്യരെല്ലാം (മഹ്ശറയിൽ) ഒരുമിച്ചുകൂട്ടപ്പെടുന്ന

സന്ദർഭത്തിൽ അവർ ഇവരുടെ ശത്രുക്കളായിത്തീരും. ഇവർ അവർക്ക് ചെയ്തിരുന്ന (പ്രാർത്ഥന എന്ന) ആരാധനയെ അവർ നിഷേധിക്കുന്നവരുമായിത്തീരും.” (വി.ഖു. 46: 5, 6)

‘അല്ലാഹുവിനു പുറമെയുള്ളവർ’ എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ അവന്റെ സർവ്വ പടപ്പുകളുമുൾപ്പെടുന്നു. പടപ്പുകളെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരാണ് പടപ്പുകളിൽ ഏറ്റവും വഴിപിഴച്ചവരേന്ന് ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു തറപ്പിച്ചുപറയുന്നു. കുലിക്കാരെ വരുത്തി ജീലാനിയെ ആയിരം തവണ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിപ്പിക്കുന്ന വിഡ്ഢികളുടെ അവസ്ഥയെന്ന് ചിന്തിച്ചു നോക്കുക. ഇബ്ലീസ് തമിഴ്നാട്ടുകാരനെ ചതിച്ച വിവരവും അയാൾ മറ്റുള്ളവരെ ചതിച്ച വിവരവും മരിച്ചുപോയ ജീലാനി അറിയുകയില്ല. ഖിയാമനാളിൽ അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് വീണ്ടും ജീവൻ നൽകുമ്പോൾ മാത്രമേ ചിലർ തന്നെ ആയിരം തവണ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന വിവരം അദ്ദേഹം അറിയുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ തൗഹീദോടു കൂടി ജീവിച്ചു മരിച്ച ജീലാനി തന്റെ പേരിൽ ശിർക്ക് ചെയ്തിരുന്നവരുടെ കഠിന ശത്രുവായി മാറും. തന്നെ ചിലർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന വിവരം താൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം തുറന്നടിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇപ്പോൾ ആ ശിർക്ക് കൊണ്ട് വന്നു ഭവിക്കുന്ന നഷ്ടങ്ങളൊന്ന് വിലയിരുത്തി നോക്കുക.

- 1) ആയിരം തവണ വിളിച്ചുകൂവാനായി നാലാളുകൾക്ക് കൊടുത്ത കൂലിയും ഭക്ഷണവും അതിനായി ചിലവഴിച്ച അദ്ധ്വാനവും സമയവും ദുൻയാവിൽ നഷ്ടമായി.
- 2) മഹ്ശറയിൽ അവയെല്ലാം അവരുടെ തുലാസിന്റെ ഇടത്തെ തട്ടിലേക്ക് നീങ്ങി.
- 3) ജീലാനിയുടെ കഠിന ശത്രുത ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടി വന്നു.
- 4) ശിർക്ക് ചെയ്തതുകൊണ്ട് നബി(സ)യുടെ ശുപാർശ നഷ്ടപ്പെട്ടു.
- 5) ശാശ്വതമായ സ്വർഗം ഹറാമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഇവരെക്കാൾ നഷ്ടം പറ്റിയവർ മനുഷ്യവർഗത്തിൽ മറ്റാരാണുള്ളത്?

4) പ്രവാചകന്മാരും മറ്റു നുജ്ജനങ്ങളും അല്ലാഹുവിനോടാണ് പ്രാർത്ഥിച്ചതെന്ന് പഠിപ്പിച്ചു.

സന്താന സൗഭാഗ്യത്തിനായി ഇബ്രാഹീം നബി അല്ലാഹുവിനോടാണ് പ്രാർത്ഥിച്ചത്: (100 / 37) رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ

“എന്റെ രക്ഷിതാവേ, സദ്വൃത്തരിൽ പെട്ട ഒരുവനെ നീ എനിക്ക് (പുത്രനായി) നൽകേണമേ.” (വി.ഖു. 37: 100) ഈ പ്രാർത്ഥനയുൾക്കൊള്ളുന്ന രണ്ട് പരമാർത്ഥങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കുക: ഒന്ന്, സന്താനസൗഭാഗ്യം നൽകുക എന്നത് ജീവനുള്ള ഒരു പടപ്പിന്റെ കഴിവിൽ പെട്ട കാര്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഖലീലായ ഇബ്രാഹീം നബിക്ക് വാർധക്യകാലം വരെ ആ മോഹവുമായി കാത്തിരിക്കേണ്ടി വരുമായിരുന്നില്ല. അവസാനം അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടി വരികയും ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. രണ്ട്, അദ്ദേഹം ആദം നബിയോടോ നൂഹ് നബിയോടോ പ്രാർത്ഥിച്ചില്ല. എന്നിട്ട് ഇന്നുള്ളവർ സന്താന സൗഭാഗ്യത്തിനായി നൂറുമ്പിപ്പോയ എല്ലുകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

സന്താന സൗഭാഗ്യത്തിനായി സകരിയ്ക്കു നബിയും അല്ലാഹുവിനോടാണ് പ്രാർത്ഥിച്ചത്:

(89 / 21) وَكَرِيمًا إِذْ نَادَى رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا

“സകരിയ്യേയും (ഓർക്കുക) അദ്ദേഹം തന്റെ രക്ഷിതാവിനെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ച സന്ദർഭം. എന്റെ രക്ഷിതാവേ, നീ എന്നെ ഒറ്റയാനായി (സന്താനരഹിതനായി) വിടരുതേ.” (വി.ഖു. 21: 89)

രോഗശമനത്തിനായി അയ്യൂബ് നബി അല്ലാഹുവിനോടാണ് പ്രാർത്ഥിച്ചത്:

(83 / 21) وَيَا أَيُّهَا الَّذِي نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

“അയ്യൂബിനെയും (ഓർക്കുക) തന്റെ രക്ഷിതാവിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ച സന്ദർഭം: എന്നെയിതാ ദുരിതം ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ കാരൂണികരിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും കരുണയുള്ളവനാണല്ലോ.” (വി.ഖു. 21:83)

കാര്യകാർണ്ണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി രോഗം സുഖപ്പെടുത്തുക എന്നത് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രവാചകന്റെ കഴിവിൽ പെട്ട കാര്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അയ്യൂബ് നബിക്ക് കുറെ കാലം ദുരിതമനുഭവിക്കേണ്ടി വരുമായിരുന്നില്ല. അവസാനം രോഗമുക്തിക്കായി അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടി വരികയും ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. എന്നിട്ട് ഇന്നുള്ളവർ ‘എല്ലാ മഹാവ്യാധികൾക്കും ഉടനെ സിദ്ധി’ ലഭിക്കാനായി ജാറത്തിൽ ചെന്ന് നൂറുമ്പിപ്പോയ എല്ലുകളുടെ മുമ്പിൽ തല കുനിച്ചു നിൽക്കുന്നു!

5) ഇന്ന് ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന മഹാൻമാർ നാളെ മഹ്ശറയിൽ വെച്ച് ആ കാര്യം പാടെ നിഷേധിക്കുമെന്ന് ഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു:

“അവരെയെല്ലാം നാം ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുകയും എന്നിട്ട് ശിർക്ക് ചെയ്തിരുന്നവരോട് നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ പങ്കുകാരും അവിടെ തന്നെ നിൽക്കൂ എന്ന് നാം പറയുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവസം (ഓർമ്മിക്കുക.) അനന്തരം അവരെ തമ്മിൽ നാം വേർപെടുത്തും. നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെയായിരുന്നില്ല ആരാധിച്ചിരുന്നത് എന്ന് അവരുടെ പങ്കാളികൾ പറയുകയും ചെയ്യും. (അതിനും) ഞങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾക്കുമിടയിൽ സാക്ഷിയായി അല്ലാഹു മതി. തീർച്ചയായും നിങ്ങളുടെ ആരാധനയെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ ബോധമില്ലാത്തവരായിരുന്നു.” (വി.ഖു. 10: 28, 29)

ചുരുക്കത്തിൽ പ്രാർത്ഥന ആരാധനയുടെ ജീവനാണ്. അതുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കാവൂ. എന്നാൽ ഇന്ന് സമുദായത്തിലെ ഒരു വിഭാഗം പടച്ചവന്റെ അവകാശത്തിൽ പടപ്പുകളെ പങ്കുചേർക്കുന്ന മുഖ്യമായ മേഖലയും പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ്. പടപ്പുകളോടുള്ള പ്രാർത്ഥന പ്രധാനമായും മൂന്നു രംഗങ്ങളിലാണ് നടക്കുന്നത്. 1) അപകടത്തിലകപ്പെടുമ്പോൾ അന്ധവിശ്വാസികൾ മൺമറഞ്ഞുപോയവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ‘ബദ്രീങ്ങളേ, രക്ഷിക്കണേ’ എന്നത് ബദ്രീങ്ങളോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയാണ്. 2) ജാറത്തിൽ ചെന്ന് ആഗ്രഹ സഫലീകരണത്തിനായി അവിടെ മറവു ചെയ്യപ്പെട്ടവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. സന്താനസൗഭാഗ്യത്തിനായി ജാറത്തിൽ ചെന്ന് തല കുനിച്ച് നില്ക്കുന്നവൻ അവിടെ മറവു ചെയ്യപ്പെട്ടവനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. 3) സബീനയിലെ ഔറാദുകളിലൂടെ മൺമറഞ്ഞുപോയവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. പുത്ത്ബിയ്യത്ത് നടത്തുന്നവൻ ജീലാനിയോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കാവൂ എന്ന സത്യം അഞ്ചുവിധത്തിലുള്ള തെളിവുകൾ നിരത്തിക്കൊണ്ട് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ സത്യവിശ്വാസികളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

- 1) അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കാൻ കൽപിച്ചു.
- 2) പടപ്പുകളിൽ ആരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും നിരോധിച്ചു.
- 3) പടപ്പുകളോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിലുള്ള ബുദ്ധിശൂന്യത തുറന്നുകാണിച്ചു.
- 4) പ്രവാചകന്മാരും മറ്റു സജ്ജനങ്ങളും അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്ന വസ്തുത അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകളുദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് പഠിപ്പിച്ചു.
- 5) ഇന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടുന്ന മഹാത്മാർ നാളെ അല്ലാഹു അവർക്കു വി

ണ്ടും ജീവൻ നൽകുമ്പോൾ മാത്രമേ തങ്ങളോട് പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന വിവരം തന്നെ അറിയുകയുള്ളൂവെന്നും അതോടെ അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നവരുടെ ശത്രുക്കളായി മാറുമെന്നും ഖുർആൻ മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ചു.

പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹുവിന് മാത്രമവകാശപ്പെട്ടതാണ്. അതിന് ഉത്തരം ചെയ്യുക എന്നത് അവന്റെ കഴിവിലും അധികാരത്തിലും മാത്രമുമാത്രപ്പെട്ട കാര്യവുമാണ്. പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുന്നവൻ, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവനെ കാണുന്നവൻ, അവന്റെ സ്ഥിതി അറിയുന്നവൻ, അതിനു ഉത്തരം നൽകാൻ കഴിവുള്ളവൻ എന്നിവ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമുള്ള ഗുണങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട് മാറാവ്യാധികൾ മാറ്റാനായി പുത്തൻപള്ളി ജാറത്തെ സമീപിക്കുന്നവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശത്തിലും അധികാരത്തിലും

سَمِعَ (എല്ലാം കേൾക്കുന്നവൻ), صَيرَ (എല്ലാം കാണുന്നവൻ), عَلِيمَ (എല്ലാം അറിയുന്നവൻ), قَدِيرَ (എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും കഴിവുള്ളവൻ) എന്നീ ഗുണങ്ങളിലും അവിടെ മറവു ചെയ്യപ്പെട്ടവനെ പങ്കുചേർക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഇലാഹിന്റെ ഗുണങ്ങൾ:

ഒരു വ്യക്തി ഇലാഹാണ് എന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾക്ക് ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ ഇബാദത്താകുകയുള്ളൂ. മൺമറഞ്ഞുപോയ മഹാത്മാർ ഇലാഹുകളാണെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല; അതുകൊണ്ട് അവരെ വിളിച്ചു സഹായം തേടുന്നത് ശിർക്കാകുകയില്ല എന്ന് ചിലർ വാദിച്ചു നടക്കുന്നു. തികച്ചും ബുദ്ധിശൂന്യമായ ഒരു വാദമാണിത്. ഇലാഹാണ് എന്ന് വിശ്വാസം വന്ന വ്യക്തിയോട് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥന ഉയരുന്നുള്ളൂ എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. കൊച്ചു കേരളത്തിൽ തന്നെ കോടിക്കണക്കായ മുസ്ലിംകൾ മൺമറഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നിട്ട് അവരിൽ വിരലിലെണ്ണാവുന്നവരെ മാത്രമേ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളുമായി സമീപിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടാണിത്? ഈ വ്യക്തികൾക്ക് മാത്രമേ തങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ കേൾക്കാനും അവയ്ക്ക് ഉത്തരം നൽകാനും കഴിയുകയുള്ളൂ എന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് തന്നെ. അവർ ഇലാഹുകളാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുക എന്നതിന്റെ വിവക്ഷയും അതു തന്നെയാണ്. പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുക, അതിനു ഉത്തരം ചെയ്യാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യുക. ഈ രണ്ടു ഗുണങ്ങളും ഇലാഹിന്റേത് മാത്രമാണ്. പടച്ച തമ്പുരാന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ ചോദ്യം നോക്കുക:

أَمَّنْ يُجِيبُ الْمَضْطَّرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ ... أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ ۚ ۲۷ / ٦٢

“അഥവാ പൊരുതിമുട്ടിയവൻ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ അവൻ ഉത്തരം നൽകുകയും ആ വിപത്ത് അകറ്റിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ആരാണ്....? അല്ലാഹുവോടൊപ്പം മറ്റു വല്ല ഇലാഹുമുണ്ടോ?” (വി.ഖു. 27: 62)

ഈ പരിശുദ്ധ വചനത്തിൽ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുക, അതിന് ഉത്തരം ചെയ്യാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യുക. ഈ രണ്ട് കഴിവുകളുള്ളവൻ ഇലാഹാണെന്ന് പടച്ച തമ്പുരാൻ തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നിരിക്കെ ഹിദായത്ത് നൽകാനും മാരാധ്യാധികാരം മാനാനും അപകടങ്ങളിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാനും മരിച്ചുപോയ ജീവാനിക്കും പുത്തൻപള്ളി വലിയ്ക്കാനും മമ്പുറം തങ്ങൾക്കും കഴിവുണ്ടെന്ന് ആളുകൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനായി ആളുകൾ അവരോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ അവർ ഇലാഹുകളാണെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല എന്ന് ഇന്നത്തെ ‘ഔലിയാക്കൾ’ കല്ലാതെ വിശേഷ ബുദ്ധിയുള്ളവർക്ക് വാദിക്കാനൊക്കുമോ?

സക്കറത്തിന്റെ അവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു എഴുപത്തഞ്ചുകാരൻ ഉപ്പാ, ഉപ്പാ എന്ന് വിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതു കേട്ട് ചുറ്റുമുള്ള കുട്ടികൾ ചിരിക്കുന്നു. ചെന്നി മറിഞ്ഞതുകൊണ്ട് മുപ്പർ പിച്ച് പേയും പറയുകയാണെന്ന് മുതിർന്നവർ വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണത്? മരിച്ചുപോയ ഉപ്പ കേൾക്കുകയില്ല. വിഡ്ഢിത്തമാണ് ആ മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്നത് എന്ന് കുട്ടികൾ വരെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞ് അയാൾ ബർരീങ്ങളേ, ബർരീങ്ങളേ എന്ന് വിളിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മുപ്പർക്ക് ചെന്നിയുടെ മുടൽ മാറി ബോധം തിരിഞ്ഞുകിട്ടി എന്ന് ചുറ്റുമുള്ളവർ ആശ്വസിക്കുന്നു. കാരണം വിളി കേൾക്കാനും മരണവേദന ലഘൂകരിക്കാനും ഈമാനോടു കൂടി മരിപ്പിക്കാനും കഴിവുള്ളവരെയാണ് ഇപ്പോൾ വിളിക്കുന്നതെന്ന് ആളുകൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ദാഹം മൗത്തത് കുട്ടിടും ഇബ്ലീസ് കൂസിയെ കാട്ടിടും.

നേരംലഹുനവനാട്ടുവാൻ ബർരീങ്ങളെ തുണ റബ്ബനാ.

ബർരീങ്ങൾ ഇലാഹുകളാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥവും അതു തന്നെ. ബർരീങ്ങൾ ഉപ്പയെക്കൊണ്ട് ആയിരം മടങ്ങു ശ്രേഷ്ഠരാണ്. പക്ഷെ, അവർ മരിച്ചുപോയ മനുഷ്യരാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവങ്ങളല്ല. ഇബ്രാഹീം നബിയിലും ഇസ്മാഇൽ നബിയിലും ഇതേ വിശ്വാസം വെച്ചുപുലർത്തിയതിന്റെ പേരിലാണ് മക്കാ മുശ്ശറികളോട് ബർരീങ്ങൾ ബർറും ഉഹ്റും നടത്തിയത്.

സന്താന സൗഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ദമ്പതികൾ പുത്തൻപള്ളി ജാറത്തിൽ ചെന്ന് തലകുനിച്ചു നിൽക്കുന്നു. അവർ വിവേകമുള്ളവരാ

ണ്. സമീപിക്കേണ്ടവരെ തന്നെയാണ് സമീപിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന് മറ്റുള്ളവർ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേയവസരത്തിൽ അവർ തങ്ങളുടെ ഉപ്പാപ്പയുടെ ഖബ്റിനരികിലാണ് പോയിനിന്നതെങ്കിലോ? അവരുടെ ബുദ്ധിക്കേന്തോ തകരാറു പറ്റിയിട്ടുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കി ഈ ആളുകൾ തന്നെ ചുറ്റും കൂടി അവരെ കൂകിവിളിക്കും. അവരുടെ മിത്രങ്ങൾ അവരെ രഹസ്യമായി മെൻറൽ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയി പരിശോധനക്ക് വിധേയരാക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തുകൊണ്ടാണത്? സന്താന സൗഭാഗ്യം നൽകാനുള്ള കഴിവ് പുത്തൻപള്ളി വലിയ്ക്കുന്നേയുള്ളൂ, അവരുടെ ഉപ്പാപ്പാക്കില്ല എന്ന് ആളുകൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. വലിയ്ക്കൂ ഇലാഹാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുക എന്നതിന്റെ താല്പര്യവും അതു തന്നെ.

ഇബ്റാഹീം നബിയോട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിങ്കൽ ശുപാർശ പറഞ്ഞു തനിക്ക് സന്താനസൗഭാഗ്യം നേടിത്തരുമെന്നല്ലേ കൊടുംമുശ്ശറിക്കായ അബൂജഹൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുള്ളൂ? നിങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനകൾ കേൾക്കുകയില്ല. കേട്ടു എന്ന് സങ്കല്പിച്ചാലും അവർക്ക് ഉത്തരം നൽകാൻ കഴിയുകയില്ല എന്ന് ഖുർആൻ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞത് ഇബ്രാഹീം നബിയെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടല്ലേ? അതിനു തെളിവായിട്ടാണല്ലോ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഇബ്രാഹീം നബി സന്താന സൗഭാഗ്യത്തിനായി വാർധക്യ കാലത്ത് അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിച്ച കാര്യം ഖുർആൻ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞത്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഇബ്രാഹീം നബിയും ജാറത്തിലെ നൂരുന്ധിയ എല്ലുകളും തമ്മിലുള്ള അന്തരമെത്രയാണ്? എന്നാൽ തങ്ങൾക്ക് സന്താന സൗഭാഗ്യം നൽകാൻ വലിയ്ക്കുന്നത് കഴിയുമെന്നാണ് ഇന്ന് മുസ്ലിം നാമധാരികൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ സന്താന സൗഭാഗ്യം സ്വയം നൽകാൻ കഴിയുന്ന വലിയല്ലേ ശുപാർശ പറഞ്ഞു അതു നേടിക്കൊടുക്കുന്ന ഇബ്രാഹീം നബിയെക്കൊണ്ട് വലിയ ഇലാഹ്?

ii) നേർച്ചകൾ

സമുദായ മക്കളിൽ ശീർക്ക് സജീവമായി നിലനിന്നുവരുന്ന രണ്ടാമത്തെ മേഖല നേർച്ചകളാണ്. സുന്നത്തായ ഒരു ഇബാദത്ത് ഒരാൾ ചെയ്യാൻ നേരുക വഴി തനിക്കത് നിർബന്ധമാക്കുന്നതിനാണ് നേർച്ച എന്ന് പറയുന്നത്. അനാഥകൾക്ക് ചോറു കൊടുക്കുന്നത് സുന്നത്തായ ഒരു ഇബാദത്താണ്. എന്നാൽ ഒരാൾ അഞ്ച് അനാഥകൾക്ക് ചോറു കൊടുക്കാൻ നേർച്ചയാക്കിയാൽ അയാൾക്ക് ഫർജായ ഒരു ഇബാദത്തായിത്തീരുന്നു. ഇബാദത്തുകളെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തിയും പരലോകത്തു

ഉള്ള പ്രതിഫലവും മോഹിച്ചുകൊണ്ട് മാത്രമേ ചെയ്യാൻ പാടുള്ളൂ. നേർച്ച എന്ന ഇബാദത്തിന്റെ വിധിയും അതു തന്നെ. തന്നിമിത്തം എന്റെ കൂട്ടിയുടെ രോഗം മാറിയാൽ, മകൻ ഒരു വിസ കിട്ടിയാൽ, നാടു വിട്ട മകൻ തിരിച്ചുവന്നാൽ ഞാൻ അനാഥശാലക്ക് നൂറു രൂപ നേർച്ച നൽകുന്നതാണ് എന്നിങ്ങനെ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾക്കായുള്ള നേർച്ചകളൊന്നും നേരാൻ പാടില്ല. അങ്ങനെ നേർച്ചയാക്കുന്നത് നബി(സ) നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു.

عن ابي هريرة ان رسول الله قال لا تذروا فان النذر لا يغني من القدر شيئا وانما يستخرج به من البخل (مسلم)

അബൂഹുറയ്റ(റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “തീർച്ചയായും അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: നിങ്ങൾ നേർച്ച നേരരുത്. കാരണം നേർച്ച ഒരു വിധിയെയും തടഞ്ഞുനിർത്തുകയില്ല. അത് മുഖേന പിശുക്കനിൽ നിന്ന് പണം പുറത്തുപാടുന്നു എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.” (മുസ്ലിം)

സുന്നത്തായ ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണല്ലോ നാം ചെയ്യുന്നത്. എങ്കിൽ നേരുക വഴി നിർബന്ധമായ ഇബാദത്തായിത്തീരുമ്പോഴും അത് അല്ലാഹുവിന് മാത്രമേ ചെയ്യാൻ പാടുള്ളൂ. മരിച്ചു മൺമറഞ്ഞു പോയവർ ആഗ്രഹങ്ങൾ സഫലീകരിച്ചു തരുമെന്ന വ്യാമോഹത്തോടെ അവർക്ക് നേർച്ചകളർപ്പിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശത്തിൽ അവരെ പങ്കു ചേർക്കലാണ്. അത് അല്ലാഹു ഒരിക്കലും പൊറുക്കാത്ത ഒരു മഹാപാപവുമാണ്.

മക്കാ മുശ്ശരിക്കുകൾ പടപ്പുകൾക്കർപ്പിച്ചിരുന്ന ഇബാദത്തുകളിൽ മുഖ്യമായ ഒരിനമായിരുന്നു നേർച്ചകൾ. കന്നുകാലികളും കാർഷിക സമ്പത്തും പണവും അവർ തങ്ങളുടെ സങ്കല്പ ദൈവങ്ങൾക്ക് നേർച്ചകളായി അർപ്പിച്ചുവന്നു. അതുകൊണ്ട് ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ’ കേട്ട മാത്രയിൽ ഇത് തങ്ങളുടെ ശിർക്കിന്റെ നേർച്ചകൾക്ക് അന്ത്യം കുറിക്കുന്ന വചനമാണെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി. കാരണം നേർച്ച എന്ന ഇബാദത്ത് സ്വീകരിച്ച് അതിന് പ്രതിഫലം നൽകുന്ന നേർച്ചക്കാരനായി അല്ലാഹു അല്ലാതെ മറ്റാരുമില്ല എന്നാണ് ആ വചനം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. തന്നിമിത്തം ഒന്നുകിൽ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ’ അല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ ശിർക്കിന്റെ നേർച്ചകൾ. രണ്ടിലൊന്ന് സ്വീകരിക്കാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായി. ഒടുവിൽ ആ വചനം തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ നേർച്ചകളിലൂറച്ചു നിൽക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്തത്. അവരുടെ ഈ ശിർക്കിനെ തകർക്കാനും അതിലുള്ള ബുദ്ധിശൂന്യത തുറന്നുകാണിക്കാനുമായി ഖുർആൻ അതിന്റെ നിരവധി

വചനങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഇനി ഈ വസ്തുത മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ’ സ്വീകരിച്ച മുസ്ലിംകേരളത്തിലേക്കൊന്ന് കണ്ണോടിച്ചുനോക്കുക. നേർച്ചയുടെ കാര്യത്തിലും അത്ഭുതം സംഭവിച്ചതായി കാണാം. അന്നുള്ളവർക്ക് ശിർക്കിന്റെ നേർച്ചകളിലൂറച്ചു നിൽക്കാനായി ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ’ തള്ളിക്കളയേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ ഇന്നുള്ളവർക്ക് ആ വാക്യം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് തന്നെ അതേ നേർച്ചകൾ നിലനിർത്താൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തൽഫലമായി അവരുടെ തെരുവുകളിൽ ബദ്രീങ്ങളുടെ പോത്തുകൾ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അവരുടെ മഹല്ലുകളിൽ നാഗൂരിലെ കാളകൾ വലീഹമാരൊന്നിച്ച് ഊരു ചുറ്റുന്നു. അവരുടെ റോഡുകളിൽ ഉള്ളാൾ തങ്ങളുടെ ആടുകൾ യാചിച്ചു നടക്കുന്നു. അവരുടെ വീടുകളിൽ ജീലാനിയുടെ കോഴികൾ കൂകിത്തെയ്യുന്നു. അവരുടെ കവലകളിൽ ബദ്രീങ്ങളുടെ പെട്ടികളും ശുഹദാക്കളുടെ കുറ്റികളും തലയുയർത്തി നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വേനൽക്കാലം വന്നാണെങ്കിൽ മൺമറഞ്ഞുപോയവർക്കുള്ള നേർച്ചകളുടെ ഒരു ഘോഷയാത്ര തന്നെ ആരംഭിക്കുകയായി. കുണ്ടോട്ടി തങ്ങളുടെ തോക്കിനുള്ള വെളിച്ചെണ്ണ നേർച്ച മുതൽ മുന്നമ്പത്തെ ബീവിയുടെ തലക്കുള്ള എണ്ണ നേർച്ച വരെ അവയിലൂടെപ്പോകുന്നു. ‘നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന് തന്നെ അർപ്പിക്കുന്ന നേർച്ച എന്ന ഇബാദത്ത് നിങ്ങളെ പിടികൂടാ നിരിക്കുന്ന ഒരു വിധിയെയും തടഞ്ഞുനിർത്തുകയില്ല. ഭൗതികമായ ഒരു നേട്ടവും നേർച്ച നിങ്ങൾക്ക് കൈവരുത്തിത്തരികയുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ മോഹിച്ചുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ നേർച്ച എന്ന ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുത്’ എന്ന് തിരുദൂതർ തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. എന്നിട്ട് ഭൗതികമായ നേട്ടങ്ങളും കോട്ടങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള മുക്തിയും ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ട് അതേ ഇബാദത്ത് മൺമറഞ്ഞുപോയവർക്ക് അർപ്പിക്കുക വഴി ആളുകൾ ശിർക്കിലകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു!

ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? ലോകം അതിന്റെ അന്ത്യത്തോടടുത്തപ്പോൾ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ’യുടെ ആശയത്തിൽ മാറ്റം വന്നുപോയോ? ഒരിക്കലുമില്ല. നേർച്ച എന്ന ഇബാദത്ത് അർപ്പിക്കുന്നവരുടെയും അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നവരുടെയും പേരുകളും സ്ഥലവും കാലവും മാറിയിട്ട് കൊണ്ട് വിധിയിൽ മാറ്റം വന്നതാണോ? അതുമല്ല. ഇന്നുള്ളവർ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ’ എന്ന ശബ്ദം ചൊല്ലിപ്പറയുകയും അതിന്റെ ആശയം തള്ളിക്കളയുകയും ചെയ്തു എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. മക്കാ മുശ്ശരിക്കളെ സംബന്ധിച്ച് അല്ലാഹു പറയുന്നു:

“ബഹിറഃ, സാഇബഃ, വസീലഃ, ഹാം എന്നീ നേർച്ച മൃഗങ്ങളെയൊന്നും അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. മറിച്ച് സത്യനിഷേധികൾ അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ കള്ളം കെട്ടിപ്പറയുകയാണ്.” (വി.ഖു. 5: 103)

അതുപോലെ ബദരീങ്ങളുടെ പോത്ത്, നാഗൂരിലെ കാള, ഉള്ളാളിലെ കൊറ്റൻ, ജീലാനിയുടെ കോഴി എന്നീ നേർച്ച ജന്തുക്കളെയൊന്നും അല്ലാഹു അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. മറിച്ച്, സത്യനിഷേധികൾ അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ കള്ളം കെട്ടിപ്പറയുകയാണ്.

ചുണ്ടക്ക് ഇര കോർക്കുന്നതുപോലെ ചെറിയ ഒരു നഷ്ടം സഹിച്ചാൽ വലിയ നേട്ടങ്ങൾ കൈയ്ക്കൊരുക്കുന്ന വ്യാമോഹമാണ് പൊതുജനങ്ങളെ ഈ നേർച്ചകൾക്ക് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. തന്റെ ഒരു കോഴിക്ക് പത്ത് കുഞ്ഞുങ്ങൾ വിരിഞ്ഞിറങ്ങുവാൻ ആമിനക്കുട്ടി ഒരു കുഞ്ഞിനെ ജീലാനിക്ക് നേർച്ചയാക്കി വിടുന്നു. അതോടെ അവൻ ജീലാനിയെ പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുരീദത്തായി. അതുകൊണ്ട് ഇനി ആ കുഞ്ഞ് മറ്റു കുഞ്ഞുങ്ങളെയും തള്ളിയെയും സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളും. തങ്ങളുടെ ദുന്യവിധായ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം ജീലാനി സഫലീകരിച്ചുതരും. അതിനെല്ലാം പുറമെ തങ്ങൾ മഹ്ശറയിൽ വെച്ച് ഇടരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അദ്ദേഹം തങ്ങളുടെ കൈ പിടിക്കാനെത്തുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ ചെറിയ ഒരു മുതൽമുടക്ക് കൊണ്ട് തനിക്ക് ഇഹ പര നേട്ടങ്ങൾ ക്ഷണത്തിൽ കൈയ്ക്കൊരുക്കാൻ കഴിയുന്നു; ഇതാണ് അവളുടെ മനസ്സിലിരുപ്പ് കാരണം. അങ്ങനെയാണ് ഇബ്ലീസ് മാലയിൽ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്:

എന്നെ പിടിച്ചവർ ഏതും പേടിക്കേണ്ട
എന്നെ പിടിച്ചോർക്ക് ഞാൻ കാവൽ എന്നോർവർ
എന്നെ പിടിച്ചവർ ഇടരുന്ന നേരത്ത്
അവർ കൈ പിടിപ്പെൻ ഞാനെന്ന് പറഞ്ഞോവർ
എന്റെ മുരീദുകൾ നല്ലവരല്ലെങ്കിൽ
എപ്പോഴും നല്ലവൻ ഞാനെന്ന് ചൊന്നോവർ.

എന്നാൽ പരമാർത്ഥമെന്താണ്? ഇബ്ലീസിന്റെ കാവൽ മരണം. ആസന്നമാകുന്നതു വരെ മാത്രമേ ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ. ഈ നേർച്ചയിലൂടെ അല്ലാഹുവന്റെ അവകാശത്തിൽ ജീലാനിയെ പങ്കു ചേർക്കുകയാണ് ആമിനക്കുട്ടി ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട് അവളുടെ കോഴിയും അത് ജീലാനിക്കെത്തിക്കാനായി കൊടുത്ത ഫീസും അന്നത്തെ അധ്വാനവും അവളുടെ തൂലാസിന്റെ ഇടത്തെ തട്ടിലേക്ക് നീങ്ങും. മഹ്ശറയിൽ വെച്ച് നേർ

ച്ചയുടെ കാര്യമറിയുമ്പോൾ ജീലാനി ആമിനക്കുട്ടിയുടെ കഠിന ശത്രുവായി മാറും. നബി(സ)യുടെ ശഫാഅത്ത് അവർക്ക് ലഭിക്കാതെ വരും. ശാശ്വതമായി സ്വർഗം അവർക്ക് ഹറാമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ ചെറിയ ഒരു മുതൽമുടക്ക് അവളെ ശാശ്വതമായി നരകക്കാരിയാക്കുന്നു. പക്ഷെ, ഈ സത്യം മനസ്സിലാക്കാൻ അവർക്ക് ഭാഗ്യം ലഭിക്കാതെ പോകുന്നു.

സകാത്ത് സാമ്പത്തികമായ ഒരു ഇബാദത്താണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തിയും പ്രതിഫലവും മോഹിച്ചുകൊണ്ട് നാമത് അവൻ കല്പിച്ചവർക്ക് വിതരണം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് സകാത്തിന്റെ നിർവഹണത്തിന് മൂന്ന് കക്ഷികൾ അനിവാര്യമാണ്. 1) സകാത്ത് എന്ന ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്ന സത്യവിശ്വാസി. 2) ആ ഇബാദത്ത് ചെയ്യാൻ കല്പിക്കുകയും അതു സ്വീകരിച്ച് അതിനു പ്രതിഫലം നല്കുകയും ചെയ്യുന്ന അല്ലാഹു. 3) സകാത്ത് വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുന്ന ദരിദ്രന്മാർ. സാമ്പത്തികമായ നേർച്ച എന്ന ഇബാദത്തിന്റെയും അവസ്ഥ അതു തന്നെ. നജീബഃ ഒരു കോഴിയെ അനാഥകൾക്ക് നേർച്ചയാക്കുന്നതും മുജീബഃ ഒരു കോഴിയെ ജീലാനിക്കു നേർച്ചയാക്കുന്നതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഈ വിവരണത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാം. ആദ്യ ഉദാഹരണത്തിൽ നജീബഃ ഒന്നാം കക്ഷിയാണ്. ആ ഇബാദത്ത് സ്വീകരിച്ച് അതിന് പ്രതിഫലം നല്കുന്ന നേർച്ചക്കാരനായ അല്ലാഹു രണ്ടാം കക്ഷിയാണ്. അനാഥകൾ മൂന്നാം കക്ഷിയുമാണ്. അനാഥകൾക്ക് ഭക്ഷണം നല്കാൻ അല്ലാഹു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു:

وَيُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا، إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لَوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا (٧٦ / ٨, ٩)

“ഭക്ഷണത്തിന് (സ്വയം) ആഗ്രഹമുള്ളതോടു കൂടി തന്നെ സാധുവിനും അനാഥക്കും തടവുകാരനും അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകൾ ഭക്ഷണം നൽകുകയും ചെയ്യും. (തദവസരത്തിൽ അവരുടെ മനസ്സിന്റെ മന്ത്രം ഇതായിരിക്കും) അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിക്ക് മാത്രമാണ് ഞങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷണം നല്കുന്നത്. നിങ്ങളിൽ നിന്ന് യാതൊരു പ്രത്യുപകാരമോ നന്ദിയോ ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.” (വി.ഖു. 76: 8, 9)

ഈ വചനത്തിലൂടെ അല്ലാഹു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച സുന്നത്തായ ഇബാദത്താണ് നജീബഃ നേർച്ചയായി നൽകുന്നത്.

രണ്ടാമത്തെ ഉദാഹരണത്തിൽ മുജീബഃ ഒന്നാം കക്ഷിയാണ്. ആ

ഇബാദത്ത് സ്വീകരിച്ച് തന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സഫലീകരിച്ചുതരുന്ന നേർ ചക്കാർനായി മുജീബ് വിശ്വസിക്കുന്ന ജീലാനി രണ്ടാം കക്ഷിയാണ്. നേർച്ചക്കോഴി ജീലാനിക്ക് എത്തിക്കാൻ വരുന്ന ആവിരത്തൊഴിലാളികൾ മൂന്നാം കക്ഷിയുമാണ്. അപ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സ് മന്ത്രിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. ഈ നേർച്ച ജീലാനിക്കെത്തിച്ച്, അദ്ദേഹമത് സ്വീകരിച്ച് എന്റെ ആഗ്രഹം സഫലീകരിച്ചുതരാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് മാംസം നൽകുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഒന്നാമത്തെ നേർച്ചയിലെ രണ്ടാം കക്ഷിയായ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്മാനത്താണ് രണ്ടാമത്തെ നേർച്ചയിൽ മുജീബ് ജീലാനിയെ ഇരുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ ഇബാദത്തുമായി അല്ലാഹുവിനു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. അവൻ നമസ്കാരത്തിലൂടെ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുന്നു. നേർച്ചയിലൂടെ ജീലാനിയെയും ആരാധിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം അവൻ തൗഹീദിൽ നിന്ന് തെറിച്ചുപോയി ശിർക്കിൽ ചെന്നുവീഴുന്നു എന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണല്ലോ. മൺമറഞ്ഞുപോയവർ ആഗ്രഹങ്ങൾ സഫലീകരിച്ചുതരുമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ അവർക്കർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സർവ്വ നേർച്ചകളുടെയും സ്ഥിതി ഇതു തന്നെ.

മുകളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന സർവ്വ അനുഗ്രഹങ്ങളും ഏക റബ്ബായ അല്ലാഹുവിന്റേത് മാത്രമാണ്; അതുകൊണ്ട് താഴെ നിന്ന് ചെയ്യുന്ന സർവ്വ ഇബാദത്തുകളും ഏക ഇലാഹായ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമായിരിക്കേണ്ടതാണ് - ഇതാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ ജീവനായ തൗഹീദ്. അതനുസരിച്ച് അവൻ സൃഷ്ടിച്ചുതന്ന ഒരു കോഴിയെ അവനോടുള്ള നന്ദിയും അവന്റെ തൃപ്തിയും പ്രതിഫലവും ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് അവന് മാത്രമേ നേർച്ചയായി അർപ്പിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. മറിച്ച് ആ കോഴിയെ അവന്റെ തന്നെ മറ്റൊരു പടപ്പായ ജീലാനി തന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സഫലീകരിച്ചു തരുമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ അദ്ദേഹത്തിന്നു നേർച്ചയായി അർപ്പിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശത്തിലും കഴിവിലും അധികാരത്തിലും അദ്ദേഹത്തെ പങ്കു ചേർക്കലാണ്. ഈ നേർച്ചയുടെ കാര്യം അദ്ദേഹം അറിയുമെന്നും തന്റെ മനസ്സിന്റെ പ്രാർത്ഥന അദ്ദേഹം കേൾക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ **قدير عليم** എന്നീ സിഫത്തുകളിൽ അദ്ദേഹത്തെ പങ്കു ചേർക്കുക കൂടിയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

“തീർച്ചയായും പിശാച് നിങ്ങളുടെ ശത്രുവാണ്. അതുകൊണ്ട് അവനെ നിങ്ങൾ ശത്രുവായി തന്നെ കണക്കാക്കുക. അവൻ തന്റെ പക്ഷക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നത് അവർ നരകക്കാരിൽ പെട്ടവരായിരിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്.” (വി.ഖു. 35: 6)

iii) അത്തവസ്സൂൽ, അൽവസീലത്ത്

(അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക്) അടുക്കാനുള്ള മാർഗം എന്നാണ് ‘വസീലത്ത്’ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഈ പദത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ക്രിയാരൂപമാണ് ‘തവസ്സൂല’ (അടുത്തു എന്നർത്ഥം.)

توسل بالصلاة الى الله (അവൻ നമസ്കാരം മുഖേന അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യം നേടി. **الصلاة وسيلة الى الله** (നമസ്കാരം അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യം നേടാനുള്ള ഒരു മാർഗമാണ്.

توسل എന്ന ക്രിയയുടെ ക്രിയാനാമമാണ് **توسل** (തവസ്സൂൽ) (പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ മുഖേന അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക്) അടുക്കുക എന്ന വിവക്ഷയിലാണ് ആ പദമുപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. അല്ലാഹു പറയുന്നു:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ (35 / 5)

“സത്യവിശ്വാസികളേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുക. അവങ്കലേക്ക് അടുക്കാനുള്ള മാർഗം തേടുകയും ചെയ്യുക.” (വി.ഖു. 5: 35)

ഈ പരിശുദ്ധ വചനത്തിൽ രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളോട് കൽപിക്കുന്നത്. 1) അവൻ നിരോധിച്ച കാര്യങ്ങളുപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുക. 2) അവന്റെ സാമീപ്യം നേടാനുള്ള മാർഗമവലംബിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ രക്ഷക്കർഹരാകുകയും ചെയ്യുക.

പടപ്പുകൾക്ക് പടച്ച തമ്പുരാന്റെ സാമീപ്യം നേടാനുള്ള ഒരേയൊരു മാർഗമായി അവൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത് അവൻ തന്റെ പ്രവാചകൻ മുഖേന പഠിപ്പിച്ച സത്യവിശ്വാസവും സർക്കർമങ്ങളും യഥാവിധി ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുക എന്നതു മാത്രമാണ്. അവൻ പറയുന്നു:

وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِآتِي تَقَرُّبِكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَى إِلَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضَّعْفِ بِمَا عَمِلُوا (37 / 34)

“നിങ്ങളുടെ സമ്പത്തുകളും നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളുമൊന്നും നമ്മുടെ അടുക്കൽ നിങ്ങൾക്ക് സാമീപ്യം നേടിത്തരുന്നവയല്ല. സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുകയും സർക്കർമം ചെയ്യുകയും ചെയ്തവർക്കൊഴികെ. അവർക്ക് അവർ പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഇരട്ടി പ്രതിഫലമുണ്ട്.” (വി.ഖു. 34: 37)

ഈ വചനത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ ഒരു പ്രമുഖ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാവായ ഇബ്നു കസീർ(റ) പറയുന്നു:

إي انما يقربكم عندنا زلفى الايمان والعمل الصالح (صفحة ٣ / ٥٤٢)

“അതെ. നമ്മുടെ അടുക്കൽ നിങ്ങൾക്ക് സാമീപ്യം നേടിത്തരുന്നത് സത്യവിശ്വാസവും സദ്കർമ്മവും മാത്രമാകുന്നു.” (തഫ്സീർ ഇബ്നു കസീർ)

തന്നിമിത്തം സത്യവിശ്വാസവും സദ്കർമ്മവും മുഖേന അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യം നേടുക വഴി ശാശ്വത രക്ഷ ഉറപ്പുവരുത്തുക എന്നതാണ് ഓരോ സത്യവിശ്വാസിയും തന്റെ ജീവിത ലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. ഓരോരുത്തർക്കും അവനവന്റെ കർമ്മഫലം മാത്രമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ഓരാളുടെ കർമ്മഫലം കൊണ്ട് മറ്റൊരാൾക്ക് മോചനം കിട്ടുകയില്ല. ഒരാളുടെ പാപഭാരം മറ്റെങ്ങൊരിയ്ക്കും പെറുകയുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് നൂഹ് നബിയുടെയും ലൂത് നബിയുടെയും ഭാര്യമാർ നരകക്കാരികളായത്. ഈ വസ്തുതയാണ് നബി(സ) സ്വന്തം അമ്മായിയെയും മകളെയും ഉണർത്തിയത്:

يا صفيه عمة رسول الله ويا فاطمة بنت رسول الله اشتريا انفسكما من الله فاني

لا اغنى عنكما من الله شيئا سلانى من مالى ما شئتما (احمد)

“ദൈവദൂതന്റെ അമ്മായി സഫിയ്യ, ദൈവദൂതന്റെ മകൾ ഫാത്തിമ, നിങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളെ നിങ്ങൾ തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കുക. കാരണം അല്ലാഹുവിന്റെ യാതൊരു ശിക്ഷയും നിങ്ങളിൽ നിന്ന് തടയുവാൻ എനിക്ക് കഴിയുകയില്ല. എന്റെ സമ്പത്തിൽ നിന്ന് നിങ്ങളുദ്ദേശിച്ചത് എന്നോട് ചോദിച്ചോളൂ.” (അഹ്മദ്)

അതുകൊണ്ട് ഓരോ സത്യവിശ്വാസിയും അല്ലാഹു കല്പിച്ച കാര്യങ്ങളെടുക്കുകയും അവൻ നിരോധിച്ച കാര്യങ്ങളുപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക വഴി അവന്റെ സാമീപ്യം നേടാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ആശയത്തിനാണ് തവസ്സൂൽ (പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ മുഖേന അല്ലാഹുവിനടുത്തേക്ക് അടുക്കുക) എന്ന് പറയുന്നത്.

തവസ്സൂൽ, വസീലഃ എന്നീ പദങ്ങൾക്ക് ഉത്തമ നൂറ്റാണ്ടുകാർ നല്കിയതും തൗഹീദിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതുമായ വിവരണമാണ് മുകളിൽ കൊടുത്തത്. എന്നാൽ പിൽക്കാലത്ത് അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിലും അനാചാരങ്ങളിലും അകപ്പെട്ടുപോയ സമുദായ മക്കൾ ഈ രണ്ടു പദങ്ങൾക്കും

അവരുടെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ വ്യാഖ്യാനം നല്കുകയുണ്ടായി. അതനുസരിച്ച് തവസ്സൂലിന് ‘ഇടത്തേ’ മെന്നും വസീലത്തിന് ‘ഇടയാളനെ’ ന്നുമാണ് അവർ അർത്ഥം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ദുർവ്യാഖ്യാനമനുസരിച്ച് ഒരു സത്യവിശ്വാസി അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും ചോദിക്കുന്നതും രണ്ടിലൊരു വിധത്തിലായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. 1) മഹാന്നാരുടെ പേരുകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടും അവനെ മുൻനിർത്തിയും പ്രാർത്ഥിക്കുക. ഉദാഹരണം: ബർരീങ്ങളെക്കൊണ്ട് എന്നെ ശത്രുക്കളിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കണം. 2) മഹാന്നാരുടെ ഹഖ്, ജാഹ്, ബർക്കത്ത് എന്നിവ മുൻനിർത്തി പ്രാർത്ഥിക്കുക. ഉദാഹരണം:

ദണ്ണും വബ്ബാ, വസൂരിയും മറ്റുള്ള ദീനമടങ്കലും.

ബർരീങ്ങളെ ബറക്കത്തിനാൽ ശിഫയാക്കണം യാ റബ്ബനാ

ബർരീങ്ങൾ ഈ സമുദായത്തിലെ അത്യുത്തമരാണ്. അതിശ്രേഷ്ഠരാണ്. എന്നാൽ അവരിൽ മിക്കവരും ശത്രുക്കളുടെ കൈകളാൽ വധിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. ചിലർ രോഗം പിടിപെട്ട് മരിച്ചുപോയവരുമാണ്. ബർറിലെ ഒരു നായകനായിരുന്ന ഉമർ(റ) മദീനാ പള്ളിയിൽ വെച്ച് ഒരു അമൂസ്ലിം അടിമയുടെ കുഞ്ഞു മരിച്ചു. ബർറിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിലും ബർരിയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഉസ്മാൻ(റ) സ്വന്തം വീട്ടിൽ വെച്ച് ഒരു പിടിറൗഡികളുടെ വാളിനിരയായി. ബർറിലെ മറ്റൊരു നായകനായിരുന്ന അലി(റ) ഇബ്നു മുൽജിമിന്റെ വെട്ടേറ്റു മരിച്ചു. വേറെ ഒരു നായകനായിരുന്ന സുബൈർ(റ) ഒളിച്ചിരുന്ന ഒരു ശത്രുവിനാൽ കഴുത്തറുക്കപ്പെട്ടു. മറ്റൊരു നായകനായിരുന്ന അബൂഉബൈദത്ത്(റ) പ്ലേഗ് രോഗം പിടിപെട്ട് മരണമടഞ്ഞു. സ്വർഗാവകാശികളാണെന്ന് തിരുദൂതർ മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ച അഞ്ച് ബർരീങ്ങളാണിവർ. അപ്പോൾ ശിർക്കിനെ വെട്ടിവിഴ്ത്താനായി യുദ്ധങ്ങളിൽലിറങ്ങിയ ബർരീങ്ങളുടെ സ്വന്തം ശരീരങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഭൗതികമായ ഈ ബർക്കത്ത് അവരുടെ പേരിൽ അനാചാരങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തുന്നവർക്ക് ലഭിക്കുമോ?

എന്നാൽ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഈ രണ്ട് ശൈലികളും പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. കാരണം പ്രവാചകന്മാരും മറ്റു സത്യവിശ്വാസികളും നടത്തിയ ഒട്ടുവളരെ പ്രാർത്ഥനകൾ അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒരു മഹാനെയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹഖോ മുൻനിർത്തി നടത്തിയ ഒരൊറ്റ പ്രാർത്ഥന പോലുമില്ല. ‘നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനടുത്തേക്ക് അടുക്കാനുള്ള മാർഗം തേടുക’ എന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു കല്പനയാണല്ലോ. ആ കല്പനയുടെ വിവക്ഷ നിങ്ങൾ അവകലേക്ക് ഒ

രു ഇടയാളനെ തേടുക എന്നാണെങ്കിൽ അവൻ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് മാതൃകയായി പഠിപ്പിച്ച മുഴുവൻ പ്രാർത്ഥനകളും ആ കല്പനക്ക് വിപരീതമല്ലേ കൂട്ടരേ?

ഉപദൈവങ്ങൾ, ശുപാർശക്കാർ, ഔലിയാക്കൾ, മധ്യവർത്തികൾ തുടങ്ങിയ സർവ്വവിധ മുർത്തികളിലുമുള്ള വിശ്വാസത്തെയും തകർത്തുകൊണ്ടാണ് ഇസ്ലാമിലെ തൗഹീദ് സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നത്. ഏതൊരു പടപ്പും തന്റെ നാമനെ മാത്രമാരാധിക്കുകയും അവനോട് നേരിട്ട് ചോദിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് ഇസ്ലാമിലെ നിഷ്കളങ്കമായ തൗഹീദ്. അതിന് വിപരീതമായി അവൻ മറ്റൊരാൾ മുഖേന അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് അടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ആ നിഷ്കളങ്കതയിൽ മായം ചേർന്നുപോകുന്നു. അവന്റെ ആ ശ്രമം സ്വർഗ്ഗം ഹറാമാക്കുന്ന ശിർക്കിലേക്കുള്ള ഒരു ചവിട്ടുപടിയായിത്തീരുന്നു. അവന് അല്ലാഹു നല്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കുള്ള നന്ദിയുടെ ഒരു വിഹിതം ഇടനിലക്കാൻ വകവെച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്യുന്നു.

iv) ഹറാമായ ചികിത്സാമുറകൾ

രോഗങ്ങൾക്കും മറ്റു അവശതകൾക്കും ഹറാമായ മാർഗത്തിൽ ശമനം തേടാനുള്ള ശ്രമമാണ് ശിർക്കിന്റെ നാലാമത്തെ മേഖല. മക്കാ മുശ്റിക്കുകൾ വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്ന ശിർക്കിന്റെ ഒരു ഇനവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. രോഗങ്ങൾക്കും മറ്റു അവശതകൾക്കും കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം പരിഹാരം കാണാൻ ശ്രമിക്കുക. കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി രോഗം സുഖപ്പെടുത്താൻ കഴിവുള്ള അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക. ക്ഷമ കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുക. ഇതാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ മാർഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ. തിരുദൂതർ അരുളുന്നു:

ان الله جعل لكل داء دواء فتداووا ولا تداءوا بالحرام (ابوداود)

“തീർച്ചയായും അല്ലാഹു ഓരോ രോഗത്തിനും ഓരോ മരുന്ന് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ചികിത്സ നടത്തുക. ഹറാമായ മാർഗത്തിൽ ശമനം തേടാൻ നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കരുത്.” (അബൂദാവൂദ്)

ഉറുക്ക്, നറുക്ക്, ഏലസ്സ്, ഐക്കല്ല് തുടങ്ങിയ ക്ഷുദ്രവിദ്യകൾ കൊണ്ട് രോഗങ്ങൾക്ക് ശമനം തേടുന്നത് ശിർക്കിന്റെ വകുപ്പിലുൾപ്പെട്ടതാണ്. തിരുദൂതർ അരുളുന്നു:

عن ابي مسعود قال سمعت رسول الله (ص) يقول ان الرقى والتمايم والتولة شرك (احمد وابوداود)

ഇബ്നുമസ്ഊദ്(റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതൻ പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു; മന്ത്രങ്ങളും (കണ്ണെറു പറ്റാതിരിക്കാനായി അണിയുന്ന) മാലമണികളും ഭാര്യമാരോട് ഭർത്താക്കൾക്ക് കൂടുതൽ സ്നേഹമുണ്ടാക്കാനായി ചെയ്യുന്ന സൂത്രവും ശിർക്കാകുന്നു.” (അഹ്മദ്, അബൂദാവൂദ്)

മന്ത്രങ്ങൾ എന്നതുകൊണ്ട് ശിർക്ക് ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ് വിവക്ഷ. ഇംറാൻ(റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “പിച്ചളയുടെ ഒരു വള ധരിച്ച ഒരുവനെ നബി(സ) കണ്ടു. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: എന്താണിത്? ഇത് ദുർബലത എന്ന രോഗത്തിനുള്ളതാണ്; അയാൾ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ നബി പറഞ്ഞു: അത് ഊരി എറിയുക. അത് നിനക്ക് ദുർബലത കൂട്ടുകയേയുള്ളൂ. അത് ധരിച്ചുകൊണ്ട് നീ മരിക്കുകയാണെങ്കിൽ നീ ഒരിക്കലും വിജയിക്കുകയില്ല.” (അഹ്മദ്)

എന്നാൽ മക്കാ വിജയത്തോടെ മരിച്ചുവീണിരുന്ന ശിർക്കിന്റെ ഈ ചികിത്സാമുറകൾക്ക് സമുദായ മക്കളിൽ വീണ്ടും ജന്മം ലഭിച്ചു. തൽഫലമായി ഉറുക്കും നറുക്കും ഏലസ്സും ഐക്കല്ല് മണിഞ്ഞ കുട്ടികളും സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും സമുദായത്തിൽ വിഹരിക്കുന്നു. മന്ത്രവാദികളായ തങ്ങളാർ, യുവതികളിൽ കയറിക്കൂടുന്ന ‘പിശാചു’ക്കളോടൊപ്പം അവരുടെ ആത്മാക്കളെ കൂടി അടിച്ചിറക്കുന്നു. ആളുകളെ സ്വർഗത്തിലേക്ക് നയിക്കാനിരിക്കുന്ന മുസ്ല്യാക്കൾ തന്നെ ഹോമ, ജപ, മുട്ടറുക്കലുകൾ നടത്തി അവരെ നരകത്തിലേക്ക് തെളിക്കുന്നു. മുല്ലമാർ തില്ലസ്മാത്തിന്റെ വേലയുമായി നടന്നു നിത്യവൃത്തിക്കുള്ള വക നേടുന്നു. ഫഖീർ ഉപ്പാപ്പമാർ ഊരു ചുറ്റി വെള്ളം മന്ത്രിക്കുമ്പോൾ ‘ജിന് കൂടിയ ബീവിമാർ’ വീടുകളിലിരുന്ന് നുലു മന്ത്രിക്കുന്നു. ജാറത്തിലെ നിലവിളക്കിലുള്ള അഴുക്കും ശിർക്കും നിറഞ്ഞ എണ്ണ വിതരണത്തിലൂടെ പുജാരികൾ ‘സമുദായ സേവനം’ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി രോഗശമനം വരുത്തുക എന്നത് ഏക ഇലാഹായ അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം കഴിവിലുൾപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. രോഗശമനം വരുത്തുക എന്നത് ഒരു ഏലസ്സിന്റെ ഭൗതികമായ കഴിവിലോ ഗുണത്തിലോ പെട്ട കാര്യമല്ല. എന്നിരിക്കെ അത് ചുമന്നുനടന്നാൽ രോഗം സുഖപ്പെടുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവൻ അതിനു അഭൗതികമായ ഒരു കഴിവ് വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതോടെ അത് ഇലാഹിന്റെ സ്ഥാനത്തേക്കുയരുന്നു.

v) പടപ്പുകളുടെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്യൽ

പടപ്പുകളുടെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്യുക എന്നതാണ് നിലവിലുള്ള ശിർക്കിന്റെ മറ്റൊരു മേഖല. മക്ക: മുശ്റിക്കുകൾ തങ്ങളുടെ സങ്കല്പ ദൈവങ്ങളുടെയും പിതാക്കളുടെയും പേരിൽ സത്യം ചെയ്തിരുന്നു. ഇസ്ലാം അത് നിരോധിക്കുകയും അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ മാത്രം സത്യം ചെയ്യാൻ കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

عن ابى هريرة قال قال رسول الله من حلف منكم فقال فى حلفه باللات والعزى فليقل لا اله الا الله (متفق عليه)

അബൂഹുറയ്റ(റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ പറഞ്ഞു: നിങ്ങളിലൊരാൾ സത്യം ചെയ്തുകൊണ്ട്, ലാത്തയും ഉസ്സയുമാണ് സത്യം എന്ന് പറഞ്ഞുപോയാൽ അവൻ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ’ എന്ന് പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.” (ബുഖാരി, മുസ്ലിം)

عن عمر ان رسول الله قال من حلف بغير الله فقد كفر او اشرك (الترمذى والحاكم)

ഉമർ(റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ അരുളി: വല്ലവനും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്താൽ തീർച്ചയായും അവൻ സത്യനിഷേധം സ്വീകരിച്ചവനായി. അല്ലെങ്കിൽ ശിർക്ക് ചെയ്തവനായി.” (തൂർമുദി, ഹാകിം)

എന്നാൽ ഇന്ന് സമുദായത്തിലൊരു വിഭാഗം ഈ രംഗത്തും മക്കാ മുശ്റിക്കുകളെ പിന്തുടർന്നുകഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് ഇന്ന് നടക്കുന്ന സത്യങ്ങളിൽ ഏറിയകൂറും മൺമറഞ്ഞുപോയവരുടെ പേരിലാണ്. മൺമറഞ്ഞുപോയവൻ തന്നെ വേണമെന്നില്ല. അവന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു അവയവമായാലും മതി എന്ന നിലയാണ് ആളുകൾക്കുള്ളത്. തൽഫലമായി മമ്പുറം തങ്ങളുടെ കൈയും നഹീസത്ത് ബീവിയുടെ കാലും പിടിച്ച് അവർ സത്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ കള്ളസത്യം ചെയ്യാൻ മടി കാണിക്കാത്തവർ ജാറങ്ങളിൽ വെച്ച് കള്ളസത്യം ചെയ്യാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. അടുത്തുള്ളവരായതുകൊണ്ട് ഔലിയാക്കളുടെ ഗുരുത്തക്കേട് ക്ഷണത്തിലെത്തുമല്ലോ എന്നാണ് അവരുടെ മനസ്സിലിരുപ്പ്.

താൻ പറയുന്നത് സത്യമാണെന്നതിനു സർവ്വജ്ഞനായ അല്ലാഹു സാക്ഷിയാണ്, മറിച്ച് താൻ പറയുന്നത് കളവാണെങ്കിൽ അവൻ എന്നെ

ശിക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നാണ് സത്യം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ അർത്ഥമാകുന്നത്. പടപ്പുകളുടെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്യുന്നവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ **قدير عليم** എന്നീ ഗുണങ്ങളിൽ അവരെ പങ്കു ചേർക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. “തീർച്ചയായും പിശാച് നിങ്ങളുടെ ശത്രുവാണ്. അതുകൊണ്ട് അവനെ നിങ്ങളുടെ ശത്രുവായിതന്നെ കണക്കാക്കുക. അവൻ തന്റെ പക്ഷക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നത് അവർ നരകക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്.” (വി.ഖു. 35: 6)

vi) മൺമറഞ്ഞ കാര്യമറിയാൻ സൃഷ്ടികളെ സമീപിക്കൽ

മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളറിയുന്നവൻ എന്ന വിശേഷണത്തിൽ പടപ്പുകളെ പങ്കു ചേർക്കലാണ് ശിർക്കിന്റെ മറ്റൊരു മേഖല. മക്കാ മുശ്റിക്കുകൾ തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങൾ അറിയുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങൾക്ക് ആരാധനകൾ അർപ്പിച്ചിരുന്നു. മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളറിയാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെ സമീപിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവരുടെ ഈ ശിർക്കിനെ തകർക്കാനായി ഖുർആൻ അതിന്റെ നിരവധി വചനങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ഇന്ന് സമുദായത്തിലൊരു വിഭാഗം ഈ മേഖലയിലും മക്കാ മുശ്റിക്കുകളെ പിന്തുടർന്നിരിക്കുന്നു. അവർ അപകട ഘട്ടങ്ങളിൽ ബദരീങ്ങളെ വിളിച്ചു സഹായം തേടുന്നു. ജീലാനിയെ ആയിരം തവണ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ആഗ്രഹ സഫലീകരണത്തിനായി ജാറത്തിൽ ചെന്ന് തല കുനിച്ചുനിൽക്കുന്നു. ശുഹദാക്കൾക്ക് നേർച്ചകളർപ്പിക്കുന്നു. നഹീസത്ത് ബീവിയുടെ കാലു പിടിച്ച് സത്യം ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ ഇവർ അർപ്പിക്കുന്ന ഇബാദത്തുകളും ഇവരുടെ മനസ്സിലുള്ള ഉദ്ദേശങ്ങളും ആ മഹാമാർ വ്യക്തമായി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. അറിഞ്ഞ ശേഷമല്ലേ അവർക്ക് ഇവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സഫലീകരിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ അത് ഭൗതികമായ മാർഗങ്ങളിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന അറിവാണ്? ഒരിക്കലുമല്ല. കാരണം ഭൗതികമായ മാർഗത്തിൽ കണ്ടറിയാനുള്ള കണ്ണുകൾ അവർക്കില്ല. കേട്ടറിയാനുള്ള കാതുകൾ അവർക്കില്ല. മണത്തറിയാനുള്ള മൂക്കുകൾ അവർക്കില്ല. നടന്നടക്കാനുള്ള കാലുകൾ അവർക്കില്ല. സഹായിക്കാനുള്ള കൈകളും അവർക്കില്ല. അപ്പോൾ പിന്നെ ഈ ശിർക്കുകൾക്കെല്ലാം അടിസ്ഥാനമായി വർത്തിക്കുന്നത് അവർക്ക് മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അറിയാൻ കഴിയുമെന്ന അന്ധവിശ്വാസം മാത്രമാണ്. ശിർക്ക് ചെയ്യുന്നവൻ ഈ അന്ധവിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് മോചനം

നേടുന്ന നിമിഷം തന്റെ ശിർക്കുകളെല്ലാം വലിച്ചെറിയുമെന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണ്. കോഴിയുടെ കാര്യം ജീലാനി അറിയുന്നില്ല. ജാറും മുടുന്ന കാര്യം തങ്ങളറിയുന്നില്ല. പിലാകുറ്റി നേർച്ചയുടെ കാര്യം ശുഹദാക്കളറി യുന്നില്ല. വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന കാര്യം ബർരീങ്ങളും അറിയുന്നില്ല എ ന്ൻ ബോധ്യപ്പെടുന്ന പക്ഷം ദുന്യാവും ആഖിറവും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന ഈ പരിപാടികൾക്ക് വിശേഷ ബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യർ മുതിരുമോ?

നബി(സ) വഹ്ദത്തായി എന്നു കേട്ടപ്പോൾ ഉമർ(റ)ന് അതു വിശ്വ സിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നബി മരിച്ചു എന്നു പറയുന്നവരെ വാളിന്നിരയാ ക്കുമെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം വാളുരിപ്പിടിച്ചു നിന്നു. സന്ദർഭത്തി ന്റെ ഗുരുതരാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കിയ അബൂബക്കർ(റ) നബി(സ)യുടെ മിമ്പറിൽ ഓടിക്കയറി പ്രസംഗിച്ചു:

أَلَا مَنْ كَانَ يَعْبُدُ مُحَمَّدًا فَإِنَّ مُحَمَّدًا قَدْ مَاتَ وَمَنْ كَانَ يَعْبُدُ اللَّهَ فَإِنَّهُ حَيٌّ لَا يَمُوتُ (البخارى)

“വല്ലവനും മുഹമ്മദിനെയാണ് ആരാധിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ തീർച്ചയായും മുഹമ്മദ് മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മരിച്ച്, അല്ലാഹുവിനെയാണ് ആരാധിച്ചി രുന്നതെങ്കിൽ അവൻ മരണമില്ലാത്ത നിത്യജീവിതമായി നിലകൊള്ളുന്നു.” (ബുഖാരി)

വല്ലവനും മുഹമ്മദ്(സ)യെ ആരാധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇനി അവന് അതു നിർത്തേണ്ടിവരും. കാരണം തന്റെ ആരാധന കാണാൻ അദ്ദേഹം ഇവിടെ ജീവിച്ചിരിപ്പില്ല എന്നാണ് അബൂബക്കർ(റ) ഉണർത്തിയത്. അശ്റ ഫുൽ ഖൽഖായ മുഹമ്മദ്(സ)യെ സംബന്ധിച്ചു തന്നെ സിദ്ദീഖുൽ അക് ബർ പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഈ വിധത്തിലാണ്. മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവർക്ക് കഴിവുകൾ നൽകുകയും അവരെ മരിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ ആത്മാക്കളെ സൂക്ഷിക്കുകയും അവരുടെ ഭൗതിക ജഡങ്ങൾ മണ്ണിൽ ല യിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സർവജ്ഞനും സൂക്ഷ്മജ്ഞാനിയുമായ പടച്ച തമ്പുരാന്റെ പ്രഖ്യാപനം നോക്കുക:

وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بَشِرْكُمْ وَلَا يُبْنِكُ مِثْلُ خَيْرٍ (١٤، ١٣ / ٣٥)

“അല്ലാഹുവിന് പുറമെ ആരോട് നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുവോ അവർ ഒരു ഈത്തപ്പഴക്കുരുവിന്റെ പാട പോലും അധീനപ്പെടുത്തുന്നില്ല. നി ങ്ങൾ അവരോട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ അവർ നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കു കയില്ല. ഇനി അവർ കേട്ടാലും അവർ നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകുകയില്ല. ഖിയാമംനാളിലാകട്ടെ, നിങ്ങളുടെ (ഈ പ്രാർത്ഥനയാകുന്ന) ശിർക്കിനെ അവർ നിഷേധിക്കുന്നതുമാണ്. സൂക്ഷ്മജ്ഞാനിയായ അല്ലാഹുവിനെ പ്പോലെ നിനക്ക് വിവരമറിയിക്കാൻ മറ്റാരുമില്ല.” (വി.ഖു: 35: 13,14)

അതുകൊണ്ട് ഇലാഹ് അല്ലാഹു മാത്രമാണ് എന്ന് അടിവരയിട്ട് പറഞ്ഞപ്പോലെ മറഞ്ഞ കാര്യമറിയുന്നവനും അവൻ മാത്രമാണെന്ന് ഖുർ ആൻ അടിവരയിട്ട് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ പരമാർത്ഥം സത്യവിശ്വാസിക ളിൽ രൂഢമൂലമാക്കാനായി ഖുർആനും സുന്നത്തും വിവിധങ്ങളായ തെളി വുകൾ നിരത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

1) മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അറിയുന്നവൻ പ്രപഞ്ചത്തിൽ താൻ മാത്രമാ ണെന്ന് അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു:

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ (٦٥ / ٢٧)

“(നബിയേ,) പ്രഖ്യാപിക്കുക: അല്ലാഹു അല്ലാതെ ആകാശങ്ങളിലും ഭൂമി യിലുമുള്ളവരാരും മറഞ്ഞ കാര്യമറിയുകയില്ല. തങ്ങൾ എന്നാണ് ഉയിർ ത്തെഴുന്നേല്പിക്കപ്പെടുക എന്ന് പോലും അവർക്കറിയുകയില്ല.” (വി.ഖു. 27: 65)

2) മനുഷ്യരിലുത്തമരായ പ്രവാചകന്മാർക്ക് മറഞ്ഞ കാര്യമറിയു കയില്ലെന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച് അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചിരി ക്കുന്നു: “എനിക്ക് (മുഹമ്മദ് നബിക്ക്) മറഞ്ഞ കാര്യമറിയുകയുമില്ല.” (വി.ഖു. 6: 50)

3) പ്രവാചകന്മാർക്ക് മറഞ്ഞ കാര്യമറിയുകയില്ലെന്ന് വിളിച്ചോ തുന്ന സംഭവങ്ങൾ ഖുർആൻ ആവർത്തിച്ചു ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. മലക്കു കൾ മനുഷ്യ രൂപത്തിൽ വീട്ടിൽ കയറിവന്നപ്പോൾ ഒരു മുരിക്കുട്ടനെ പാ കപ്പെടുത്തി കൊണ്ടുവന്ന് മലക്കുകളുടെ മുമ്പിൽ വെച്ച് കഴിക്കുകയല്ലേ എന്ന് ചോദിച്ച ഇബ്രാഹീം നബിയെ ഖുർആൻ ആവർത്തിച്ചു ചിത്രീകരി ച്ചിരിക്കുന്നു. (വി.ഖു. 51: 26 - 28)

4) അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച് നബി(സ) പ്രഖ്യാപിച്ചിരി ക്കുന്നു:

وَلَوْ كُنْتَ أَعْلَمَ الْغَيْبَ لَا سَتَكُنَّ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسْنِيَ السُّوءُ (١٨٨ / ٧)

“എനിക്ക് (നബിക്ക്) മറഞ്ഞ കാര്യമറിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ ധാരാളം നന്മ നേടിവെക്കുമായിരുന്നു. തിന്മ എന്നെ ബാധിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല.” (വി.ഖു. 7: 188)

മറഞ്ഞ കാര്യമറിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ സംഭവിക്കുമായിരുന്നില്ലാത്ത ഒട്ടേറെ സംഭവങ്ങൾ നബി(സ)യുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായതായി ഹദീസുകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആയിശ(റ)യെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ അപവാദ പ്രചരണം ഒരു ഉദാഹരണമാണ്. നബി(സ)യുടെ കൂടെ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ഒട്ടകത്തിന്റെ പുറത്തുള്ള പേടകത്തിനകത്ത് ആയിശ(റ) ഇല്ല എന്ന് അറിയാൻ കഴിയാത്തത് കൊണ്ടാണ് മദീനയെ പിടിച്ചുകുലുക്കിയ ആ സംഭവമുണ്ടായത്. (ബുഖാരി)

5) തങ്ങളെ ചിലർ ആരാധിച്ചിരുന്ന വിവരം തന്നെ തങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന മഹാത്മാർ മഹ്ശറയിൽ വെച്ച് തുറന്നടിക്കുമെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ മുൻകൂട്ടി നമ്മെ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു:

“അവരെയെല്ലാം നാം ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുകയും എന്നിട്ട് ശിർക്ക് ചെയ്തിരുന്നവരോട് നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ പങ്കാളികളും അവിടെ നിൽക്കൂ എന്ന് നാം പറയുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവസം (ഓർമ്മിക്കുക.) അനന്തരം അവരെ തമ്മിൽ നാം വേർപെടുത്തും. നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെയായിരുന്നില്ല ആരാധിച്ചിരുന്നത് എന്ന് അവരുടെ പങ്കാളികൾ പറയുകയും ചെയ്യും. (അതിന്) ഞങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾക്കുമിടയിൽ സാക്ഷിയായി അല്ലാഹു മതി. തീർച്ചയായും നിങ്ങളുടെ ആരാധനയെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ ബോധമില്ലാത്തവരായിരുന്നു.” (വി.ഖു. 10: 28, 29)

മറഞ്ഞ കാര്യമറിയാനായി ജ്യോത്സ്യൻ, ലക്ഷണം നോക്കി പറയുന്നവൻ, ബീവി, വെളിച്ചപ്പാട്, രാശിപ്പണിക്കർ, തില്ലസ്മാത്തുകാരൻ തുടങ്ങിയവരെ സമീപിക്കുന്നതും ഇസ്ലാം കഠിനമായി നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. കാരണം അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് മറഞ്ഞ കാര്യമറിയുന്നവൻ അല്ലാഹു മാത്രമാണ് എന്ന വിശ്വാസത്തിൽ മായം ചേർക്കലാണ്. നബി(സ) പറയുന്നു:

من اتى كاهنا فصدقه بما يقول فقد كفر بما أنزل على محمد (ابوداود)

“വല്ലവനും ഒരു ജ്യോത്സ്യനെ സമീപിക്കുകയും എന്നിട്ട് അവൻ പറയുന്നത് സത്യമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്താൽ മുഹമ്മദിന് ഇറക്കപ്പെട്ടതിൽ തീർച്ചയായും അവൻ അവിശ്വസിച്ചുകഴിഞ്ഞു.” (അബൂദാവൂദ്)

കാരണം, മറഞ്ഞ കാര്യമറിയുന്നവർ അല്ലാഹു മാത്രമാണ് എന്നാണ് ഖുർആനിലുള്ളത്. അതിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവൻ മാത്രമേ മറഞ്ഞ കാര്യമറിയാനായി ജ്യോത്സ്യനെ സമീപിക്കുകയുള്ളൂ.

ചുരുക്കത്തിൽ മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളറിയുന്നവൻ എന്നത് ഏക ഇലാഹായ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമുള്ള വിശേഷണമാണ്. അതുകൊണ്ട് മൺമറഞ്ഞുപോയവർ അറിയുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അവർക്ക് ആരാധന കളർപ്പിക്കുന്നവരും മറഞ്ഞ കാര്യമറിയാനായി പടപ്പുകളെ സമീപിക്കുന്നവരും അവരെ മറഞ്ഞ കാര്യമറിയുന്നവൻ എന്ന വിശേഷണത്തിൽ അല്ലാഹുവിനോട് പങ്കു ചേർക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

“തീർച്ചയായും പിശാച് നിങ്ങളുടെ ശത്രുവാണ്. അതുകൊണ്ട് അവനെ നിങ്ങൾ ശത്രുവായി തന്നെ കണക്കാക്കുക. അവൻ തന്റെ പക്ഷക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നത് അവർ നരകക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്.” (വി.ഖു. 35: 6)

തൗഹീദ് ശിർക്കും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ

തൗഹീദ് (സ്വർഗത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം)	ശിർക്ക് (നരകത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം)
1. പടച്ചവനോട് മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കുക.	1. പടപ്പുകളോടും പ്രാർത്ഥിക്കുക.
2. പടച്ചവന്റെ പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവന് മാത്രം നേർച്ചകളർപ്പിക്കുക.	2. മൺമറഞ്ഞുപോയവർ ആഗ്രഹങ്ങൾ സഫലീകരിച്ചുതരുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അവർക്ക് നേർച്ചകളർപ്പിക്കുക.
3. രോഗങ്ങൾക്ക് കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം ചികിത്സകൾ നടത്തുക.	3. ഏലസ്സ്, ഐക്കല്ല്, ഹോമം തുടങ്ങിയ ക്ഷുദ്രവിദ്യകൾ മുഖേന രോഗശമനം തേടുക.
4. പടച്ചവന്റെ പേരിൽ മാത്രം സത്യം ചെയ്യുക.	4. പടപ്പുകളുടെ പേരിലും സത്യം ചെയ്യുക.
5. പടച്ചവൻ മാത്രമേ മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അറിയുകയുള്ളൂവെന്ന് വിശ്വസിക്കുക.	5. മൺമറഞ്ഞുപോയവർ അറിയുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അവർക്ക് ആരാധനകളർപ്പിക്കുക. മറഞ്ഞ കാര്യമറിയാനായി പടപ്പുകളെ സമീപിക്കുകയും ചെയ്യുക.
6. മധ്യവർത്തികളോന്നുമില്ലാതെ അല്ലാഹുവിനോട് നേരിട്ടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുക.	6. ഒരു പടപ്പിനെ മുൻനിർത്തിയോ അയാളുടെ ഹവോ ജാഹോ പറഞ്ഞുകൊണ്ടോ പ്രാർത്ഥിക്കുക.

മുശ്ശരിക്കുകളുടെ ആയത്തുകൾ

ശിർക്കിനെ സംബന്ധിച്ചു മുകളിലുദ്ധരിച്ച ഖുർആൻ വചനങ്ങളും തിരുവചനങ്ങളുമെല്ലാം ആദ്യമായി മുഴങ്ങിയത് മക്കാ മുശ്ശരിക്കുകളുടെ കാതുകളിലാണ്. അവയുടെ ആദ്യത്തെ സംബോധിതരും അവർ തന്നെയാ യിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവ മക്കാ മുശ്ശരിക്കുകൾക്ക് മാത്രമേ ബാധകമാ വുകയുള്ളൂ, അവ തങ്ങൾക്ക് ബാധകമല്ല എന്ന് ചിലർ വാദിച്ചുനടക്കുന്നു. എങ്കിൽ മറുവശത്തുള്ളത് മക്കാ മുസ്ലിംകളെ സംബന്ധിച്ച് അവതരിച്ച ആയത്തുകളുമാണല്ലോ. അവ അവർക്കു മാത്രവുമല്ലേ ബാധകമാവുകയു ള്ളൂ? പിന്നെ ഇന്നുള്ളവർ ആ ഖുർആനുമായി നടന്നിട്ട് വല്ല കാര്യവുമു ണ്ടോ? ഒരു വശത്ത് മക്കാ മുശ്ശരിക്കുകളെപ്പോലെ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ മോ ഹിച്ചുകൊണ്ട് ശിർക്കിന്റെ പരിപാടികൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും അതിനു പ്രോത്സാഹനം നൽകി നടക്കുകയും ചെയ്യുക. മറുവശത്ത് ജനി ച്ചുവളർന്ന വീടും നേടിവെച്ച മാലും പരിചയപ്പെട്ട നാടും ഇട്ടെറിഞ്ഞു തൗഹീദുമായി മറുനാടുകളിലേക്ക് ഓടിപ്പോയ മക്കാ മുസ്ലിംകൾക്ക് അ ല്ലാഹു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത സ്വർഗത്തിന്റെ അവകാശികൾ തങ്ങളാണെന്ന് വ്യാമോഹിച്ച് നടക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് ഏറ്റവും മിതമായ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നീതിനിയമത്തിനു നേരെ വെച്ചുപുലർത്തു ന്ന കടുത്ത ഒരനീതി മാത്രമല്ലേ? വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ലോകാവസാനം വ രെയുള്ളവരുടെ വേദഗ്രന്ഥമാണ് എന്ന് പറയുന്നതിന്റെ വിവക്ഷയെന്താ ണ്? അന്ന് മക്കാ മുശ്ശരിക്കുകൾ വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്ന വിശ്വാസാചാര ങ്ങൾ അന്ത്യദിനം വരെയുള്ള കാലയളവിൽ ആർ വെച്ചുപുലർത്തിയാലും അവരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിധി മക്കാ മുശ്ശരിക്കുകളുടേത് തന്നെ. അന്ന് മക്കാ മുസ്ലിംകൾ സ്വീകരിച്ച തൗഹീദ് സ്വീകരിക്കുന്നവർ മാത്രമേ അന്ത്യ ദിനം വരെയുള്ള കാലയളവിൽ സത്യവിശ്വാസികളാവുകയുള്ളൂ. ഇതല്ല അതിന്റെ വിവക്ഷയെങ്കിൽ ഇതര സമുദായങ്ങളിലുള്ള മുശ്ശരിക്കളെ നാമെങ്ങനെ ഇസ്ലാമിലേക്ക് ക്ഷണിക്കും? അവരും ഇതേ ന്യായം തന്നെ ഉന്നയിക്കുകയില്ലേ?

ശബ്ദം മാത്രം പ്രചരിച്ചു

ചുരുക്കത്തിൽ സമുദായ മക്കളിലൊരു വിഭാഗത്തിന് ഇസ്ലാമി ന്റെ ജീവനായ തൗഹീദ് ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ തൗഹീദിന്റെ വാക്യമായ 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ' എന്ന ശബ്ദം അവരിൽ വേണ്ടത്ര പ്രചരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഒരു വ്യക്തി ജനിച്ചുവീഴുമ്പോൾ അവന്റെ

കാതിൽ ആ വാക്യം കേൾപ്പിക്കുന്നു. അവൻ മരിച്ചുപോകുമ്പോഴും അവന്റെ കാതിൽ ആ വാക്യം കേൾപ്പിക്കുന്നു. തുടർന്ന് ഈ രണ്ട് കാല യളവിലുള്ള ഓരോ ദിവസവും അവന്റെ ചുണ്ടുകൾ ആ ശബ്ദം പല തവണ ഉരുവിടുന്നു. അവന്റെ കാതുകൾ അത് കേൾക്കുന്നു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ അതിന്റെ ലിപി കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ വീട്ടിലും ബാർബർ ഷാപ്പിലും വാഹനത്തിലും ചന്തയിലും മാത്രമല്ല അവന്റെ ജാ റത്തിൽ പോലും 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ'യുണ്ട്. മരണശേഷം ആ വാക്യം ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് തന്നെ അവനെ കൊണ്ടുപോകുന്നു. തുടർന്ന് അവന്റെ കുടുംബം അവനെ സ്വർഗത്തിൽ കടത്താനുള്ള തിടുക്കത്തിൽ കുലിക്കാ രെ വിളിച്ചുവരുത്തി ആ വാക്യം 'എശുപതിനായിരം' തവണ ചൊല്ലിക്കു കയും ചെയ്യുന്നു. വസ്തുതയുടെ ഒരു വശമാണിത്.

എന്നാൽ അതിന്റെ മറുവശം അത്യന്തം ദുഃഖകരവും അതിഗുരു തരവുമാണ്. അവൻ ജനിച്ചുവീഴുന്നത് മുതൽ മരിച്ചുപോകുന്നതു വരെ ആ വാക്യത്തിന്റെ ആശയത്തിനു കടകവിരുദ്ധമായ വിശ്വാസ കർമ്മങ്ങളും അവനെ പിന്തുടരുന്നു എന്നതാണ് വാസ്തവം. പിറന്നുവീഴുമ്പോൾ സൂതി കർമ്മിണിയുടെ 'മമ്പോറത്തെ തങ്ങളെ' എന്ന പ്രാർത്ഥന കേട്ട ശേഷമാണ് അവൻ ബാങ്കിലൂടെ 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ' കേൾക്കുന്നത്. 'അല്ലല്ല, തങ്ങൾ പാപ്പ, ബദ്രീങ്ങളേ' എന്ന മുന്നൂറ്റിപതിനഞ്ച് ദൈവങ്ങളോടുള്ള മാതാവി ന്റെ പ്രാർത്ഥന കേട്ടുകൊണ്ട് അവൻ തൊട്ടിലിൽ കിടക്കുന്നു. അതിനു ശേഷമാണ് 'പ്രാർത്ഥനക്കർഹൻ അല്ലാഹു മാത്രമാണ്' എന്ന 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ'യുടെ താരാട്ട് അവൻ കേൾക്കുന്നത്. 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ' ചൊ ല്ലിക്കൊടുക്കുന്നതിനിടയിൽ ചുറ്റും നിൽക്കുന്നവർ 'ബദ്രീങ്ങളേ' എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് കേട്ടുകൊണ്ടാണ് അവസാനം അയാൾ കണ്ണടക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആ വാക്യം തന്റെ വിശ്വാസ കർമ്മങ്ങൾക്ക് കണിശമായ പരിധി നിർണയിക്കുന്നു എന്ന് അബൂജഹൽ പോലും മനസ്സിലാക്കിയ പോലെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള സന്ദർഭം അവന് ലഭിക്കാതെ പോകുന്നു. പി നീട് മുസ്ലിയാക്കളായിത്തീരുന്നവരുടെ അവസ്ഥയും ഇതു തന്നെ.

ആ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ സമുദായ മക്കൾ പടച്ചവനിലും പടപ്പുക ളിലും വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു; അപകട ഘട്ടങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിനെ വിളി ച്ചു സഹായം തേടാം. ബദ്രീങ്ങളെ വിളിച്ചും സഹായം തേടാം. സന്താന സൗഭാഗ്യത്തിനായി അല്ലാഹുവിനെ സമീപിക്കാം. ജീലാനിയെയും സമീ പിരിക്കാം. നേർച്ച അല്ലാഹുവിന്നർപ്പിച്ചാൽ അവനത് സ്വീകരിച്ച് പ്രതിഫ ലം നൽകും. ശുഹദാക്കൾക്കർപ്പിച്ചാൽ അവരും അത് സ്വീകരിച്ച് പ്രതിഫ

ലം നൽകും. രോഗശമനത്തിനായി അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കാം. പുത്തൻപള്ളി വലിയിനോടും പ്രാർത്ഥിക്കാം. അല്ലാഹുവിനെ പിടിച്ചു സത്യം ചെയ്യാം. നഫീസത്ത് ബീവിയുടെ കാല് പിടിച്ചു സത്യം ചെയ്യാം. മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്നറിയാം. ജിന്ന് കൂടിയ ബീവിക്കുമറിയാം.

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ (106 / 12)

“ശിർക്ക് വെച്ചുപുലർത്തിക്കൊണ്ടല്ലാതെ അവരിൽ അധികപേരും അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.” (വി.ഖു. 12: 106)

എന്നാൽ ഈ വിധത്തിലുള്ള വിശ്വാസം നാളെ നമ്മെ നരകത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. രക്ഷിക്കുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ തിരുദൂതർ മുശ്ശരികളോട് പടപൊരുതുമായിരുന്നില്ല. അപ്പോൾ സമ്പത്തും ശരീരശേഷിയും സമയവും ചിലവഴിച്ചുകൊണ്ട് നരകം തീരെയുതി വാങ്ങാനുള്ള കോപ്പുകൾ ഒരുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തങ്ങൾ സ്വർഗം ജന്മംകൊള്ളാനുള്ള വക നേടിവെക്കുകയാണെന്ന് വ്യാമോഹിച്ചു നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എത്ര നിർഭാഗ്യകരമായ അവസ്ഥ! വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ താക്കീതു നോക്കുക:

“(നബിയേ) ചോദിക്കുക: കർമ്മങ്ങളിൽ ഏറ്റവും നഷ്ടം പറ്റിയവരെ സംബന്ധിച്ച് നാം നിങ്ങൾക്ക് പറഞ്ഞുതരട്ടെയോ? ദുന്യവിധായ ജീവിതത്തിൽ തങ്ങളുടെ പരിശ്രമം പിഴച്ചുപോയവരാണ്. അതേയവസരത്തിൽ തങ്ങൾ നല്ല പ്രവർത്തനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണെന്ന് അവർ വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.” (വി.ഖു. 18: 103, 104)

മുസ്ലിമും മുശ്ശരിയും

ശിർക്കിന്റെ വകുപ്പുകളായി ഇവിടെ അക്കമിട്ട് പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അറബികൾ വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്നു. തന്നിമിത്തം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അവരെ കൊടുംമുശ്ശരികളും ശാശ്വത നരകക്കാരും പടപ്പുകളിൽ ഏറ്റവും മോശക്കാരുമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. അപ്പോൾ ഇന്ന് ഈ കാര്യങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തുന്ന ഉടപ്പിറപ്പുകൾ തങ്ങളുടെ ശാശ്വത രക്ഷ നഷ്ടപ്പെടുന്നത് അതികഠിനമായി ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ലേ? പങ്ക് ചേർക്കുന്നവരും ചേർക്കപ്പെടുന്നവരും സ്ഥലവും കാലവും മാറിയതുകൊണ്ട് വിധിയിൽ മാറ്റം വന്നിരിക്കുമെന്ന് വിവേകമുള്ളവർക്ക് സമാധാനിച്ചിരിക്കാനൊക്കുമോ? അന്ന് ഇബാദത്തായിരുന്ന ഒരു കാര്യത്തിന് ഇന്ന് ‘സഹായം തേടുക’ എന്ന വാക്ക് മാറ്റിപ്പറയുന്നത് കൊണ്ട് ശിർക്കിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുമോ? പാൽ എന്ന് പേർ

മാറ്റിപ്പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വിഷം കഴിക്കാൻ ഇക്കൂട്ടർ തന്റേടം കാണിക്കുകയില്ലല്ലോ. പ്രാർത്ഥനകളും നേർച്ചകളുമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഇലാഹുകളെ ഇലാഹുകളെന്ന് കരുതാതിരുന്നാൽ മതി എന്ന കണ്ടുപിടുത്തം നാളെ പടച്ച തമ്പുരാന്റെ സന്നിധിയിൽ നമ്മുടെ തുണക്കെത്തുമോ? അല്ലാഹു കൊടുക്കുന്ന കഴിവു കൊണ്ടാണ് മൺമറഞ്ഞുപോയവർ സന്താന സൗഭാഗ്യം നൽകുന്നത് എന്ന് വിശ്വസിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ശിർക്ക് തൗഹീദായി മാറുമോ? എങ്കിൽ അല്ലാഹു കൊടുക്കാത്ത കഴിവു കൊണ്ടാണ് തങ്ങളുടെ ഔലിയാക്കൾ അവങ്കൽ ശുപാർശ പറഞ്ഞു സന്താന സൗഭാഗ്യം നേടിത്തരുന്നത് എന്നായിരുന്നോ മക്ക മൂശ്ശരികൾ വാദിച്ചിരുന്നത്? ദുർന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇന്ന് നമുക്ക് രക്ഷപ്പെടാം. പക്ഷെ, നാളെ നമുക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും?

ഇന്നുള്ളവർ അന്നുള്ളവരെക്കാൾ തൗഹീദിൽ നിന്ന് അരമുഴം അകലെയാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് എന്നല്ലേ കാര്യങ്ങൾ യഥാവിധി വിലയിരുത്തുന്ന ഒരു നിഷ്കളങ്കൻ വിധി എഴുതുകയുള്ളൂ? അന്നുള്ളവർ അത്യാപൽഘട്ടങ്ങളിൽ പടച്ചവനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും മറ്റവസരങ്ങളിൽ പടപ്പുകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇന്നുള്ളവർ അത്യാപൽഘട്ടങ്ങളിൽ പടപ്പുകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും മറ്റവസരങ്ങളിൽ പടച്ചവനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹുവിങ്കൽ ശുപാർശ പറഞ്ഞു തങ്ങൾക്ക് അനുഗ്രഹങ്ങൾ നേടിത്തരാനുള്ള കഴിവ് മാത്രമേ തങ്ങളുടെ ഔലിയാക്കൾക്ക് അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുള്ളൂ എന്നായിരുന്നു അന്നുള്ളവർ വാദിച്ചിരുന്നത്. ഇന്നുള്ളവരോ? തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സ്വയം സഫലീകരിച്ചുതരാനുള്ള കഴിവ് തങ്ങളുടെ ഔലിയാക്കൾക്ക് അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുണ്ട് എന്ന് വാദിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആരുടെ ശിർക്കാണ് കൂടുതൽ ഗുരുതരമായത്? അത്യാപൽഘട്ടങ്ങളിൽ പടപ്പുകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ ശിർക്കോ അതോ പടച്ചവനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ ശിർക്കോ? ആരുടെ ദൈവങ്ങളാണ് കൂടുതൽ കേമന്മാർ? പടപ്പുകളുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സ്വയം സഫലീകരിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ദൈവങ്ങളോ അതോ പടച്ചവനോടു ശുപാർശ പറഞ്ഞു അനുഗ്രഹങ്ങൾ നേടിക്കൊടുക്കുന്ന ദൈവങ്ങളോ?

നിർബന്ധമില്ല, സുന്നത്തുമില്ല

ഇനി ഒരാം മുസ്ലിമാവണമെങ്കിൽ ശിർക്കായി എണ്ണിപ്പറഞ്ഞ ഈ കാര്യങ്ങളോ അവയിൽ ചിലതോ ചെയ്തിരിക്കൽ നിർബന്ധമാണ്

എന്ന് മുക്ക് കീഴ്പ്പോട്ടായ ഏതെങ്കിലുമൊരു പണ്ഡിതനു വാദമുണ്ടോ? ഒരിക്കലുമില്ല. പോകട്ടെ, സുന്നത്താണെന്നു വാദമുണ്ടോ? അതുമില്ല. പടപ്പുകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കൽ ഫർജ്ജാണെന്ന് വാദിക്കുന്ന വല്ലവരുമുണ്ടോ? ഇല്ല. ജീലാനിക്ക് കോഴിയെ നേർച്ചയാക്കാത്തവൻ മുസ്ലിമല്ല എന്ന് വല്ലവരും പറയുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? അതുമില്ല. പിന്നെ ധാരാളം പടപ്പുകൾ ചെയ്തുവരുന്നതുകൊണ്ട് അവ ചെയ്യാമെന്നേ അവർ വാദിക്കുന്നുള്ളൂ. മറുവശത്തുള്ള വാദമോ? പ്രമാണങ്ങളനുസരിച്ച് ഈ ആറു കാര്യങ്ങളും ഇസ്ലാമിന്റെ ജീവനായ തൗഹീദിന് നിരക്കാത്തതും അല്ലാഹു ഒരിക്കലും പൊറുക്കാത്തതുമായ ശിർക്കാകുന്നു എന്നാണ്. അപ്പോൾ തങ്ങളുടെ പരലോക രക്ഷ ഉറപ്പുവരുത്തിക്കൊണ്ട് മരിച്ചുപോകണമെന്ന് നിർബന്ധമുള്ളവർക്ക് ഈ രണ്ടടിപ്രായങ്ങളിൽ ഏതായിരിക്കും സുരക്ഷിതമായിരിക്കുക? നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ അര ഗ്ലാസു പാനീയമിരിക്കുന്നു. അതു വിഷമാണെന്നും കുടിച്ചാൽ അപകടം ഉറപ്പാണെന്നും ഒരാൾ വാദിക്കുന്നു. അതു വിഷമൊന്നുമല്ല, കുടിക്കുകയും കുടിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യാമെന്ന് മറ്റൊരാളും വാദിക്കുന്നു. വിശേഷബുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായമാണ് സ്വീകരിക്കുക എന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണ്. അതാകട്ടെ ഒരിക്കൽ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടി വരുമെന്നുറപ്പുള്ള ജീവിതത്തിലെ ഏതാനും നാളുകളുടെ ആയുസ്സിന്റെ പ്രശ്നം മാത്രമാണ്. അതേയവസരത്തിൽ ഈ ആറു കാര്യങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തിക്കൊണ്ട് നിങ്ങൾ മരിച്ചുപോയാൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്നെന്നേക്കുമായി സ്വർഗം ഹാസ്യമായിത്തീരുന്നു. ശാശ്വതമായി നരകം നിർബന്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ ഈ കാര്യങ്ങളെ നിങ്ങൾ എത്രമാത്രം ഭയപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്? അവയിലകപ്പെട്ടുപോകാതിരിക്കാൻ എത്രമാത്രം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്?

നഷ്ടത്തോട് നഷ്ടം

കക്കുന്നതും കള്ളു കുടിക്കുന്നതും ഇസ്ലാം നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, കട്ടുതിന്നാലും വയറ് നിറയും. കള്ളു കുടിച്ചാൽ താല്ക്കാലികമായ ആനന്ദം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ശിർക്ക് ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തും പരലോകത്തും നഷ്ടമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും നേടാനില്ല എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. വീട്ടിലും നാട്ടിലും വെച്ച് ശിർക്ക് ചെയ്യിക്കാനും ശിർക്ക് വാങ്ങാനായി ജാറത്തിലേക്കുള്ള പോക്കിനും ചിലവഴിക്കുന്ന പണവും സമയവും അദ്ധ്വാനവും ഈ ലോകത്ത് നഷ്ടമായിത്തീരുന്നു. ആ നഷ്ടം പരലോകത്ത് തീരാ നഷ്ടത്തിനിട വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ശിർ

ക്ക് ചെയ്യുന്നതിലൂടെ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ആകെപ്പാടെ ലഭിക്കുന്ന ലാഭം 'ആഗ്രഹങ്ങൾ പറയേണ്ടവരോട് പറയുകയും അതിനു ചെയ്യേണ്ടത് ചെയ്യുകയും ചെയ്തുവല്ലോ' എന്ന, ഇബ്ലീസ് മനസ്സിലുണ്ടാക്കുന്ന ആശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു നിശ്വാസം മാത്രമാണ്. മറുവശത്ത് ശിർക്കിന്റെ പ്രചാരകരായ പുരോഹിതന്മാർ, ജാറപ്പുജാരികൾ, ആഖിറത്തൊഴിലാളികൾ എന്നിവരടങ്ങുന്ന ചെറിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിന് കയ്യും മെയ്യുമനങ്ങാതെ സുഖലോലുപരായി ജീവിക്കാൻ അവസരം ലഭിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ശിർക്കിന്റെ പരിപാടികളുടെ നിലനില്പിനായി അവർ അരയും തലയും മുറുക്കി പടപൊരുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ പടക്കിടയിൽ തങ്ങളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും 'നാളെ'യുടെ കാര്യം ഇബ്ലീസ് അവരെ മറപ്പിച്ചുകളയുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നിട്ടും നാം പിന്നോക്ക സമുദായം തന്നെ!

മക്കാ മുശ്ശറികളെപ്പോലെ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ മോഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇന്നുള്ളവരും ശിർക്കിന്റെ ഈ പരിപാടികളെല്ലാം നടത്തുന്നത്. എന്നെ ധർമ്മനിഷ്ഠയും നമസ്കാരവും നോമ്പുമുള്ളവനാക്കിത്തരണമെന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഒരാളും ജാറങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നില്ല, ബുത്ബിയ്യത്ത് നടത്തുന്നില്ല, നേർച്ചകളർപ്പിക്കുന്നുമില്ല. മാലക്കാരന്റെ പ്രാർത്ഥന നോക്കുക:

ഉണ്ണും വജീനം മുതലും ചുരുക്കാതെ
ഉൻമാ ബദ്രീങ്ങൾ കാവലിലേകല്ലാ

അങ്ങനെ ഇവരുടെ വാദമനുസരിച്ച് മുസ്ലിം സമുദായത്തെ ഭൗതികമായി സഹായിക്കാനിരിക്കുന്നവരുടെ പട്ടികയിലാരെല്ലാമുണ്ട്? ആദം(അ) മുതൽ മുഹമ്മദ്(സ) വരെയുള്ള പ്രവാചകന്മാരുണ്ട്. നാളിതു വരെ ജീവിച്ചു മരിച്ച സിദ്ദീഖുകളുണ്ട്. ശുഹദാക്കളുണ്ട്. മറ്റു സ്വാലിഹുകളുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവരെല്ലാം കുടിഭൗതികമായി നമ്മെ സഹായിച്ചിട്ടും നാമെന്തുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ ഒരു പിന്നോക്ക സമുദായമായത്? നാമിന് വിദ്യാഭ്യാസപരമായും സാമ്പത്തികമായും സാമൂഹ്യമായും സാംസ്കാരികമായും പിന്നിലാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ഭൗതികമായ സഹായം കുറച്ചു കൂടുതൽ നല്കി തങ്ങളെ മുന്നിലെത്തിച്ചു തരണമെന്നാണ് നാം ഗവൺമെന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതേയവസരത്തിൽ നമ്മുടെ കൂടെ ഈ മണ്ണിൽ തന്നെ ജീവിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയ, നമ്പൂതിരി, നായർ വിഭാഗങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ വളരെ മുന്നിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്ന് നാമെന്താണ് മനസ്സി

ലാക്കേണ്ടത്? അവരിൽ നിന്ന് മരിച്ചുപോയവർക്ക് 'കറാമത്ത്' കാണിക്കാനുള്ള കഴിവ് കൂടുതലുള്ളതുകൊണ്ട് അവർ മുന്നോക്ക സമുദായങ്ങളായി. നമ്മിൽ നിന്ന് മരിച്ചുപോയവർക്ക് കറാമത്ത് കാണിക്കാനുള്ള കഴിവ് കുറവായതുകൊണ്ട് നാം പിന്നോക്ക സമുദായമായി എന്നാണോ? അങ്ങനെ ഒരു വാദം അന്ധവിശ്വാസികൾക്ക് പോലുമുണ്ടായിരിക്കയില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ ഗവൺമെന്റിനോട് നാം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്താണ്? മരിച്ചുപോയ സർവ മഹാത്മാരും സഹായിച്ചിട്ടും പിന്നിലായിപ്പോയ ഈ സമുദായത്തെ, മരിച്ചുപോയവരുടെ സഹായമില്ലാതെ മുന്നിലെത്തിയ സമുദായങ്ങളോടൊപ്പമെത്തിച്ചു തരണമെന്ന്! ഇത് മൺമറഞ്ഞുപോയ മഹാത്മാരെ നിന്ദിക്കലും അപമാനിക്കലുമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ മറ്റെന്താണ്?

യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചതെന്താണ്? ഇതര സമുദായങ്ങൾ കഠിനാധ്വാനം ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച പ്രാപഞ്ചിക നിയമമനുസരിച്ച് അവർ മുന്നിലെത്തി. നാമങ്ങളെ ചെയ്തില്ല. അതുകൊണ്ട് നാം പിന്നിലായി. അവർ അത്യുത്സാഹത്തോടെ പഠിച്ചുയർന്നു. അങ്ങനെ ബിരുദധാരികളായി, ഡോക്ടർമാരായി, എഞ്ചിനീയർമാരായി, വക്കീൽമാരായി, ഐ.എ.എസ്സുകാരായി, ഐ.പി.എസ്സുകാരുമായി. അതുവഴി നാട്ടിലും മറുനാടുകളിലുമുള്ള ഉന്നത സ്ഥാനങ്ങളിൽ കയറിപ്പറ്റാൻ അവർക്ക് ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ കൂടുതൽ ദുർന്യാവ് നേടി. നമുക്ക് പഠിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ചില്ല. നമ്മുടെ മുസ്‌ലിമാക്കൾ ആരുനെഴുത്ത് ഹറാമാണെന്നും ഇംഗ്ലീഷ് നരകത്തിലെ ഭാഷയാണെന്നും പ്രചരിപ്പിച്ചു നടന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് അക്ഷരവിദ്യ ഹറാമാണെന്ന് ഒരു പ്രമേയത്തിലൂടെ അവർ വിളംബരം ചെയ്തു. മൺമറഞ്ഞുപോയവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്ക് ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ കൈവരുത്തിത്തരാൻ കാത്തിരിക്കുകയാണെന്ന് സമുദായ മക്കളെ അവർ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു. അതിന് കൈക്കൂലിയായി അവർക്ക് നൽകേണ്ട നേർച്ചകളിലും ജാറപ്പുജകളിലും കുത്തുള്ളതും കുത്തില്ലാത്തതുമായ റാത്തീബുകളിലും മാലകളിലും മൗലിദുകളിലും അവർ നമ്മെ തളച്ചിടുകയും ചെയ്തു.

തൽഫലമായി നമുക്ക് സ്വർഗത്തിലെ ഭാഷയും നരകത്തിലെ ഭാഷയും പഠിക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചില്ല. അങ്ങനെ നാം മറുനാടുകളിൽ ചെന്നു പറ്റിയപ്പോൾ നമുക്ക് ലഭിച്ചത് അടുക്കളപ്പണിയും ചെടി നനയ്ക്കലും വാഹനം തുടയ്ക്കലുമൊക്കെയാണ്. പക്ഷെ, എന്നിട്ടുപോലും മുസ്‌ലിമാക്കളുടെ ദുർബ്ബോധനത്തിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാൻ പലർക്കും കഴിയുന്നില്ല. ഈ ജോലിയെങ്കിലും കിട്ടിയത് ഔലിയാക്കളുടെ ബർക്കത്ത് കൊണ്ടാണ്

ല്ലോ എന്നാണ് അപ്പോഴുമുള്ള മനസ്സിലിരുപ്പ്. അതുകൊണ്ട് കിട്ടുന്ന വരുമാനത്തിലൊരു ഭാഗം നേർച്ചകളുടെയും ജാറങ്ങളുടെയും പോഷണത്തിനായി ചിലവഴിക്കുന്നു. തൽഫലമായി ജാറങ്ങളുടെ വരുമാനം വർധിക്കുന്നു. ഈ വരുമാന വർധനവും ഔലിയാക്കളുടെ കറാമത്തിന്റെ തെളിവായി ചിത്രീകരിക്കാനും അതുവഴി കൂടുതൽ ആളുകളെ അന്ധവിശ്വാസത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കാനും പുജാരികൾക്ക് അവസരം നൽകുന്നു.

രണ്ടു വർഷം കൂടെവെത്തിൽ അടുക്കള ജോലി ചെയ്തു സ്വരൂപിച്ച സംഖ്യയുമായി നാട്ടിലെത്തുന്നവൻ അടുത്ത ദിവസം ഭാര്യയുമൊത്ത് 'മുനമ്പത്തെ ബീവി'യുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടുന്നു. തനിക്ക് ജോലി ലഭിച്ചതിന് ബീവിയോട് നന്ദി പറയേണ്ടതുണ്ട്. അതിൽ തുടർന്നുപോകാൻ അവൾ വീണ്ടും കടാക്ഷിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്! ചങ്ങാതി, നിനക്ക് അടുക്കള ജോലി ലഭിച്ചത് ബീവിയുടെ കറാമത്ത് കൊണ്ടാണെങ്കിൽ ടൊയോട്ട സണ്ണിക്ക് ആസ്ഥാനം ലഭിച്ചത് ആരുടെ കറാമത്തു കൊണ്ടാണ്? നിനക്ക് പടച്ച തമ്പുരാൻ തന്ന വിശേഷബുദ്ധി ഒന്നു ഉപയോഗപ്പെടുത്തിനോക്കൂ.

കോമൻ നായർ ഒരു വൈദ്യനാണ്. ഭാര്യ ടീച്ചറാണ്. മകനും മരുമകളും മകളും മരുമകനും ഡോക്ടർമാരുമാണ്. അവർ പത്രാസോടെ ജീവിക്കുന്നു. അവിടെ അടുക്കളജോലി ചെയ്ത് വിയർത്തു മുഷിഞ്ഞ ആമിനക്കുട്ടിക്ക് ടീച്ചർ കൊടുക്കുന്ന ശമ്പളം കൊണ്ട് അവൾ ജാറം മുടുകയും ബുത്ബിയുത്ത് നടത്തുകയും പിലാകുറ്റിയിൽ നേർച്ച നിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിധത്തിലെങ്കിലും ജീവിച്ചുപോരുന്നത് ഔലിയാക്കളുടെ ബർക്കത്ത് കൊണ്ടല്ലേ എന്നാണ് അവളുടെ ഉള്ളിലിരുപ്പ്. ആമിനക്കുട്ടി, നിനക്ക് ആരാന്റെ അടുക്കളജോലി ലഭിച്ചത് ഔലിയാക്കളുടെ ബർക്കത്ത് കൊണ്ടാണെങ്കിൽ നായരുടെ കുടുംബത്തിന് ആ അനുഗ്രഹം ലഭിച്ചത് ആരുടെ കറാമത്ത് കൊണ്ടാണ്? നിന്റെ തലയിലെ ചോറാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിനോക്കൂ. നായരുടെ കുടുംബത്തിന് ദുർന്യാവെങ്കിലും ലഭിച്ചുവല്ലോ. നിനക്ക് ദുർന്യാവും ആഖിറവും നഷ്ടപ്പെടുന്ന പണിയിലല്ലേ നീ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്?

'ആഗ്രഹ സഫലീകരണത്തിനായി നാനാജാതിയും ജാറങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നു, നേർച്ചച്ചോറു വാങ്ങാനായി നാനാജാതി മതസ്ഥരും ക്യൂ നിൽക്കുന്നു' എന്നെല്ലാം ചിലർ അഭിമാനംകൊണ്ടുനടക്കുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ മറ്റുള്ളവരെ താഹിദിലേക്ക് ക്ഷണിക്കേണ്ട ഉത്തമ സമുദായം തന്നെ 'ഔലിയാ വലകൾ' നിർമ്മിച്ചു വെച്ചുകൊണ്ട് അവരെ ശിർക്കിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നു എന്നതിൽ അഭിമാനമുണ്ട് എന്ന് വിവക്ഷ. അതേയവസരത്തിൽ

‘നാനാജാതി മതസ്ഥരും ആഗ്രഹ സഫലീകരണത്തിനായി കാടാമ്പുഴയിലും ഗുരുവായൂരിലും ശബരിമലയിലും വന്നെത്തുന്നു’ എന്ന് മറുവശത്തുള്ളവരും അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു. അപ്പോൾ ശിർക്കിന്റെ കുറുകച്ചവടം നടത്തുന്ന നാനാജാതിയിൽ ഒരു ജാതിയായിരിക്കാനായിരുന്നോ പടച്ചതമ്പുരാൻ ഈ സമുദായത്തെ നിയോഗിച്ചത്? പിന്നെ ഒരിക്കൽ നട തുറന്നു അടയ്ക്കുന്ന കാലയളവിൽ ദശലക്ഷക്കണക്കിൽ ഭക്തജനങ്ങൾ ശബരിമലയിൽ ദർശനം നടത്തുന്നു. കോടിക്കണക്കിൽ രൂപയും കിലോക്കണക്കിൽ സ്വർണവും നേർച്ചയായി ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വസ്തുത നമ്മുടെ ജാറങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുക. ‘കറാമത്തു വിതരണ’ത്തിലും നാം പിന്നോക്ക സമുദായം തന്നെ!

സഹായിക്കുമെങ്കിൽ പരലോക രക്ഷക്ക്

‘നീ മുഖേന ഒരു മനുഷ്യനെയെങ്കിലും അല്ലാഹു സ്വർഗ്ഗക്കാരനാക്കുക എന്നത് ദുൻയാവ് മുഴുവനും ലഭിക്കുന്നതിനെക്കാൾ നിനക്ക് ഉത്തമമാണ്’ എന്ന തത്വത്തെ ആധാരമാക്കി ജീവിച്ചു മരിച്ചു പോയവരാണ് പ്രവാചകന്മാരും അവരുടെ യഥാർത്ഥ അനുയായികളും. അങ്ങനെയുള്ള മഹാത്മാർക്ക് അന്ധവിശ്വാസികൾ ജല്പിക്കുന്ന പോലെ ജീവിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് സങ്കല്പിക്കുക. എങ്കിൽ ആ സഹായം ഏത് കാര്യത്തിനാണ് അവർ വിനിയോഗിക്കുക? ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെ സ്വർഗാവകാശികളാക്കാനോ അതോ അവരുടെ തേങ്ങാക്കുലയും അടക്കാക്കുലയും വലുപ്പം കൂട്ടാനോ? മനുഷ്യമക്കളെ സ്വർഗാവകാശികളാക്കാനാണ് അവർ ആ സഹായമുപയോഗിക്കുക എന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണ്. കാരണം ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിനിസ്സാരമായ ഒരു കാര്യമാണ്. തൗഹീദ് പ്രചരിപ്പിക്കാനുള്ള പോരാട്ടത്തിനിടയിൽ സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ തന്നെ സർവ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളെയും ബലി കഴിക്കുകയാണല്ലോ അവർ ചെയ്തത്. ബദർ ദിനത്തിൽ ഉമൈർ(റ) തന്റെ അമ്പുകുറ്റിയിൽ നിന്ന് ഏതാനും കാരക്കുകളെടുത്ത് തിന്നാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴാണ് യുദ്ധമാരംഭിക്കാനായുള്ള നബി(സ)യുടെ കല്പന കേൾക്കുന്നത്. ഉടനെ അദ്ദേഹം ആ കാരക്കുകളെ എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. എന്നിട്ട് പടപ്പുകളോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവർക്ക് നേർച്ചകളർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ശത്രുക്കളുടെ നടുവിലേക്ക് വാളുമായി എടുത്തുചാടി ശഹീദായി വീഴുന്നത് വരെ പടപൊരുതുകയുണ്ടായി. (ബുഖാരി) ഈ ബദരീങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ ഒരവസരം ലഭിക്കുന്നു എന്ന് സങ്കല്പിക്കുക.

എങ്കിൽ അദ്ദേഹം നിങ്ങളെ ശിർക്കിൽ നിന്ന് തടയുകയല്ല, മറിച്ച് നിങ്ങളുടെ ഈത്തപ്പഴക്കുല വലുപ്പം കൂട്ടുകയാണ് ചെയ്യുക എന്ന് വാദിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തോട് കാണിക്കുന്ന കടുത്ത അനീതിയും മുഴുത്ത അനാദരവും തികഞ്ഞ നന്ദികേടും മാത്രമല്ലേ? ശിർക്കിന്റെ പ്രചാരകരല്ലേ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളിൽ കണ്ണു വെക്കുകയുള്ളൂ? അതുകൊണ്ടാണല്ലോ സർവ മൗലിദുകളും മാലകളും കറാമത്ത് കഥകളും തദനുയായികൾക്ക് ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വാഗ്ദാനത്തിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്നത്. സമുദായ മക്കളെ ശിർക്കിലേക്ക് ആകർഷിക്കാനായി അവരുടെ ജന്മശത്രുവായ ഇബ്ലീസ് ഒരുക്കിവെച്ച ഒരു കെണിയാണത്.

മൺമറഞ്ഞുപോയ മഹാത്മാർക്ക് ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ സമുദായത്തിൽ ശിർക്കിന്റെ പരിപാടികൾ നടത്തുന്നവരുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. നമസ്കാരം, സകാത്ത്, നോമ്പ് തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാന കാര്യങ്ങൾ ജീവിതകാലം മുഴുവനും ഉപേക്ഷിച്ചു നടക്കുന്നവരുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. കള്ളുകുടി, വ്യഭിചാരം, കളവ് തുടങ്ങിയ തോന്നിയവാസങ്ങളിൽ മുഴുകിയവരുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. ഇന്ന് ഏറ്റവുമധികം തോന്നിയവാസങ്ങൾ നടക്കുന്നത് ഏറ്റവും വലിയ ജാറങ്ങളിലാണ്. തങ്ങളുടെ മുകളിൽ വെച്ചു നടത്തപ്പെടുന്ന തോന്നിയവാസങ്ങൾ തടയാൻ ഔലിയാക്കൾക്ക് കഴിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ‘കൊടികുത്ത് നേർച്ചയിലുള്ള അനാചാരങ്ങൾ ഒഴിവാക്കേണ്ടതാണ്’ എന്ന് മുസ്ലിമാക്കൾക്ക് പ്രമേയം പാസ്സാക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നോ? ഔലിയാക്കൾ മരിച്ചു പോയതുകൊണ്ട് ഈ തോന്നിയവാസങ്ങളൊന്നും തടയാൻ അവർക്ക് കഴിയുന്നില്ല. മറിച്ച് ഈ തോന്നിയവാസികൾക്ക് ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിച്ചു കൊടുക്കാൻ മാത്രമേ അവർക്ക് കഴിയുകയുള്ളൂ എന്ന് വാദിച്ചു നടക്കുന്നവരുടെ ബുദ്ധി അപാരം തന്നെ.

മരിച്ചുപോയ അഞ്ച് ഔലിയാക്കളുടെ ബിംബങ്ങളെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ട് നൂഹ് നബിയുടെ ജനത ശിർക്കിലകപ്പെട്ടു. എന്നിട്ട് തൗഹീദിലേക്ക് നയിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ സഹായിക്കാൻ ജീവനുള്ള നൂഹ് നബി വരേണ്ടിവന്നു. കാരണം, മരിച്ചുപോയ ഔലിയാക്കൾക്ക് അവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. അതേയവസരത്തിൽ ഈ ഔലിയാക്കൾ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ നല്കി തങ്ങളെ സഹായിക്കുമെന്നാണ് അവർ വാദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഏകനായി ബിംബങ്ങളെ കൊത്തിനൂറുകിയ ഇബ്രാഹീം നബിയുടെ തന്നെ ബിംബം നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കഅ്ബയിൽ വെച്ച് ആരാധിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ആ ബിംബത്തെ കൊത്തിനൂറുകിക്കൊണ്ട്

ഇബ്രാഹീം നബി മുശ്രിക്കുകളെ സഹായിച്ചില്ല. പകരം ജീവനുള്ള മുഹമ്മദ് നബിയാണ് അവരെ സഹായിച്ചത്. അതേയവസരത്തിൽ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിക്കാൻ ഇബ്രാഹീം നബി തങ്ങളെ സഹായിക്കുമെന്നാണ് അവർ ശക്തിയായി വാദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്.

ക്രിസ്തീയ സമുദായം ഈസാ നബിയെയും മാതാവിനെയും രണ്ട് ദൈവങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു എന്ന് ഖുർആൻ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഈസാ നബിക്ക് അവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അവരെ തൗഹീദിന്റെ മാർഗത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു വിടുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരിരുവരും ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ നൽകി തങ്ങളെ സഹായിക്കുമെന്ന് ക്രിസ്താനികൾ വാദിക്കുന്നു. 'കന്യാമറിയമേ രക്ഷിക്കേണ', 'കർത്താവായ യേശുവേ സഹായിക്കേണ' എന്ന് അവർ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ബർരീങ്ങൾക്ക് പോത്തിനെ ബലിയർപ്പിക്കുന്നവരെ ബർരീങ്ങൾക്ക് സഹായിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്റെ പോരിശയെപ്പറ്റി ഉറുദി പറയുന്നവന്റെ അരമുഴം താടിയുള്ള തല ഉടലിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടുപോകുമായിരുന്നു. ഇബ്രാഹീം നബിക്ക് ഒട്ടകത്തെ ബലിയർപ്പിച്ചിരുന്ന സ്വന്തം പിതാവിനെ ബർറിൽ വെച്ച് വധിച്ച അബൂഉബൈദത്ത്(റ) അവരോന്നിച്ചുണ്ടാകുമല്ലോ. 'ഖുത്ബിയത്ത്' നടത്തുന്നവരെ ജീലാനിക്ക് സഹായിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരേയിരുപ്പിൽ ആയിരം തവണ ശിർക്ക് ചെയ്യാനിരിക്കുന്നവരെ അദ്ദേഹം ഇരുട്ടടി നടത്തി ഓടിക്കുമായിരുന്നില്ലേ? പുത്തൻപള്ളി വലിയീന് കറാമത്ത് കാണിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ തന്നെ വിറ്റു തിന്നാനിരിക്കുന്നവർ വാർത്തുണ്ടാക്കിയ ആ ബിംബത്തെ അവരുടെ തലയിൽ വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് ശതക്കണക്കായ സഹോദരീ സഹോദരന്മാരെ അദ്ദേഹം ശിർക്കിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കുമായിരുന്നില്ലേ? അമ്പത് കൊല്ലക്കാലം ഒന്നിടവിട്ട് മമ്പുറം സന്ദർശിക്കുന്ന നങ്ങീലി നരകക്കാരിയായ നങ്ങീലിയായി തന്നെ മരണമടഞ്ഞുപോകുന്നു. തങ്ങൾക്ക് അവളെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവൾ സ്വർഗക്കാരിയായ ഫാത്തിമയായി മരിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. തങ്ങൾ മരിച്ചുപോയതുകൊണ്ട് അവൾക്ക് സ്വർഗത്തിലേക്കുള്ള മാർഗം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുകയില്ല, മറിച്ച് അവളുടെ തേങ്ങാക്കുലയും അടക്കാക്കുലയും വലുപ്പം കൂട്ടാൻ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുകയുള്ളൂ എന്ന് വാദിച്ചുനടക്കുന്നവർ അകപ്പെട്ടുപോയ അന്ധതയുടെ ആഴമളക്കാൻ ഈ ദുന്യാവിൽ വല്ല മാപിനിയുമുണ്ടോ കൂട്ടരേ?

ദുന്യാവ് ഒരു പരീക്ഷണാലയം

ഈ ദുന്യാവ് ഒരു പരീക്ഷണാലയമാണ്. ഇവിടെ സത്യദൈവമായ അല്ലാഹുവിൽ മാത്രം വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ട്. അല്ലാഹുവിലും വ്യാജദൈവങ്ങളിലും വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ട്. വ്യാജദൈവങ്ങളിൽ മാത്രം വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ട്. ഒരു ദൈവത്തിലും വിശ്വസിക്കാത്തവരുമുണ്ട്. ഇവർക്കെല്ലാവർക്കും തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിക്കാവുന്ന വിധത്തിലാണ് ഈ ദുന്യാവിനെ അല്ലാഹു സംവിധാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവൻ നിശ്ചയിച്ച പ്രാപഞ്ചിക നിയമമനുസരിച്ച് ദുന്യാവിനു വേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുന്നവർക്ക് അവന്റെ തൗഹീദുപോടു കൂടി ദുന്യാവ് ലഭിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ നാലു വിഭാഗങ്ങളിലും ധനികരുണ്ട്, ദരിദ്രരുമുണ്ട്. സന്താനസൗഭാഗ്യം ലഭിച്ചവരുണ്ട്, ലഭിക്കാത്തവരുമുണ്ട്. ആരോഗ്യമുള്ളവരുണ്ട്, രോഗികളുമുണ്ട്. എന്നിരിക്കെ വ്യാജദൈവങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ അവരുടെ ദൈവങ്ങൾ നൽകുന്നതാണ് എന്ന് വല്ലവരും വാദിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നിരീശ്വരവാദികൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ ആർ നൽകുന്നതാണ്? ശിർക്കിന്റെ പരിപാടികൾ നടത്തുന്നവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ മൺമറഞ്ഞുപോയവർ നൽകുന്നതാണെങ്കിൽ ശിർക്കിനെ എതിർത്തുകൊണ്ട് തൗഹീദിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ നൽകുന്നതാരാണ്?

“ഒരു പരീക്ഷണം എന്ന നിലയിൽ തിന്മ നൽകിക്കൊണ്ടും നന്മ നൽകിക്കൊണ്ടും നിങ്ങളെ നാം പരിശോധിക്കുന്നതാണ്. നമ്മുടെ അടുത്തേക്ക് തന്നെ നിങ്ങൾ മടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും.” (വി.ഖു. 21: 35)

സൂക്ഷിച്ചാൽ ദുഃഖിക്കേണ്ട

ദുർബ്ബോധനങ്ങളടങ്ങിയ ഉറുദികളും കാസറ്റുകളും കേട്ട് ആശ്വസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സഹോദരങ്ങളേ, ദുന്യാവിൽ വെച്ച് സൂക്ഷിച്ചാൽ ആഖിറത്തിൽ ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. ഏതൊരു സഹോദരൻ, ഏതൊരു സഹോദരി തൗഹീദുമായി മരിച്ചുപോകുന്നുവോ അവർക്കു മാത്രമേ ശാശ്വതമായ സ്വർഗം തുറന്നുകിട്ടുകയുള്ളൂ. പടച്ച തമ്പുരാന്റെ മതത്തിൽ തർക്കമില്ലാത്ത ഒരു സത്യമാണിത്. അതുകൊണ്ട് ഉമ്മാമക്കഥകളുടെ വലയിലകപ്പെടുക വഴി ശാശ്വത രക്ഷ നഷ്ടപ്പെടുത്താതിരിക്കുക. എന്തു വില കൊടുത്തും ഇസ്ലാമിന്റെ ജീവനായ തൗഹീദ് സ്വീകരിക്കുകയും അതിലുറച്ചുനിൽക്കുകയും ചെയ്യുക. അതുവഴി ശാശ്വത രക്ഷ ഉറപ്പുവരുത്തിക്കൊണ്ട് മരിച്ചുപോകാനുള്ള സൗഭാഗ്യത്തിന്നർഹരാകുക.

മനുഷ്യന്റെ വിശ്വാസത്തിലും തുടർന്നു കർമ്മങ്ങളിലും വന്നുപോകുന്ന ഗുരുതരമായ ഒരു തെറ്റാണ് ശിർക്ക്. പരലോകത്ത് വെച്ച് മാത്രമേ അതിന്റെ ദുരന്തഫലം അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ. തദവസരത്തിൽ ദുഃഖിച്ചു കൈവിരൽ കടിച്ചു മുറിക്കുന്നത് കൊണ്ട് ഒരു ഫലവും ലഭിക്കുകയില്ല. തലയിൽ കൈകെട്ടി അലമുറയിട്ട് നിലിവിളിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു നേട്ടവും കിട്ടുകയില്ല. ഒരിക്കൽ കൂടി ഞങ്ങളെ ദുന്യാവിലേക്ക് മടക്കി അയക്കേണമേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു രക്ഷയും സിദ്ധിക്കുകയില്ല. പടച്ചവനേ, ഞങ്ങളുടെ വഴികാട്ടികളാണ് ഞങ്ങളെ വഴിപിഴപ്പിച്ചത് എന്ന് കേസ് ബോധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു ശിക്ഷയിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുകയുമില്ല. ഓരോ പുരുഷനും ഓരോ സ്ത്രീയും ഈ ജീവിതത്തിൽ വിളിച്ചുപോകുന്നത് മാത്രമേ ആ ജീവിതത്തിൽ അവരവർക്ക് കൈയ്ക്കൊപ്പം കഴിയുകയുള്ളൂ. പടച്ച തമ്പുരാൻ വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പ്രതിഫലദിനത്തെ നമുക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരുന്നത് കാണുക:

“നിങ്ങൾ അത് കാണുന്ന ദിവസം മൂല കൊടുക്കുന്ന ഏതൊരുവളും താൻ മൂലയുടുന്ന കുഞ്ഞിനെപ്പറ്റി അശ്രദ്ധയിലായിപ്പോകും. ഗർഭവതിയായ ഏതൊരുവളും തന്റെ ഗർഭത്തിലുള്ളത് പ്രസവിച്ചുപോകും. ജനങ്ങളെ മത്തു പിടിച്ചവരായി നീ കാണുകയും ചെയ്യും. (യഥാർത്ഥത്തിൽ) അവർ മത്ത് പിടിച്ചവരല്ല. മറിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷ കഠിനമായതാണ്.” (വി. ഖു. 22: 2)

“ഖൽബുകളും കണ്ണുകളും ഇളകിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു ദിവസം.” (24: 37)

“കുട്ടികളെ നരപ്പിച്ചുകളയുന്ന ദിവസം.” (73: 17)

“അവർ ചെയ്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവരുടെ നാവുകളും അവരുടെ കൈകളും അവരുടെ കാലുകളും അവർക്കെതിരിൽ സാക്ഷി പറയുന്ന ദിവസം.” (24: 24)

“ഓരോ വ്യക്തിയും തന്റെ സ്വന്തം കാര്യത്തിനായി വാദിച്ചുകൊണ്ട് വരുന്ന ദിവസം.” (16: 111)

“സമ്പത്തോ സന്താനങ്ങളോ ഉപകാരം ചെയ്യാത്ത ദിവസം.” (26: 88)

“ക്രയവിക്രയമോ സ്നേഹബന്ധമോ ശുപാർശയോ നടക്കാത്ത ദിവസം.” (2: 254)

“ഒരു പിതാവും തന്റെ സന്താനത്തിനു പ്രയോജനപ്പെടാത്തതും ഒരു സന്താനവും തന്റെ പിതാവിന് ഒട്ടും പ്രയോജനകാരിയാവാത്തതുമായ ദിവസം.” (31: 33)

“ഒരാൾക്കും മറ്റൊരാൾക്ക് വേണ്ടി യാതൊന്നും അധീനപ്പെടുത്താനാവാത്ത ദിവസം.” (82: 19)

“ഒരാൾക്കും മറ്റൊരാൾക്ക് വേണ്ടി ഒരുപകാരവും ചെയ്യാൻ പറ്റാത്തതും ഒരാളിൽ നിന്നും ഒരു പ്രായശ്ചിത്തവും സ്വീകരിക്കപ്പെടാത്തതും ഒരാൾക്കും ഒരു ശുപാർശയും പ്രയോജനപ്പെടാത്തതും ആർക്കും ഒരു സഹായവും ലഭിക്കാത്തതുമായ ഒരു ദിവസം.” (2: 123)

“മനുഷ്യൻ തന്റെ സഹോദരനെയും തന്റെ മാതാവിനെയും പിതാവിനെയും തന്റെ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും വിട്ട് ഓടി അകലുന്ന ദിവസം. അന്ന് അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും മതിയാകുന്നത്ര (സ്വന്തം) കാര്യമുണ്ടായിരിക്കും.” (80: 34 - 37)

“തന്റെ മക്കളെയും ഭാര്യയെയും സഹോദരനെയും തനിക്ക് അഭയം നൽകുന്ന തന്റെ കുടുംബത്തെയും ഭൂമിയിലുള്ള മുഴുവനാളുകളെയും പ്രായശ്ചിത്തമായി നൽകിക്കൊണ്ട് അന്നത്തെ ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് മോചനം തേടുകയും എന്നിട്ട് അതവനെ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് കുറ്റവാളി ആഗ്രഹിച്ചുപോകും.” (70: 11 - 14)

അത്യന്തം ഭയാനകമായ ആ ദിനത്തിലെ വിജയത്തിന്റെ നിദാനം ഖുർആനിലൂടെ അല്ലാഹു മുൻകൂട്ടി വിളംബരം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഓരോ മനുഷ്യനും ഭൂമുഖത്ത് ജീവനോടെ നടക്കുമ്പോൾ തന്നെ ആ പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. തന്റെ മരണമണി മുഴങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് തന്നെ തന്റെ പരലോക രക്ഷക്കാവശ്യമായ തൗഹീദും സൽകർമ്മങ്ങളും ഒരുകുറിപ്പാക്കേണ്ടതുമാണ്. അവൻ മരിച്ചു മണ്ണിട്ട് മൂടപ്പെട്ട ശേഷം എന്റെ ഇമാം (വഴികാട്ടി) ഖുർആനാണെന്ന് പറഞ്ഞൊളു എന്ന് ഇവിടെ നിന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. പരലോക രക്ഷക്ക് ഖുർആൻ അടിവരയിട്ട് പറഞ്ഞ നിദാനത്തിനു വിപരീതമായി മാലകളിലും മൗലിദുകളിലും കാണുന്ന മോഹനവാഗ്ദാനങ്ങളെല്ലാം ഇബ്ലീസിന്റെ ദുർബോധനമനുസരിച്ച് അവന്റെ ഔലിയാക്കൾ കെട്ടിച്ചമച്ച കള്ളക്കഥകൾ മാത്രമാണ്. സമുദായ മക്കളെ ശിർക്കിന്റെ കെണിയിലകപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അവരുടെ ശാശ്വത രക്ഷ മുടക്കുകയാണ് അവന്റെ ലക്ഷ്യം.

എന്നെപ്പിടിച്ചവർ ഏതും പേടിക്കേണ്ട
എന്നെപ്പിടിച്ചവർക്ക് ഞാൻ കാവൽ എഴുന്നേതാൻ
എന്റെ മുരീദുകൾ നല്ലവരല്ലെങ്കിൽ
എപ്പോഴും നല്ലവൻ ഞാനെന്ന് ചൊന്നോവാൻ

തൗഹീദും സൽകർമ്മങ്ങളും മുഖേന സ്വയം നന്നായിട്ടില്ലാത്തവരെ മറ്റുള്ളവർക്ക് രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമോ? എങ്കിൽ മനുഷ്യരിലുത്തമരായ പ്രവാചകന്മാർ തങ്ങളുമായി ഏറ്റവും അടുത്ത രക്തബന്ധമുള്ളവരെ രക്ഷിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ തൊള്ളായിരത്തി അമ്പത് വർഷം ജീവിച്ച് തൗഹീദ് പ്രബോധനം ചെയ്ത, ആദ്യത്തെ മുർസലായ നൂഹ് നബിക്ക് സ്വന്തം മകനെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ വലീലായ ഇബ്രാഹീം നബിക്ക് സ്വന്തം പിതാവിനെ നരകത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ലൂത് നബിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ തന്നെ ജീവിച്ചിരുന്ന സ്വന്തം ഭാര്യയെ നരകത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അശ്റഹുൽ ഖൽഖായ മുഹമ്മദ്(സ)ന് മുപ്പത്തിരണ്ട് വർഷം അദ്ദേഹത്തെ പോറ്റിവളർത്തുകയും പത്ത് വർഷക്കാലം തൗഹീദിന്റെ പ്രബോധനത്തിന് താങ്ങും തണലും പരിചയുമായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത സ്വന്തം പിതൃവ്യൻ അബൂത്വാലിബിനെ നരകത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മറിച്ച് ഭൂമുഖം കണ്ട ഏറ്റവും വലിയ ധിക്കാരിയായ ഫിരഔനിന് തന്റെ കൂടെ തന്നെ ജീവിച്ചിരുന്ന ഭാര്യ ആസ്യ(റ)യെ സ്വർഗത്തിൽ നിന്ന് അകറ്റാനും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ദുർബോധനങ്ങളുടെയും കരാമത്ത് കഥകളുടെയും കെണിയിലകപ്പെട്ടുപോകാതെ തൗഹീദ് സ്വീകരിക്കുക വഴി ശാശ്വത രക്ഷ ഉറപ്പുവരുത്തുക.

മുസ്‌ല്യാക്കൾ പറഞ്ഞുതന്നിട്ട് സത്യം സ്വീകരിക്കാൻ കാത്തിരിക്കുന്നത് കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ തള്ളക്ക് മൂല വരുന്നത് കാത്തിരിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ഓർമശക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തേക്ക് ഒരു തിരിഞ്ഞുനോട്ടം നടത്തിനോക്കുക. ഈ വസ്തുത നിങ്ങൾക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. സ്ത്രീകൾക്ക് അക്ഷരവിദ്യ ഹറാമാണെന്ന ഫത്വ ഇതുവരെ അവർ പിൻവലിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ ആ പ്രമേയത്തെ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ട് നാം നമ്മുടെ പെൺമക്കളെ എഴുത്തുപഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ അവരും തങ്ങളുടെ പെൺകുട്ടികളെ 'ഹറാം' പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണുണ്ടായത്. ഗർഭിണികളായ ഒരുപാട് സഹോദരികൾ അപകടത്തിലകപ്പെട്ടുപോയി. അതുകൊണ്ട് ഇനി തങ്ങൾ പിഞ്ഞാണമെഴുതിത്തരികയില്ല എന്ന് മുസ്‌ല്യാക്കൾ ശഠിച്ചിട്ടില്ല. മറിച്ച് നാം നമ്മുടെ ഗർഭിണികളെ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ എഴുത്ത് നിർത്തി അവരും തങ്ങളുടെ ഗർഭിണികളെ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുവരികയാണുണ്ടായത്. ഇംഗ്ലീഷ് സ്വർഗത്തിലെ ഭാഷയാണെന്ന് അവർ ഫത്വ മാറ്റിപ്പറഞ്ഞിട്ടില്ല. നാം നമ്മുടെ കുട്ടികളെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠി

ക്കാനയച്ചു. തദ്വസരത്തിൽ അവരും നമ്മെ പിന്തുടരുകയാണുണ്ടായത്. തലമുടി വളർത്തുന്നവൻ അറമുഖനാണ് എന്ന ഫത്വാ നിലവിലിരുന്നെങ്കിൽ തലമുടി വളർത്തി. അപ്പോൾ അവരുടെ തലകളും മുടിക്ക് വളക്കൂറുള്ളതായി മാറുകയാണുണ്ടായത്.....

അതുപോലെ സഹോദരിമാർ തൗഹീദ് ഉൾക്കൊള്ളുകയും സന്താനങ്ങളെ തൗഹീദോടു കൂടി വളർത്തുകയും ചെയ്യുക. എങ്കിൽ മുസ്‌ല്യാക്കൾ നിങ്ങളുടെ നിലവാരത്തിലേക്ക് ഉയർന്നുവരുമെന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണ്. അതിനു നിങ്ങൾക്ക് തൗഹീഖ് ലഭിച്ചാൽ പടച്ച തമ്പുരാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഇരട്ടി പ്രതിഫലം നൽകുന്നതാണ്. ആ തൗഹീദ് തലമുറകളിലേക്ക് പകർത്തപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമത്രയും അതിന്റെ പ്രതിഫലവിഹിതം നിങ്ങൾക്കെത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. മറിച്ച് നിങ്ങൾ ശിർക്കിലകപ്പെടുകയും അത് നിങ്ങളുടെ മക്കളിലേക്ക് പകർത്തുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിലോ ഇരട്ടി ശിക്ഷയായിരിക്കും ലഭിക്കുക. പടച്ച തമ്പുരാൻ കാത്തുരക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ. വ്യാമോഹങ്ങളുടെയും പൊള്ളയായ വാഗ്ദാനങ്ങളുടെയും കെണിയിലകപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒട്ടനവധി ജനസമൂഹങ്ങളെ പിശാച് വഴിതെറ്റിച്ചു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞ ശേഷം അവൻ മഹ്ശറയിൽ വെച്ച് നടത്തുന്ന തൗബയും അവന്റെ കെണിയിലകപ്പെട്ടുപോയവർ നരകത്തിൽ വെച്ച് നടത്തുന്ന ദുഃഖപ്രകടനവും അല്ലാഹു മുൻകൂട്ടി നമ്മെ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ഗുണപാഠമുൾക്കൊള്ളാൻ വേണ്ടിയാണ്.

“(മഹ്ശറയിൽ വെച്ച്) കാര്യം തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിശാച് പറയുന്നതാണ്: തീർച്ചയായും അല്ലാഹു നിങ്ങളോട് സത്യമായ വാഗ്ദാനമാണ് ചെയ്തത്. ഞാനും നിങ്ങളോട് (പലതും) വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. എന്നാൽ നിങ്ങളോടുള്ള വാഗ്ദാനം ഞാൻ ലംഘിച്ചു. എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ മേൽ യാതൊരു അധികാരവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. ഞാൻ നിങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചു. അപ്പോൾ നിങ്ങളെനിക്ക് ഉത്തരം നൽകി. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ എന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ട. നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയാൽ മതി. എനിക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനാവില്ല. നിങ്ങൾക്ക് എന്നെയും സഹായിക്കാനാവില്ല. മുമ്പ് നിങ്ങൾ എന്നെ പങ്കാളിയാക്കിയിരുന്നതിനെ ഞാനിതാ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. തീർച്ചയായും അക്രമകാരികളാരോ അവർക്ക് വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുണ്ട്.” (വി.ഖു. 14: 22)

“അവരുടെ മുഖങ്ങൾ നരകത്തിൽ കീഴ്മേൽ മറിക്കപ്പെടുന്ന ദിവസം അവർ പറയുകയായി; ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവെയും റസൂലിനെയും അനുസരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നേനെ. അവർ പറയും: ഞങ്ങളു

ടെ രക്ഷിതാവേ, ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ സാദാത്തുകൾെയും നേതാക്കളെയും അനുസരിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ ഞങ്ങളെ വഴിപിഴപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ, അവർക്ക് നീ രണ്ടിരട്ടി ശിക്ഷ നൽകുകയും നിന്റെ കൊടുംശാപത്തിന് അവരെ നീ വിധേയരാക്കുകയും ചെയ്യേണമേ.” (വി.ഖു. 33: 66 - 68)

ചുരുക്കത്തിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ ജീവൻ തൗഹീദാണ്. തൗഹീദ് കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ട് മഹ്ശറയിലെത്തുന്നവന് മാത്രമേ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്വർഗം തുറന്നുകിട്ടുകയുള്ളൂ. തൗഹീദിന്റെ വിപരീതമായ ശിർക്ക് അല്ലാഹു ഒരിക്കലും പൊറുക്കാത്ത ഒരു മഹാപാപമാകുന്നു. തന്നിമിത്തം ശിർക്ക് വെച്ചുപുലർത്തിക്കൊണ്ട് മഹ്ശറയിലെത്തുന്നവന് ശാശ്വതമായി നരകം നിർബന്ധമായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ പടച്ചവനിലും പരലോകത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഓരോ സഹോദരനും ഓരോ സഹോദരിയും തങ്ങളുടെ ജീവനെക്കാൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ടത് തൗഹീദാണ്. തങ്ങളുടെ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ അവർ ഭയപ്പെടേണ്ടത് ശിർക്കുമാണ്. ആകയാൽ ശിർക്കിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനും തൗഹീദ് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിച്ചുമരിക്കാനും പടച്ച തമ്പുരാൻ നമുക്കെല്ലാവർക്കും തൗഫീഖ് നൽകുമാറാകട്ടെ. ആമീൻ